

Σεισμός

Περίτρομοι εξέστησαν όλοι οι Αθηναίοι
— Σεισμός, καλέ! Αχ, τί σεισμός!
Χριστός και Παναγιά...
— Σεισμός!.. πού είνε το παιδί;
— Πού είνε η γιαγιά;
— Σεισμός!.. Βρέ τί κοιμώσαστε;
Πέτρο, μαμά, Αλή...
— Σεισμός! Ξυπνήστε όλοι σας
και βγήτε στην αυλή...
Και έγέμισαν οι αυλές, δρόμοι και αρτηρίες
από άγονοροκνηντες ευποκυτες κυρίες
από κορίτσια και παδιά και γηραιές Σάρρες
και από άνδρες νεγκλιζέ με τριχωτές ποδιές.
Άλλοι με τις πυτζάμες των και άλλοι δίγως τίποτα
— μπροστά στο φόβο πραγματά συμβαίνουνε ξεταί-
(πρωτα)
— όλοι απ' τούς κοιτώνας των έβγχαν διαστικά
και οι γέροι έπροβάλλανε
της... έποχής του Όθωνος φορώντας νυχτικά.

Υπήρξαν όμως μερικοί, που διόλου δεν ταραχθήκαν
και από το κρεβάτι των έντρομοι δεν πεταχθήκαν.
Μ' αυτούς κανένας πράγματι είνε να άπορίση.
Μά φαίνεσαι πως τόν σεισμόν τόν έχουν συνειθίσει.
Ένας που έχει σύζυγον, παιδιά και πεθερά
ένω η γή έρείετο, κλιμάτων μιά χαρά.
— Η σύζυγος του, έφωναζε!
— Σεισμός! Αχ, γίνεται σεισμός!
Ξυπνήστε, συφορά μου.
Μά έκεινος της άπάντησε:
— Σπουδαίο πράμα! Ο' άρχισε να... έρίξη η πε-
(θερά μου).

Επίσης άλλος σύζυγος — τό άκουσα κι' αυτό —
πούχει γυναίκα μιά χοντρή όκάδων έκατο,
σαν ένοιωσε να σελεται δολόκληρο τό σπίτι του
ατάραχος στην κοίτη του
αυτός ό άόλος μένει
και σκέπτεται: «Η γυναίκα μου τήν... σκάλα θ' ά-
(νεβαίνω).

Έγιναν μερικά κρυφά στην πόλι δυστυχήματα
που είχανε και θύματα.
Κάποιος που μιά γερόντισσα ό δόλιος έπαντρεύτηκε
απ' τόν σεισμόν τόν δυοτόν κάτω απ' την γρηά
(μπερδεύτηκε
κι' εύρεθή ό έαυτός του
κάτω απ' τά... έρείπια της γραίας γυναίκός του.

Τώρα λοιπόν θα σας είπω κι' εγώ καταλεπτώς
πως ό σεισμός σέ μένανε έγινε αντιληπτός.
Σέ μιά ταδέρνα του Ψωρή με φίλους ξενοχτίσαμε.
Τά ήπαμε και ως είκος λιγάκι έμεθυσαμε.
Και όταν σηκώθηκαν και άγχιλαμε στο δρόμο
εις όσα ήσαν γύρω μου ένέντα τον τρούμ
Τόν έαυτό-μου ένοιωθα, πανίσχυρο και γίγας
αι τόν καθένα έδλεπα έμπρός μου σαν μιά μούγα.
Όλο τό σύμπαν, έρε παιδιά, τό θεωρούσα νούλα.
Σάν έκαμα δυό-έθματα,
Ω, πό, πό, πό! Βλαστήματα.
Τήν φουκαριάρα μας τήν γή τήν έπαρε... τρεμούλα.
Ο ΜΑΓΚΑΣ

Ταχύτης

Τόν γύρον του πλανήτου μας τόν έφερε εις πέρας
ό Χιούς ό έιομήχανος μόνο εις τρεις ημέρας.
Εις τρεις ημέρας μοναχά!.. Μά είνε φοβερό!
Πώς τό κατώρθ' σε άπορώ.
Έμεις τρεις μέρες θέλουμε, στην... Κηφισιά να πάμε
και άλλο-τόσο διάστημα τήν πόστα μας να φαίμε.
Σέ τρεις ημέρες παίζεται μιά... πρέφας έν Έλλάδι
και τόσο χρόνο διαρκεί ένα... φιλι ή χάδι.
Τρεις μέρες θέλει και τό... τράμ να έλθω να μάς
(πάρω)
Και τόσο χρόνο χρειάζεται να... δράση τό μισχάρι.
Τρεις μέρες θέλει ό έμπορος ν' άνοίξη τά κατάστιχα
και οι συγγραφείς όι διάδοχοι να γράψουν δυό τε-
(τράστιχα)
Ο ΙΔΙΟΣ

Νέα από την Κίνα

ΚΙΝΑ: (Τού άνταποκριτού μας). — Είχα σήμε-
ρον συνέντευξιν μ' έναν Έάπωνά, ό όποιος μου εί-
πε τά εξής:
— Γιατί παραπονούνται οι Κινέζοι ένάντιόν μας;
Έμεις τούς κάνουμε περισσότερο από ό,τι ήσαν
πρίν Κινέζους, ήτοι πολίτας του Ούρανίου
Κράτους.
— Δηλαδή τί ακριβώς τούς κάνετε;
— Τούς στέλνουμε... εις τούς ούρα-
νούς...
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

Ίαματικά λουτρά

Στά Ιαματικά λουτρά πηγαίνουν οι νοσοούντες
και οι λουτροπόλεις κάνουνε τώρα δουλειές με
(φούντες)
— Άλλοι ανάγκη έχουνε από λουτρά θειοόχα
και άλλοι νατριούχα.
Κι' όλοι οι Ρωμηοί θα έπρεπε
— έμπνευσι, αλήθεια, πούχα!
— όλοι στα πόδια των λουτρά να κάμουν... δρω-
(μούχα).

Μέθοδος Όλλενδόρφου

— Πού θα παραθερίσουν έφέτος οι έμποροι ύ-
φασμάτων;
— Εις τό Σαραντά-πήχον.
— Και οι δημοσιογράφοι, που γράφουν πάντα
ακριβείς ειδήσεις;
— Εις τήν Παράμυθία ν.
— Και οι επιβάται των τράμ;
— Εις τόν Στρυμώνα.

Περισσότερες συμβουλές

Ο Ιατρός μου έδωσε πολύ χρήσιμες συμβου-
λές, μονάχα που ήσαν λίγο περισσές.
Ένώ διανυκτερεύω πάντα εις τά παγκάκια του
Ζαπτείου, μου είπε:
— Να κοιμάσαι με... άνοιχτά παράθυρα.
Ένώ πηγαίνω κάθε Κυριακή στον Έπιδόρομο
και χάνω ό,τι έχω και δεν έχω, ό Ιατρός με συνε-
βούλευσε:
— Να κάνης... πεζοπορεία μιά φορά τήν εβδο-
μάδα.
Ο ΠΑΘΟΣ

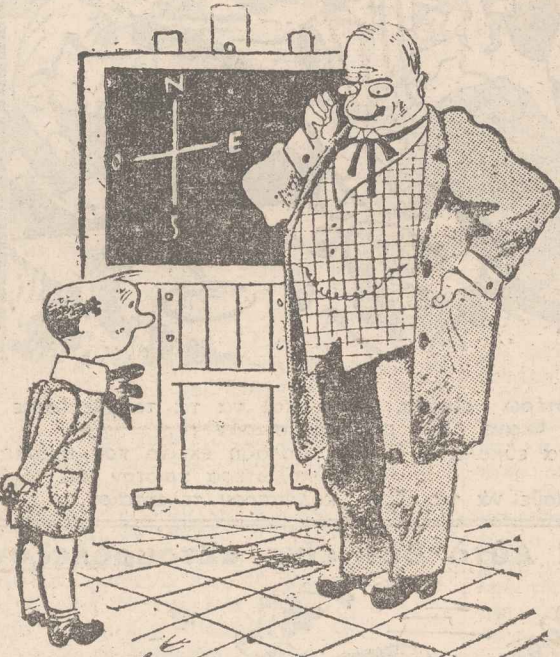
— Κ' εγώ, αγαπητέ μου, έπαντρεύτηκα...
— Είκοσι χρονών;
— Όχι, στίς έφτά τό πρωτό.
Ε64

Αθήναι
23 Ιουλίου 1938
Έτος Β' Αρ. φύλλου 96

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Έξωτερικόν δελτίον
- Πολιτική άνασκόπησις της έβδομάδος.
- Οι Άγγλοι Βασιλείς εις Παρισίους
- Σπύρου Μελά
- Οι έρωτες του Έαετοδ και της Έωσηφίνας (Μυθιστόρημα)
- Γεωργίου Άσπρέα
- Ο έραστής της Λαίδης Κιμπερλέ
- Παντελή Καψή
- Η Κουρσάρα με τά χρυσά μαλλιά
- Π. Παλαιολόγου
- Κάτω από τόν ήλιω
- Λαύρα
- Χαϊδευτικά όνόματα
- Α. Σαρζάν
- Φαγητό και έκθεσις
- Δημοσθένη Βουτυρά
- Ο κιθαριστής
- Έρνέστ Φρεμόν
- Τό φάντασμα
- Γαβριήλ Ντ' Άννουαταιο
- Ο πνευματισμός
- Άσημάκη Γαλαμά
- Γράμματα προς άγνώστους
- Άθηναίου
- Τά μυρωμένα νησιά μας
- Πέννα Χ.
- Γιατί δεν είμαι ώραιά
- Μιχ. Κυριακίδη
- Ραδιόφωνα και ραδιομανείς
- Θηρεύσις Σέναι
- Άδιαφορία ή άγάπη;
- Τζών Όρεγουαίη
- Φωτιά στην ζούγκλα
- Ντελλό
- Αύριο άρχίζει ή ζωή
- Εδούμες σελίδες. — Έκλεκτά ανέκδοτα. — Έλειογραφίαι.
- Έγκυκλοπαίδεια και ιστορικά περίεργα. — Μικρές ιστορίες. — Παιγνίδια κλπ.
- (Σκίτσα του κ. Μιχ. Γάλλα)

— Ποιοι είνε οι μικρότεροι μήνες του έτους;
— Οι μήνες των διακοπών.

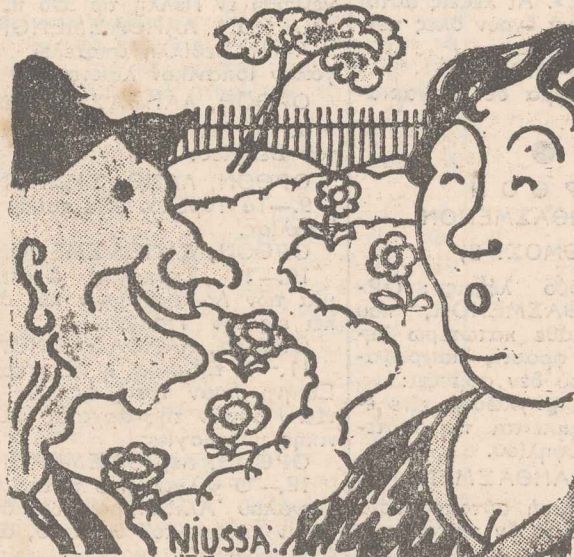
Καλοκαιρινά βράδια

Είδα εξαίρετικά φίλμ αήτην τήν έβδομάδα.
Και χωρίς να πάρω τούς κινηματογράφους ά-
ράδα.
Καναδόροι ήλθαν και τραγουδούσαν κάτω ά-
πό τό δωμάτιον της πεθεράς μου, που είνε δωμά-
τιο φινό.
Και έκέκθηκα: Νά τό φίλμ... «Δεσπο-
νίς έν κινδύνω».
Έξέκίνησα να πάω στο δωμάτιο της γυναίκός
μου, να της πώ, ότι δεν έχω χρημάτα να της πάρω
καπέλλο, σαν έκεινο που έχει ή φίλη της ή Αλή.
Και ούτω ανέλασα να παίξω τό φίλμ... «έπι-
κίνδυνος άποστολή».
Όταν περνά με τήν γυναίκα μου από τήν ό-
δον Έρμού με πιάνει τρώμος.
Και λέγω: Νά τό φίλμ... «Ο κακός δρ-
μο».

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ

Απόφασις Ξενύχτηδων

Οι Άθηναίοι Ξενύχτηδες άπέφασαν, όπως του
λαού άποκαλούνται... Έάπωνες. Άισα την ώρα
που πηγαίνουν να κοιμηθούν ή Άθήνα είνε ή χω-
ρα του... άνατέλλοντος ήλίου.

— Κυρία μου, αν ήξέρατε πόσο διψώ!
— Να σου δώσω ένα ποτήρι νερό.
— Καλέ δεν θέλω να πλυθώ: σας είπα ότι διψώ.

ΡΑΔΙΟ ΕΡΓΟΝ

Η ειδική φιλαρμονική των συναυλιών της Διοικήσεως Προπορεύσεως θα αρχίσει εντός των ημερών την εκτέλεση του προγράμματος των συναυλιών της. Τέτοιες συναυλίες θα δώσουν Πειραιά, Κηφισιά, Ν. Κοκκινιά, Ν. Σμόλη, Π. Φάληρον κ. ά.

Εκ παραλλήλου με τας συναυλίας της Ειδικής Φιλαρμονικής αρχίζει και η εκτέλεση των προγραμμάτων των συναυλιών υπό των τοπικών Φιλαρμονικών των Δήμων και Κοινοτήτων.

Ηρχισε ο έξωραϊσμός του μεγάρου της Αρχαιολογικής Έταιρίας προκειμένου να ερπύσασθι προσεχώς η εκατονταετηρίς της Έταιρίας.

Μία όμως από διαλεχτούς λογίους, συγγραφείς, δημοσιογράφους, ποιητές, μουσικούς, νομικούς, χορευτές κλπ. σάς καλούν εντός της εβδομάδας στην τελεστική ταράτσα. Μπουάτ που θορύβεται στην είσοδο του Βύρωνα (στάνσι Γεφύρας) για να σας χαρίσουν αξεσάστες φιλολογικές θαυμάσιες. Κάθε πρωτοτυπία, εξυπνάδα, σάτυρα, χιούμορ, ωραία μουσική και γενικά αδιάστο κέφι θα σας το προσφέρει το «Σέξ» - «Αντίλη». Καλλιτεχνικός διευθυντής ο κ. Γ. Σπηριώτης, Συνεργάται: Χάρη, Μπόγγης, Τσιουκιάς, Γιαννιούκας, Παπαδόπουλος, Παπαδόπουλος, Σαλίδης, Μαγγανάρης, Βελιώτης, Ανδρουλάκης, Τσιουζιόγκης, Ήλιόπουλος, Μπουφίδης, Καρελλάς, Παπαπέτρος, Κατρίδης, Τσατσίλης κλπ. Κομπιέρ το γνωστότατος μοντέρνος ποιητής κ. Χρ. Πόρτσας. Προσωπικών σκιών: Αούλα Στήβεν, Βύρων Σπηριώτης, Βέττα Σακελλαροπούλου, Κορηλιά Τσακίρη, Έννο Μπίς, Νανία Β., Ζαζέ Γ. Χριστοδούλου, Γιαννάκη, Β. Λεμον κ. ά. Πάουσαι εξωθεατρικές εμφανίσεις.

Κατόπιν αποφάσεως του υπουργείου της Κρατικής Υγείας και Αντιλήψεως η Έκθεσις Υγείας θα γίνει εις το Ζαππειον μέγαρον. Τά έγκρινα της θα τελεσθούν την 20ήν Οκτωβρίου.

Αδριον Σάββατον το Μπενάκειον Παδικόν. Άσουλαν Κηφισιάς διδοι τον επίσημον χορόν του υπό την προστασίαν της Α. Μ. του Βασιλέως εις το τενοδοχείον «Σείου» της Κηφισίας.

Η γνωστή νέα ποιήτρια Γιάννα Βέρα εκκυκλοφόρησε ποιητική συλλογή με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Άλλοτε κι άλλο».

Επίσης εκκυκλοφόρησαν δύο ακόμα θιβλια νέων, η ποιητική συλλογή «Αγχαρία στο χιόνι» του Τάκη Άγγελου (διηγηματα) του Α. Σ. Αντωνίου.

Ένα ενδιαφέρον κριτικό θιβλίο που κυκλοφόρησε αυτές τις ημέρες είναι «Ο Κ. Γ. Καραντινός» του κ. Χ. Γ. Σακελλαροπούλου. Το θιβλίο περιέχει τα άπαντα του ποιητού. Επίσης εξέδωθη υπό του κ. Ε. Κωνσταντινίου η ιστορική μελέτη «Οι ιστορικοί Καραντινολοί και η φωνή της πατρίδος».

ΤΟ «ΕΡΓΟΝ»

Αθήναι

23

Ιουλίου 1938

Αριθ. φύλλου 96

7 Ημέρες 7 Ημέρες

Η τιμή του εξαδέλφου... Η μόδα του 1860... Το εξέταστικόν μαρτύριον... Ζωντοχίρα στα κόκκινα κ. λ. π.

Η τιμή του εξαδέλφου που έχει ανέκαθεν πληρωθή με πολύ αίμα, επεκτείνεται τώρα και εις την τιμήν του εξαδέλφου που έρεβίζεται από την αδιαφορίαν ούζου και αδέλφου και φονεύει αυτός την αμαρτωλήν εξαδέλφην. Άσυνεχιστος, πράγματι, πρόδους εις την εκδοκίαν του θυγατέρος συγγενικού νοήτρου, άφ' ού εως τώρα, ο εξαδέλφος ήτο γνωστός, εις τον ύπναιον, τουλάχιστον, κ' όσον, ως κατέχων δικαιωματικώς αυτός την θέσιν του πρώτου έραστου...

Ο μεγαλύτερος ραπτικός οίκος του Λονδίνου ήτοι ολολήθη επί πολύν χρόνον διά να έτοιμάσθι τις τουαλέτες που θα έφορει εις το Παρίσι η Βασίλισσα της Αγγλίας. Οι τουαλέτες αυτές μετ' αγρονομίας, αλλά κατασκευασθούσαν εις τ' ούλη των αμφοτέρων που έφεραν εις τ' έτος 1860 η Βασίλισσα της Αγγλίας Βικτωρία. Πολύ πιθανόν, λοιπόν, να ιδώμεν, επί τη ευκαιρία ταύτη, λαογραφικόν ην γυναικίαν μόδον του 1860. Έτσι θα μεταπεισώμεν αποτόμως, τίς οίδε, εις ποίαν ποδύρη περιφραξίν τών σημερινών νοσητευτικών γυναικίων επίδειξιν του άρσενου φύλου.

Ενας απορριφθείς εις τας έξετάσεις του μαθητή άπεπείραχ' ν' αυτοκτονή και ήτο...

Μικροί έμπρός εις τόν Μεγάλον

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕΤΑΣΕΙΣΜΙΚΑΙ

Πόσον ανίσχυροι είμεθα αλήθεια, κάποιες φορές. Όπως την αυγήν της Τετάρτης, ότε ή γη τών Αθηνών, συνεσπασμένη εντόμως τόσο που έκαμε τας πολυκατοικίας μας και όλα τα μοντέρνα μεγαθήρια της άρχιτεκτονικής, να σειώμεθα ως φύλλα καλαμών, την ώραν — όχι καταγίγως — άλλ' ελαφρώς βορραδικάκου.

Έτυχεν να κατοική εις ένα από αυτά, και έτυχεν να μίν έχω κοιμηθή την ώραν του σεισμού. Εξιδάσκα ένα μυθιστόρημα του Ζύλ Μαρά,άδωθητοεύτως άκόμη από τοδουβισατικόν δημιουργόν καλού φιλολογικού έργου και τόν όποιον θα αναγνώσων εντός ολίγου και οι άναγνώσται του «Εργου» όπου θα δημοσιευθί.

Έμουν α κατωικώ εις ένα από αυτά, και έτυχεν να μίν έχω κοιμηθή την ώραν του σεισμού. Εξιδάσκα ένα μυθιστόρημα του Ζύλ Μαρά,άδωθητοεύτως άκόμη από τοδουβισατικόν δημιουργόν καλού φιλολογικού έργου και τόν όποιον θα αναγνώσων εντός ολίγου και οι άναγνώσται του «Εργου» όπου θα δημοσιευθί.

Ένα ενδιαφέρον κριτικό θιβλίο που κυκλοφόρησε αυτές τις ημέρες είναι «Ο Κ. Γ. Καραντινός» του κ. Χ. Γ. Σακελλαροπούλου. Το θιβλίο περιέχει τα άπαντα του ποιητού. Επίσης εξέδωθη υπό του κ. Ε. Κωνσταντινίου η ιστορική μελέτη «Οι ιστορικοί Καραντινολοί και η φωνή της πατρίδος».

Ένα ενδιαφέρον κριτικό θιβλίο που κυκλοφόρησε αυτές τις ημέρες είναι «Ο Κ. Γ. Καραντινός» του κ. Χ. Γ. Σακελλαροπούλου. Το θιβλίο περιέχει τα άπαντα του ποιητού. Επίσης εξέδωθη υπό του κ. Ε. Κωνσταντινίου η ιστορική μελέτη «Οι ιστορικοί Καραντινολοί και η φωνή της πατρίδος».

ΕΔΩ-Κ'ΕΚΕΙ

Την Κυριακήν ό θάσος της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη έδωσε τας δύο άποχαριστικότητας πασαστάσεις του εις τας Πάτραις. Στην άποχαριστική επιλήξη ή καμωδία «Μιλάει το κορμί» και εις την έσπερινήν ή μεγάλη επιτυχία του κομικού κ. Λογοθετίδη «Ο γυνώκας μου». Ο θάσος της κ. Κοτοπούλη έπείσθη εντασθα και άνεχόρσεν άμέσως διά Μυτιλήνην.

Είς τόν θάσον της κ. Άνδρεάδη θα μετασχη και ό ές Παρισίαν άσκήσεις καλλιτέχνης Κωνσταντίνος Νταράς (Κωνσταντάρης).

Επίσης το συγκρότημα «Εξπρές Μεσογυγίτη» έδωσαν άρκετά παραστάσεις με πολυλήν επιτυχίαν.

Ο θάσος του κ. Άργυρού-πούλου έδωσε στην Έλευθεροπολι δύο παραστάσεις με πολυλήν επιτυχίαν.

Η έπιτροπή άδείας επέβαλεν εις την πρωταγωνίστριαν του «Αθηνάϊου» κ. Ζαζέ Μπριλάκη την ποινήν της έπιπλήξεως, διότι έχειροδότη κατά της νεαρής χορεύτριας του ίδιου θεάτρου Ν. Κοντινί.

Εκτός της κ. Κούλας Γκιουζέπης, ή όποια προετοιμάζεται να άναχωρήσθι για την Κωνσταντινούπολιν, θα μεταβή εκεί και ή κ. Ζαζέ Νταλάς διά να έμφοισθί εις το θέατρον «Ταζίμ» ως νομειρον βαριετέ.

Έκαίρητική επιτυχία έσημείωσεν εις την Κομωμένη ή έκει θεατρία υπό των μαθητών παραστάσεις της «Ιριγινείας εν Αύλιδι» κατά δισκοκλίαν των καθηγητών κ.κ. Σπύρα και Ευστάθου. Η μαθητική αυτή παραστάς, κατόπιν ύποδείξεως της Α.Β.Υ. του Διοδότη άν έπαναληφθή και εις τας Αθήνας εις το θέατρον Ήρώδου του Άττικού.

Τό θεατρικόν έργον «Τό πρόβλημα της κυρίας Μπένετ», τό όποιον έπρόκειτο να διαδεχθί τό «Άγριον», πού έξακολουθεί να παίζεται με επιτυχία από τόν θάσον της κ. Άνδρεάδη, δεν θα άναβασθί τελικώς διότι έκρίθη ως έργον καθαρώς άγγλικόν ήθών, τό όποιον πιθανόντα δεν θα άρέσθι εις τό κοινόν μας.

Είς τό «Λυρικόν» ήρχισαν α δοκιμαί της νέας έπιθεωρήσεως, ή όποια θα διαδεχθί την «Γαρδένα». Ο τίτλος της και τά όνόματα των συγγραφέων θα άνακινωθούν προσεχώς.

Άνεχώρησε διά Θεσσαλονίκην ό κ. Παρασκευάς Οικονόμου διά να κανονίσθι τας λεπτομερείας της έκει μεταβίσεως του θεάτρου υπό την επωνυμίαν «Θεσπία Οικονόμου» πού θα συνεχισθί με τόν θάσον της κ. Πάουλας.

Τό μοντέρνο άρχιτεκτονικό μεγαθήριο, όμώως ως κάρφος άγύρου, πού τό παρασείρει ό έργου καί τόν όποιον θα αναγνώσων εντός ολίγου και οι άναγνώσται του «Εργου» όπου θα δημοσιευθί.

Ένα ενδιαφέρον κριτικό θιβλίο που κυκλοφόρησε αυτές τις ημέρες είναι «Ο Κ. Γ. Καραντινός» του κ. Χ. Γ. Σακελλαροπούλου. Το θιβλίο περιέχει τα άπαντα του ποιητού. Επίσης εξέδωθη υπό του κ. Ε. Κωνσταντινίου η ιστορική μελέτη «Οι ιστορικοί Καραντινολοί και η φωνή της πατρίδος».

Ένα ενδιαφέρον κριτικό θιβλίο που κυκλοφόρησε αυτές τις ημέρες είναι «Ο Κ. Γ. Καραντινός» του κ. Χ. Γ. Σακελλαροπούλου. Το θιβλίο περιέχει τα άπαντα του ποιητού. Επίσης εξέδωθη υπό του κ. Ε. Κωνσταντινίου η ιστορική μελέτη «Οι ιστορικοί Καραντινολοί και η φωνή της πατρίδος».

Ένα ενδιαφέρον κριτικό θιβλίο που κυκλοφόρησε αυτές τις ημέρες είναι «Ο Κ. Γ. Καραντινός» του κ. Χ. Γ. Σακελλαροπούλου. Το θιβλίο περιέχει τα άπαντα του ποιητού. Επίσης εξέδωθη υπό του κ. Ε. Κωνσταντινίου η ιστορική μελέτη «Οι ιστορικοί Καραντινολοί και η φωνή της πατρίδος».

Ένα ενδιαφέρον κριτικό θιβλίο που κυκλοφόρησε αυτές τις ημέρες είναι «Ο Κ. Γ. Καραντινός» του κ. Χ. Γ. Σακελλαροπούλου. Το θιβλίο περιέχει τα άπαντα του ποιητού. Επίσης εξέδωθη υπό του κ. Ε. Κωνσταντινίου η ιστορική μελέτη «Οι ιστορικοί Καραντινολοί και η φωνή της πατρίδος».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ

Σταδίου 23

Γραφεία Σταδίου 23

ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 31909

Τυπογραφ. ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

Εφημεροί στοχασμοί

ΧΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Τού κ. Λαύρα

Και άλλους, είχα γράφει περί άποκαλειστικόν χάριτος, την όποιαν έχει ή νεοελληνική γλώσσα, μη άφίνουσαν κανένα άντικειμενόν ή κανένα έμφυχον όν, τό όποιον να μη κοσμή με έπίθετα άποκροπτόμενα τας πραγματικότητας ή διαστάσεις. Είμε μοναδική ή άνιστάσια της όποιαν αισθανόμεθα προς τά έπίθετα και τά ουσιαστικά τά έκφράζοντα την άληθή έννοιαν των πραγμάτων και ή προτιμολογία της όποια καταλήγει, άν πιστεύω καμμία άλλη γλώσσα να έκφράζη μονολεκτικώς τό μικρόν και τό ελάττωον όσον ή δική μας.

Όποιονδήποτε και άν παρακολουθήσετε όμιλούσαν αδιάστατα, θα μετρήσετε μεταξύ δέκα λέξεων τας δύο αί όποιας τά καταλήγοντα εις άκος, άκι, ούλι, ίτσα και άλλα παρόμοια.

Και έφ' όσον μεν πρόκειται περί ύποθέσεων αί όποιας δεν μάς ένδιαφέρουν, άς καταγινώσκω ό τό κόσμος μεν άποκοιμιστικά του, θαυμάζον τούς καταγεγραμμένους και κλεφταρκούς, άνεγρόμενους τούς ψευταρκούς και τούς παλινανθρωπάκους. Άλλά τό πράγμα διαφέρει ό τό ροδάκιον από ή όμη της όποιας άποκρίνεται θέσιν σου μέσ εις τό τραύ ή τον σιδηρόδρομο και αφινόμεν σου έρχομαι έλα τά ύποκοριστικά να καθίσουν επάνω σου ή να σπυρδίσουν κάτω από τά πόδια σου.

Όλα εξαλειφάνται, εξαδανεύονται και λυθάνουσαν άφαινον άμωρτίων. Όλες τούς κολλήσας εις τό τέλος την άμωρτίαν σου κατάληξιν τό χαιδευτικό ύποκοριστικό.

Βλέπετε εις τά πόδια σας να προβάλλη κάποιος όγκος ό ό όποιος σάς άναγκάζει να κάμετε κάμψιν των κάτω άκρων προς τά άνω.

Δέν είναι τίποτε, κύριε, μη άνησυχείτε. Η θαλιτολογία μου είναι, σάς λέει με χαλιότατον μετρίσμα κυρία έπιθέτις. Έπί τέλους δέν είναι μεγάλον πράγμα μια θαλιτολογία.

Είμε και κάτι άλλο, κυρία μου, τό όποιον κινείται άκανονιστικά.

—Α, είναι τό πεπονάκι μου! Άλλο πεπόνι, και άλλο πεπονάκι, κι' έστω κι' άν είναι τρεις άνάδες πράγμα, Άλλ' ή κυρία έχει και μωρό, τό όποιον έσπασμένον όριζοντίως τοποθετεί τά πόδια του εις τό πανταλόνι σας άλλα πώς να ανακρινώσθιτε άφού αυτό είναι ποδαρικό :

—Μήπως άναγνώσκον τό ποδαρικό του κύριε ;

Άλλά πριν προβάσω να άπαντήσω, δύο άλλα πλέον επίνδυνα ύποκοριστικά ένεργήσθον. Λαίμως μπουκαλάς έπρόβαλε από ταχυρί εκκλιμένον άπειλητικώς.

—Αλλά έχει κυρά μέσα ; ή ρωτήσαμε την εύλαή γρηούλαν άνησυχών.

—Καδίκι της Παναγίας παιδί μου. Μεγάλη της ή Χάρι !

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 23 ΙΟΥΛΙΟΥ 'Αριθ. φύλλου 96 Τιμή φύλλου Δραχ. 4 Εκδίδεται κατά Σάββατον

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΩΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κάτω από τόν ήλιο

Οι μαύρες Άφροδίτες της άκτής

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Στη θαλκήρη άίμο κυλιέται ένα μαυρογόμφο. Δέν είναι καταδικασμένο από τόν ήλιον μωρογόν το στην τάξί αυτή των περιφρονημένων θαλασσιών. Γεναιόδωρος ύπηρες ό πλάσας κ' έμψυσε με μεγάλη ύπομνην τό λευκότερο μάριον της Άττικής. Ένα δολοενο κορμί κάτω από τό ξανθόν κεφάλι με τη γαλήνη των δύο γαλανών ματιών του. Τό χιόνι πού καλύπτει τις κορυφές των όντων δέν είναι λευκότερο από έκεινο πού εκάλυπτε τό πτήθος της νέας. Άν δέν ήταν ή ροδαλότης στην όποια καταλήγει οι δύο μικροί καρποί πού χορεύουν κάτω από μπουσάκι της ή μονοχρωμία του λευκού θ' άπλωνόταν πέρα ως πέρα στο θαύμα από της γλυπτικής.

Η λευκότης αυτή άδεν ύπάρχει πιά. Η λευκή Άφροδίτη έχει μεταβλήσθι σε φεάκας, σ' ένα κομμάτι κάρβουνου, σε σκάλωφαρο πού έξεδέρσθι από τό κύμα στην άκτή.

Πού είναι ή δροσιά του δέρματος, πού είναι ή γλυκύτης της έκφράσεως της; Ξεράθηκε, μαράθηκε, ζάρωσε ένα δερμα πού ήταν απαλότερο από τό χνούδι του ροδάκιου από ή όμη της όποιας άποκρίνεται θέσιν σου μέσ εις τό τραύ ή τον σιδηρόδρομο και αφινόμεν σου έρχομαι έλα τά ύποκοριστικά να καθίσουν επάνω σου ή να σπυρδίσουν κάτω από τά πόδια σου.

Όλα εξαλειφάνται, εξαδανεύονται και λυθάνουσαν άφαινον άμωρτίων. Όλες τούς κολλήσας εις τό τέλος την άμωρτίαν σου κατάληξιν τό χαιδευτικό ύποκοριστικό.

Βλέπετε εις τά πόδια σας να προβάλλη κάποιος όγκος ό ό όποιος σάς άναγκάζει να κάμετε κάμψιν των κάτω άκρων προς τά άνω.

Δέν είναι τίποτε, κύριε, μη άνησυχείτε. Η θαλιτολογία μου είναι, σάς λέει με χαλιότατον μετρίσμα κυρία έπιθέτις. Έπί τέλους δέν είναι μεγάλον πράγμα μια θαλιτολογία.

Είμε και κάτι άλλο, κυρία μου, τό όποιον κινείται άκανονιστικά.

—Α, είναι τό πεπονάκι μου! Άλλο πεπόνι, και άλλο πεπονάκι, κι' έστω κι' άν είναι τρεις άνάδες πράγμα, Άλλ' ή κυρία έχει και μωρό, τό όποιον έσπασμένον όριζοντίως τοποθετεί τά πόδια του εις τό πανταλόνι σας άλλα πώς να ανακρινώσθιτε άφού αυτό είναι ποδαρικό :

—Μήπως άναγνώσκον τό ποδαρικό του κύριε ;

Άλλά πριν προβάσω να άπαντήσω, δύο άλλα πλέον επίνδυνα ύποκοριστικά ένεργήσθον. Λαίμως μπουκαλάς έπρόβαλε από ταχυρί εκκλιμένον άπειλητικώς.

—Αλλά έχει κυρά μέσα ; ή ρωτήσαμε την εύλαή γρηούλαν άνησυχών.

—Καδίκι της Παναγίας παιδί μου. Μεγάλη της ή Χάρι !

Στη θαλκήρη άίμο κυλιέται ένα μαυρογόμφο. Δέν είναι καταδικασμένο από τόν ήλιον μωρογόν το στην τάξί αυτή των περιφρονημένων θαλασσιών. Γεναιόδωρος ύπηρες ό πλάσας κ' έμψυσε με μεγάλη ύπομνην τό λευκότερο μάριον της Άττικής. Ένα δολοενο κορμί κάτω από τό ξανθόν κεφάλι με τη γαλήνη των δύο γαλανών ματιών του. Τό χιόνι πού καλύπτει τις κορυφές των όντων δέν είναι λευκότερο από έκεινο πού εκάλυπτε τό πτήθος της νέας. Άν δέν ήταν ή ροδαλότης στην όποια καταλήγει οι δύο μικροί καρποί πού χορεύουν κάτω από μπουσάκι της ή μονοχρωμία του λευκού θ' άπλωνόταν πέρα ως πέρα στο θαύμα από της γλυπτικής.

Η λευκότης αυτή άδεν ύπάρχει πιά. Η λευκή Άφροδίτη έχει μεταβλήσθι σε φεάκας, σ' ένα κομμάτι κάρβουνου, σε σκάλωφαρο πού έξεδέρσθι από τό κύμα στην άκτή.

Πού είναι ή δροσιά του δέρματος, πού είναι ή γλυκύτης της έκφράσεως της; Ξεράθηκε, μαράθηκε, ζάρωσε ένα δερμα πού ήταν απαλότερο από τό χνούδι του ροδάκιου από ή όμη της όποιας άποκρίνεται θέσιν σου μέσ εις τό τραύ ή τον σιδηρόδρομο και αφινόμεν σου έρχομαι έλα τά ύποκοριστικά να καθίσουν επάνω σου ή να σπυρδίσουν κάτω από τά πόδια σου.

Όλα εξαλειφάνται, εξαδανεύονται και λυθάνουσαν άφαινον άμωρτίων. Όλες τούς κολλήσας εις τό τέλος την άμωρτίαν σου κατάληξιν τό χαιδευτικό ύποκοριστικό.

Βλέπετε εις τά πόδια σας να προβάλλη κάποιος όγκος ό ό όποιος σάς άναγκάζει να κάμετε κάμψιν των κάτω άκρων προς τά άνω.

Δέν είναι τίποτε, κύριε, μη άνησυχείτε. Η θαλιτολογία μου είναι, σάς λέει με χαλιότατον μετρίσμα κυρία έπιθέτις. Έπί τέλους δέν είναι μεγάλον πράγμα μια θαλιτολογία.

Είμε και κάτι άλλο, κυρία μου, τό όποιον κινείται άκανονιστικά.

—Α, είναι τό πεπονάκι μου! Άλλο πεπόνι, και άλλο πεπονάκι, κι' έστω κι' άν είναι τρεις άνάδες πράγμα, Άλλ' ή κυρία έχει και μωρό, τό όποιον έσπασμένον όριζοντίως τοποθετεί τά πόδια του εις τό πανταλόνι σας άλλα πώς να ανακρινώσθιτε άφού αυτό είναι ποδαρικό :

—Μήπως άναγνώσκον τό ποδαρικό του κύριε ;

Άλλά πριν προβάσω να άπαντήσω, δύο άλλα πλέον επίνδυνα ύποκοριστικά ένεργήσθον. Λαίμως μπουκαλάς έπρόβαλε από ταχυρί εκκλιμένον άπειλητικώς.

—Αλλά έχει κυρά μέσα ; ή ρωτήσαμε την εύλαή γρηούλαν άνησυχών.

—Καδίκι της Παναγίας παιδί μου. Μεγάλη της ή Χάρι !

Ένα ενδιαφέρον κριτικό θιβλίο που κυκλοφόρησε αυτές τις ημέρες είναι «Ο Κ. Γ. Καραντινός» του κ. Χ. Γ. Σακελλαροπούλου. Το θιβλίο περιέχει τα άπαντα του ποιητού. Επίσης εξέδωθη υπό του κ. Ε. Κωνσταντινίου η ιστορική μελέτη «Οι ιστορικοί Καραντινολοί και η φωνή της πατρίδος».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ

Σταδίου 23

Γραφεία Σταδίου 23

ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 31909

Τυπογραφ. ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ 23 ΙΟΥΛΙΟΥ 'Αριθ. φύλλου 96 Τιμή φύλλου Δραχ. 4 Εκδίδεται κατά Σάββατον

Τό ξένο χρονογράφημα

ΦΑΓΗΤΟ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ

Τού κ. Α. Σαρζάν

Η Διεθνής Έκθεσις της Ν. Υόρκης, έτοιμασθή, με άλην την δύναμιν, μεγαλοπρέπειαν. Φαίνεται όμως, ότι ή Έπιτροπή της Έκθέσεως, σάν άποτελουμένη από Άμερικανούς, είναι έντελώς πρακτική.

—Νά εκτεθούν είδη πού θα προσελκύουν κόσμο και να γίνον πολλά πράξεις. Άλλά ά... φαγητό άρχεσθαι και εις φαγητόν τελειούσθαι.

Διότι ό Άμερικανός τρώγει. Θέλει τό πρώι να στρωθή στα τραπέζια και να φάγη και στα διαλείμματα της έργασίας του και τ' άπόγευμα και τό άράδιον.

Οι όδηγίες αυτές θα κάμουν άρα γε προσεκτικότερους τούς λουόμενους; Θα τούς πείσουν ότι ή έπιμονήν με τη θαλάσσαν και με τόν ήλιο δέν είναι άσφαλές; Τά πιάτα πού άκίνδυνον παιχνίδια, άλλά μπορεί να έχη άλθιερές συνέπειες για την ύγεια τους; Ένα τόπο όπου το θερμόμετρο άνεβαίνει τούς σαραντα βαθμούς στην σκιά δέν εκτίθεται κανείς άπορροβίακα στις φλόγες του ήλιου. Μερικά χρόνια τώρα γίνεται μια άξιοβήρηνη ύποψις μετά τής ύγείας και μαυρίματος. Πιτρώμεν ή προσπινομένα πώς πιστεύουν με, ότι το μαύρο γόνιμα είναι τό άσφαλέστερο πιστοποιητικό καλής ύγείας. Άλλ' άν ήταν έτσι τά πράγματα έπρεπε να είχαν αυτοκτονήσθι οι γιατροί της Άφρικής.

Ούτε φορείς της ύγείας, ούτε φορείς της όμορφιάς είναι οι περσολές. Κι' άν σάς έπαιον, κύριε μου, ότι έστω πού κατανήθι κάποιος από τόν ήλιο, ένα κομμάτι έλικοκάρβουνου, έίς έσσοτε ύπερβολικά άφρός σάς είπαν ένα μεγάλο ψέμμα. Άκούστε μια μόδα που εφαρμόζεται άλλού, χωρίς να λάβετε υπό όψει σας τό κλίμα τών τόπων μας και τό κλίμα τών χωρών πού μας ή έγγιστον. Τά ήλιόφρατα των Έλλληνικών άφ' όσον γίνονται γόνιμα σέ άγαθά άποτελέσματα, πρέπει να συμφωνούν με την έλληνικήν πραγματικότητα. Νά συμφωνούν με την θερμοκρασία, με τόν ήλιο, με τόν άνέμελο καλοκαιρινό ούρανό μας. Αυτό λέει ή κοινή λογική, αυτό φωνάζουν οι γιατροί, αυτό μαρτυρούν τά γάλατα σας, κυρία μου.

Έστω όμως, ότι έστω πού κατανήθι κάποιος από τόν ήλιο, ένα κομμάτι έλικοκάρβουνου, έίς έσσοτε ύπερβολικά άφρός σάς είπαν ένα μεγάλο ψέμμα. Άκούστε μια μόδα που εφαρμόζεται άλλού, χωρίς να λάβετε υπό όψει σας τό κλίμα τών τόπων μας και τό κλίμα τών χωρών πού μας ή έγγιστον. Τά ήλιόφρατα των Έλλληνικών άφ' όσον γίνονται γόνιμα σέ άγαθά άποτελέσματα, πρέπει να συμφωνούν με την έλληνικήν πραγματικότητα. Νά συμφωνούν με την θερμοκρασία, με τόν ήλιο, με τόν άνέμελο καλοκαιρινό ούρανό μας. Αυτό λέει ή κοινή λογική, αυτό φωνάζουν οι γιατροί, αυτό μαρτυρούν τά γάλατα σας, κυρία μου.

Έστω όμως, ότι έστω πού κατανήθι κάποιος από τόν ήλιο, ένα κομμάτι έλικοκάρβουνου, έίς έσσοτε ύπερβολικά άφρός σάς είπαν ένα μεγάλο ψέμμα. Άκούστε μια μόδα που εφαρμόζεται άλλού, χωρίς να λάβετε υπό όψει σας τό κλίμα τών τόπων μας και τό κλίμα τών χωρών πού μας ή έγγιστον. Τά ήλιόφρατα των Έλλληνικών άφ' όσον γίνονται γόνιμα σέ άγαθά άποτελέσματα, πρέπει να συμφωνούν με την έλληνικήν πραγματικότητα. Νά συμφωνούν με την θερμοκρασία, με τόν ήλιο, με τόν άνέμελο καλοκαιρινό ούρανό μας. Αυτό λέει ή κοινή λογική, αυτό φωνάζουν οι γιατροί, αυτό μαρτυρούν τά γάλατα σας, κυρία μου.

Έστω όμως, ότι έστω πού κατανήθι κάποιος από τόν ήλιο, ένα κομμάτι έλικοκάρβουνου, έίς έσσοτε ύπερβολικά άφρός σάς είπαν ένα μεγάλο ψέμμα. Άκούστε μια μόδα που εφαρμόζεται άλλού, χωρίς να λάβετε υπό όψει σας τό κλίμα τών τόπων μας και τό κλίμα τών χωρών πού μας ή έγγιστον. Τά ήλιόφρατα των Έλλληνικών άφ' όσον γίνονται γόνιμα σέ άγαθά άποτελέσματα, πρέπει να συμφωνούν με την έλληνικήν πραγματικότητα. Νά συμφωνούν με την θερμοκρασία, με τόν ήλιο, με τόν άνέμελο καλοκαιρινό ούρανό μας. Αυτό λέει ή κοινή λογική, αυτό φωνάζουν οι γιατροί, αυτό μαρτυρούν τά γάλατα σας, κυρία μου.

Έστω όμως, ότι έστω πού κατανήθι κάποιος από τόν ήλιο, ένα κομμάτι έλικοκάρβουνου, έίς έσσοτε ύπερβολικά άφρός σάς είπαν ένα μεγάλο ψέμμα. Άκούστε μια μόδα που εφαρμόζεται άλλού, χωρίς να λάβετε υπό όψει σας τό κλίμα τών τόπων μας και τό κλίμα τών χωρών πού μας ή έγγιστον. Τά ήλιόφρατα των Έλλληνικών άφ' όσον γίνονται γόνιμα σέ άγαθά άποτελέσματα, πρέπει να συμφωνούν με την έλληνικήν πραγματικότητα. Νά συμφωνούν με την θερμοκρασία, με τόν ήλιο, με τόν άνέμελο καλοκαιρινό ούρανό μας. Αυτό λέει ή κοινή λογική, αυτό φωνάζουν οι γιατροί, αυτό μαρτυρούν τά γάλατα σας, κυρία μου.

Έστω όμως, ότι έστω πού κατανήθι κάποιος από τόν ήλιο, ένα κομμάτι έλικοκάρβουνου, έίς έσσοτε ύπερβολικά άφρός σάς είπαν ένα μεγάλο ψέμμα. Άκούστε μια μόδα που εφαρμόζεται άλλού, χωρίς να λάβετε υπό όψει σας τό κλίμα τών τόπων μας και τό κλίμα τών χωρών πού μας ή έγγιστον. Τά ήλιόφρατα των Έλλληνικών άφ' όσον γίνονται γόνιμα σέ άγαθά άποτελέσματα, πρέπει να συμφωνούν με την έλληνικήν πραγματικότητα. Νά συμφωνούν με την θερμοκρασία, με τόν ήλιο, με τόν άνέμελο καλοκαιρινό ούρανό μας. Αυτό λέει ή κοινή λογική, αυτό φωνάζουν οι γιατροί, αυτό μαρτυρούν τά γάλατα σας, κυρία μου.

Έστω όμως, ότι έστω πού κατανήθι κάποιος από τόν ήλιο, ένα κομμάτι έλικοκάρβουνου, έίς έσσοτε ύπερβολικά άφρός σάς είπαν ένα μεγάλο ψέμμα. Άκούστε μια μόδα που εφαρμόζεται άλλού, χωρίς να λάβετε υπό όψει σας τό κλίμα τών τόπων μας και τό κλίμα τών χωρών πού μας ή έγγιστον. Τά ήλιόφρατα

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Από τα πιο χαριτωμένα της παλιάς εποχής

Δύο διακεκριμένοι συνάδελφοι — ένας και μη χάρω — πιάστηκαν πρό όλιγου χρόνου. Τι λεπόντες και τί άδρότης ήτο αυτή που μεταγερίσθηκαν και οι δύο; Τι λουλούδια και τί μπουκέτα έφτιαξαν ό ένας κατά το άλλο; Και τί χιο'μοι;

Ακούστε λοιπόν, τί συνέβη από τας μπουδούλας αδυθέσας που έγραψαν οι δύο ναυούμενοι.

Ο ένας έγραψε:

— Παραλείπω να τυνίσω ότι δεν πάω στον Καραγκιόδη... Μά αν θέλω να γελώ με την καρδιά του, διαβάζω τά παραγκιοζίστικα έργα του Ω... που αντικαθιστούν τελείως το θέατρο των σκηνών.

Ο άλλος:

— Ψηλά τον πήρε τον άμανε, ό ποιών τίς διατριβές του, με μπεχλιβάνηδες ποιήτες... Και είνε τώον χαιδών ό καυμένος.

Και ό χρονογράφος της εποχής, πρώτα άπορώ:

— Είνε άρσεν άνέγκη, να μορφώνεται κανείς επί έτη εις Εύρώπας διά να ιδρώη με τέτοιες λέξεις; Αλλάς θα μπορούσε να τάς μάθαι και εις την Τρούμπαν του Πειραιώς.

Είνε ένα παλαιόν λόγιον, υπεδειχθό από κάποιον κακεντρέχη δυσμενής κρητικίσκου νεαρού — άν και υπερέβαινε τά τεσσάρανόνα — κοσμοπολίτου — διά τί είχε πάει και στά Παρίσια — κρητικό. Με πέντε γραμμές ό άδελφός ειχε κατακοπείσι μίαν έργασίαν σαράντα έτών.

Ο άνθρωπος που είδε και αυτό τό άναπάντεχο — άν και ήμερα όλοι πρέπει να τά περιμένω — έκίνησε την κεφαλήν καταπλακτός και είπε:

— Ορίστε φίλε μου! Έρθε κι' αυτός να τεντιάζω τον μπαγιο μου με τρία τάλληρα.

— Γιατί με τρία τάλληρα; τον ρώτησε ό κακεντρέχης φίλος του.

— Γιατί τό ίδιο συνέβη σε κάποιον καζάνό κάποτε. Έκει που ποντάριζαν περιουσίες, ώρμησε ένας άγνωστος μέ όφες νεαρού, και πέταξε με φασερλιόν άέτιον της έμφροσύνης του τρία τάλληρα στον πάγκο. Ο γκρουπιέτης σταμάτησε γιά μία στιγμή έστριψε τό μουστακίον και τού είπε υπό τόν γενικόν γέλωτα:

— Βρέ παιδίκα μου έδώ βλέπεις σάλα, έπιπλά και ήλεκτρικά ανθρώπους που χάνουν περιουσίες. Και ήρθεσ τό λόγου σου με τρία τάλληρα να μου τινάζεις τον πάγκο; Άς στο καλό παιδί μου, Πάρε και τό τρία τάλληρά σου να φας στραγάλια...

Και ό νεαρός τόν σαράντα έτών έφυγε καταγοημένος και υπό τούς γενικούς γελώτας. Έν τούτοις ό νεαρός με τά τρία τάλληρα δεν είνε ό μόνος.

Όμάς λογιών, τού παλαιού «Νέου Κέντρου» έξεδεκα πρό χρόνων περιοδικόν, κυκλοφορούν εις φύλλα Ισάριθμα της όμάδος.

Ο μακαρίτης ό Μαρτζέφης που είχε εξαιρετικά έκατα, μίαν ήμεραν, ήθέλησε να περάσει τόν κομπορηνηνόντα άρχοντά της όμάδος, διά τί μικρά έκατα κυκλοφορούν τό περιοδικόν.

Και ό άρχηγός — ποιητής — παύροντας ένα ύρος που έχου τά μικρά παιδιά, όταν τούς άπαγορεύεται κάτι και όμως αυτόν έμπέμουν και κτυπούν τόν Έναν γρόνθον επί τού άλλου, λέγοντας: Θά τό κάνω, θά τό κάνω — άπτηνησε.

— Θά τό θάξω... Θά τό θάξω... Άς είνε καλά τά λεπτά του μπαμπά! Και τόν κόβουν, δεν τόν λαμβάνω όπ' όφι.

Και ό Μαρτζέφης τού άπήντησε:

— Έτσι θα είσαι και σύ, παιδί μου...

Από τα πλέον ενδιαφέροντα
Ένας πρωτότυπος
διαγωνισμός ταχύτητας

Ποιός είνε ταχύτερος; Ένα χελιδόνι ή ένας κομήτης; Ο άνεμος ή τό ηλεκτρικό τραίνο; Τό φεγγάρι ή μία όβίδα;

Κατά π'όσον πιθανότητα ποτέ ό άνθρωπος άνέγκη, που προσάσονται κατά τρόπον ικανοποιητικόν, Μερικοί μάλιστα δεν ή άπαντήσαν καθόλου. Και ήδμως, σε κάθε ώρα και κάθε στιγμή, στην άπέραντη παλάστρα των ούρανών, της θαλάσσης και της έγης, παρακολουθούμε την κίνησι του σύμπαντος, των ζωντανών υπάρξεων και των πραγμάτων.

Ποιός άπό σάς, λόγου χάριν, έμειρεσε την ταχύτητα ενός χελιδονίου και άντελήθη την δύναμιν που μπορεί ν' άναντιέξ τό μικροσκοπικό σωματίκι των πτερυγών αυτών υπάρξει που διασχίζουν με τόσην ταχύτητα τούς αιώρες;

Ταχύς σάν τόν άνεμο, γρήγορος σάν άστραπή, λέμε πολλές φορές. Ποιά όμως είνε αυτή ή ταχύτης; Για ν' άπαντήσουμε σ' αυτές τίς ερωτήσεις, και να καθορίσουμε μία γιά πάντα την Ιεραρχία της ταχύτητας, προτείνουμε την διοργάνωσιν ενός άγωνισματος άρκετά πρωτότυπου. Είς τό άγώνισμα αυτό πρόκειται να λάβουν μέρος: ένας άνθρωπος, ένα άέλοιο, μία ταξιδιωτική περιστερά, ένα χελιδόνι, ένα αυτοκίνητο, ένα άερόπλανο, ένα καταδρομικό, ένα ηλεκτρικό τραίνο και ένα τηλεόλο.

Δέν άρκούν όμως αυτά. Για να είμαστε εν τάξει πρέπει να καλέσουμε και τόν άνεμον Ένα κομήτην — λ.χ. τόν πασίγνωστον τού Χάλεϋ — και τέλο, τό φεγγάρι. Δέν μπορούμε να τούς συγκεντρώσουμε όλοους αυτούς μαζί αλλά με λίγη καλή θέλησιν, όλοι γίνονται. Άλλως τε, αυτό τό άγώνισμα δεν γίνεται καθημερινά μπροστά στα μάτια μας; Κρίμα μόνονα που δεν έσκέφθηκε κανείς άκόμα να τό πεπαιρηγήσει. Έν πάση περιπτώσει, μπορούμε να τό διοργανώσουμε τό περιήμιον αυτό άγώνισμα: και με την θούβια της φαντασίας μας. Άς έάλομε λοιπόν εις παράδειγμα αυτούς που πρόκειται να συναγωνισθούν και σάς δώσουμε τό σύνθημα της άναχωρήσεως.

Από την πρώτη στιγμή ελέγουμε ότι αυτός που μένει πίσω άπ' όλους, χωρίς έλπίδα να δελτιώση την θέσι του, είνε ακριβώς ό άνθρωπος, ό όποιος αν και κάνει κάθε προσπάθεια γιά να τρέξη, προχωρεί με ταχύτητα όχι μεγαλύτεραν από έναίμιον μέτρο τό δευτερόλεπτο.

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η λαϊκή Γκράτ' Μο, ντεν είνε τό διασημότερον πολιτικόν πρόσωπον της σύγχρονης Άγγλιας, καίτοι ή ίδια δεν πολιτεύεται ή μάλλον δεν δαζει καλά εις τας έκλογάς, διότι κατ' ούσίαν πολιτεύεται κατ' ένέργητάτα. Σούζους τού συναγματοάρχου και βουλευτού Μόρντεν, διευθίνει αυτή τό πολιτικόν γραφείον τού συζύγου της, τόν θούβη εις την μελέτην καθώς επίσης και εις την σύνταξιν των άγορεύσεων του, όσάκις δέ εκείνος άπουσιάζει τόν άναπληροί έπισήμως εις τας πολιτικές συνηγορήσεις του μετά τού κόμματος. Η λαϊκή Μόρντεν είνε κεκμηνημένη κατά της ιδέας της άναμείσεως των γυναικών εις τό κοινοβούλιον, και πρό τίνος όταν μία ύποψηφια εις λόγον της έπέστη κατά τού

πτο. Παρόμοια άπελπιστικά άποτελέσματα δίνει σε μερικές περιπτώσεις και ό κομήτης της Άγγλιώς. Ένας καλός δρομέας θά τόν φερνε πίσω τού χώρου μεγάλον κόπο. Είνε και αυτό ένα άπό τά παράξενα της φύσεως: ένα άστρο να προχωρή πτό άργά άπό τόν άνθρωπον ταία τραχύτα, άκόλουθώντας τόν αιώνον χορό όλων των ούρανιων σωμάτων, ό κομήτης αυτός θρεθή στο σημείο που άπέχει περισσότερα από τόν ήλιον, προχωρεί με την περιωρισμένην ταχύτητα των 3,25 μέτρων κατά δευτερόλεπτον.

Όμως γιά οικονομίαν ούρανιων καυσίμων ύλης ή άπό κούρασιν. Αποκτάει όμως πάλι την ταχύτητα του όταν θρεθή στο πλησιέστερον σημείο προς τόν ήλιο, γιάτί τότε, γιά ν' άπαλλαγ ή από την τερραστίν του μίαν έλκεως που θά τόν τραβούσε κατ' ευθείαν άπάνω στο ύστρο της ήμέρας, υπερασπίζεται ακριβώς κατά τόν τρόπον αυτών, άνατύσσοντας δι'αυτήν δι'αυτήν ταχύτητα, έκαστό χιλιάδες φορές μεγαλύτεραν από την προηγουμένην.

Σε άρκετά καλά θέσι βρίσκουμε τό όλογο της κούρας, όταν τρέχει μέ καλίσμα, που φθάνει τά εξήντα χιλιόμετρα την ώρα. Την ίδια περίπου ταχύτητα ή άναπτήξ ή ταξιδιωτική περιστερά. Τά πρώτα όμως τόν ζώνον τά κατέχει τό χελιδόνι, που διανύει 42 μέτρα τό δευτερόλεπτο, δηλαδή κάπου 150 χιλιόμετρα την ώρα. Τό είχατε ποτέ φαντασθή αυτό;

Μεταξύ τού αυτοκινήτου και τού ηλεκτρικού τραίνου, πρώτο έρχεται τό αυτοκίνητο με 135 μέτρα τό δευτερόλεπτο, έναίνι τόν 55 τού τραίνου. Ένα καταδρομικό τρέχει μέ είκοσι μέτρα τό δευτερόλεπτο, δηλαδή 7 χιλιόμετρα την ώρα. Άλλά ό Άτίλλο με τό άερόπλανο του τρέχει με 197 μέτρα τό δευτερόλεπτο, δηλαδή 700 χιλιόμετρα την ώρα.

Είνε λοιπόν άπόλυτος νικητής τού περιήριου αυτού διαγωνισματος; Μία στιγμή, γιάτί έξέχασαμε τόν άνεμον. Και γιά τόν περιήριον αυτών έ διαλέξαμε έναν πρώτην τάξεως άνεμον καταγιένος. Άλλά έμεινε πίσω, γιάτί δεν έκαμε παρά 40 μέτρα τό δευτερόλεπτο, δηλαδή περί τά 150 χιλιόμετρα την ώρα. Πολύ λίγα έν συγκρίσει προς τίς ζημίες που έκαμε.

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η λαϊκή Γκράτ' Μο, ντεν είνε τό διασημότερον πολιτικόν πρόσωπον της σύγχρονης Άγγλιας, καίτοι ή ίδια δεν πολιτεύεται ή μάλλον δεν δαζει καλά εις τας έκλογάς, διότι κατ' ούσίαν πολιτεύεται κατ' ένέργητάτα. Σούζους τού συναγματοάρχου και βουλευτού Μόρντεν, διευθίνει αυτή τό πολιτικόν γραφείον τού συζύγου της, τόν θούβη εις την μελέτην καθώς επίσης και εις την σύνταξιν των άγορεύσεων του, όσάκις δέ εκείνος άπουσιάζει τόν άναπληροί έπισήμως εις τας πολιτικές συνηγορήσεις του μετά τού κόμματος. Η λαϊκή Μόρντεν είνε κεκμηνημένη κατά της ιδέας της άναμείσεως των γυναικών εις τό κοινοβούλιον, και πρό τίνος όταν μία ύποψηφια εις λόγον της έπέστη κατά τού

Μένει λοιπόν τό άερόπλανο νικητής; Όχι άκόμη, γιάτί έξέχουμε τό φεγγάρι με την Ιγγλιωδή ταχύτητα των 1012 μέτρων κατά δευτερόλεπτον. Έξοφια όμως, περιάνα έμπρός από τό φεγγάρι μία όβίδα, τρομερή και σαρκαστική, σάν να την είχε έκτοξεύσει κάποια έκδικητική θεότης. Έτσι και τό φεγγάρι μένει πίσω. Τι άπογοήτευσις!...

Ο άνθρωπος λοιπόν, γιά να έκδικηθή την άνεπάρκεια των ιδίων τού μέσων, των σωματικών, έξαικέλωσε μία τρομερή πρόκληση προς τά άστρα, και τό φεγγάρι άργαυον τού α' όφους κατακόρυφως και έξέκαλινος στους αιώρες, φθάνει πρώτο στο τέμεια, άφού έπήγε σ' ένα ύψος δέκα φορές μεγαλύτερο από τό πιο ψηλό δουνό, σε μίαν άπόστασι 150 χιλιόμετρων, με ταχύτητα 1600 μέτρων τό δευτερόλεπτο!

Όστε λοιπόν τό άγώνισμα έκλεισε με την νίκη της άνθρου πίνης έφευρετικότητος; Όχι, γιάτί δεν πρέπει να είμαστε άλαζόνες. Στο άγώνισμα αυτό λαμβάνουν μέρος και μερικά άστρα που δεν άντιστοιχούν μεγάλην ταχύτητα. Η ούρανία δυναμική άναπτύσσει ταχύτητες που δεν φοβούνται συναγισμό, Μερικοί κομήτες διανύουν 55 χιλιόμετρα τό δευτερόλεπτο.

Άλλά ούτε και τ' άστρα δεν πρόκειται να νικήσουν στον έξαιρετικόν αυτόν διαγωνισμόν. Υπάρχει και ένα στοιχείον εκτός συναγωνισμού: τό φώς, που διανύει 300.000 χιλιόμετρα δευτερόλεπτο. Είνε λοιπόν αυτό τό άγώνισμα μέσον συνηγορίας; Θέλετε να πστε στο φεγγάρι; Καθάλληστε μίαν άκτινα φωτός και θά διανύσει τό μεγάλο αυτό διάστημα (285.000 χιλιόμετρα) σε λιγώτερον από ένα δευτερόλεπτο.

Θέλετε να συνεχίσετε τό ταξίδι σας; Έπειτα από 8 λεπτά θά φθάσετε στον ήλιο. Μπορείτε να πάτε και προς τά άστρα, έστω και στά πλησιέστερα. Τά ταξίδι όμως αυτό θά κρατήση τεραστίαν χρόνα. Ηεί όμως είνε τό συνημότερον, έν συγκρίσει προς τ' άλλα, τά πιο κρινύα. Γιά να φθάσετε στο νεφέλωμα της Άνδρομέδας θά σάς χρειασθούν 900.000 χρόνια!... Άρκει, γιάτί στο σημείο αυτό ό νους μας σταματάει. Και δεν μας μένει παρά ν' άσκεφθούμε την θεία καταγωγή τού φωτός, που είνε η άπ' ευθείας ακτινοβολία μιάς υπερφυσικής δυνάμεως.

Κάποτε ό μέγας Φρειδερίκος έφανε εις ένα χωριό της επικράτειας του. Έξελαγη όμως, όταν έζητησε τόν λογαριασμόν, διότι είχε την συνήθειαν να πληρώνη ό ίδιος και είδε ότι κατέαγό, είχε χρεωθή προς ένα πένιχ.

— Γιατί τόσο ακριβά τά αυγά; τον ήρώτησε. Μήπως είνε είδος σπάνιον στον τόπο σας.

Και ό χωρικός άπελόεστα:

— Όχι, μεγαλειότης! τά αυγά γά δεν είνε σπάνια: σπάνιο είνε ό βασιλεύς που περιοδεύουν την χώραν τους.

Οι Σπαρτιάται, έτιμώρουν τον άνεξίκακον, θεωρούσαν ένγκλητον την άνεξίκακον. Άναφέρτε, δέ ένας... Χριστιανός πριν έλθη ό Χριστός, ό Σκαραβίος, ό όποιος έτιμώρηθη διά προστιμω, διότι αυτό πολλών ήδικετο.

Οι Σπαρτιάται, έτιμώρουν τον άνεξίκακον, θεωρούσαν ένγκλητον την άνεξίκακον. Άναφέρτε, δέ ένας... Χριστιανός πριν έλθη ό Χριστός, ό Σκαραβίος, ό όποιος έτιμώρηθη διά προστιμω, διότι αυτό πολλών ήδικετο.

Οι Σπαρτιάται, έτιμώρουν τον άνεξίκακον, θεωρούσαν ένγκλητον την άνεξίκακον. Άναφέρτε, δέ ένας... Χριστιανός πριν έλθη ό Χριστός, ό Σκαραβίος, ό όποιος έτιμώρηθη διά προστιμω, διότι αυτό πολλών ήδικετο.

Οι Σπαρτιάται, έτιμώρουν τον άνεξίκακον, θεωρούσαν ένγκλητον την άνεξίκακον. Άναφέρτε, δέ ένας... Χριστιανός πριν έλθη ό Χριστός, ό Σκαραβίος, ό όποιος έτιμώρηθη διά προστιμω, διότι αυτό πολλών ήδικετο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΜΕΓΑΛΩΝ

Όπως τά άναφέρει ή παράδοσις και όχι ή ιστορία

Ο Ρύντιαρ Κίπλινγκ, ό πασίγνωστος Άγγλος ποιητής, άφηγήθη πρό έτών εις έναν άγγλικήν έφημερίδα, πώς έπληρώσε τόν φόρον του, εις την ένοχλητικήν μαρίαν των περιηγητών, διά τούς όποιους ή παγκόσμιος φήμη του, τόν κατέστρεψε άκωλύεσταν άντικειμενώς.

— Έγγραφο, λέγει εις τό γραφειόν μου, όταν εισέβαλε ως σιμούν μέσα, ένας Άμερικανός καθηγητής, επί κεφαλής σπουδαστών, που τούς υπεβείκυσε τά αξιόθεατα τού Λονδίνου.

— Σεις είσατε ό Ρύντιαρ Κίπλινγκ; τον ήρώτησε.

— Μάλιστα...

Ο καθηγητής έστράφη στους μαθητάς του και τούς είπε:

— Παιδιά, είνε ό Ρύντιαρ Κίπλινγκ.

Εσάτιον ήρώτησε πάλιν τόν κατόπληκτον ποιητήν:

— Γράφετε πάντοτε σ' αυτό τό τραπέζι;

— Μάλιστα, άπήντησε ό Κίπλινγκ.

Είς την κατάνευσίν του έστράφη πάλιν προς τούς σπουδαστάς του και είπε:

— Παιδιά, αυτή είνε τό τραπέζι, που γράφει ό ποιητής.

Ο Κίπλινγκ δεν έπρόφρασε να συνέλθη και ό Άμερικανός είχαν εξαφανισθή.

Ο αυτοκράτωρ τού Βυζαντίου Θεοδοσιος, ήτο άνεξίκακος και λόγω τού δημοκρατικού. Κάποτε, ονόφυλυν πολιτά, έλθοβόλυν τόν άνδριάντα του και όι περί αυτών, πρεσβύτους να τόν πείσουν να τούς κρεμάσει.

Ο Θεοδοσιος τότε έφερε την χείρα εις τό μέτωπόν του και είπε:

— Φίλοι μου, γιάτί όργιζεσθε, ενώ έγω δεν έλεμπο καμμία πληγή στο κεφάλι μου;

Η Έλισαβέτ της Άγγλιας, έζητησε κάποτε από τόν αρχιγραμματίστη της Βάκων, να της προσφέρη εις τό σπίτι του τό Βάκων.

Ο Βάκων δεν άντέτεινε. Και όταν ή βασιλίσσα είδε τό σπίτι του γραμματέως της, ήφηρησε:

— Μέσα σε τέτοιο μικρό σπίτι, κάθεστε; ήρώτησε.

Και ό Βάκων:

— Όχι, μεγαλειότης, άπήντησε. Η βασιλίσσα σάς χάρη μ' έκαμεν τόσο μεγάλον, ώστε να σάς φαίνεται τόσο μικρό τό σπίτι μου.

Ο Ναπολιέων, έζητησε από τόν σκληροτράχηλον δικαστήν Κλαβί, να έκδώση καταδικαστικήν άπόφασι, κατά τού στρατηγού Μοριό, με την διαβεβαίωσι, ότι εύδης μετά την καταδική τού άθώου, να τόν έσυγγορεύσει.

Και έμέ, ποιος θά με συγγορήσει, έφώναξε κατηγονηακτισμένος ό Κλαβί.

Κάποτε ό μέγας Φρειδερίκος έφανε εις ένα χωριό της επικράτειας του. Έξελαγη όμως, όταν έζητησε τόν λογαριασμόν, διότι είχε την συνήθειαν να πληρώνη ό ίδιος και είδε ότι κατέαγό, είχε χρεωθή προς ένα πένιχ.

— Γιατί τόσο ακριβά τά αυγά; τον ήρώτησε. Μήπως είνε είδος σπάνιον στον τόπο σας.

Και ό χωρικός άπελόεστα:

— Όχι, μεγαλειότης! τά αυγά γά δεν είνε σπάνια: σπάνιο είνε ό βασιλεύς που περιοδεύουν την χώραν τους.

Οι Σπαρτιάται, έτιμώρουν τον άνεξίκακον, θεωρούσαν ένγκλητον την άνεξίκακον. Άναφέρτε, δέ ένας... Χριστιανός πριν έλθη ό Χριστός, ό Σκαραβίος, ό όποιος έτιμώρηθη διά προστιμω, διότι αυτό πολλών ήδικετο.

Οι Σπαρτιάται, έτιμώρουν τον άνεξίκακον, θεωρούσαν ένγκλητον την άνεξίκακον. Άναφέρτε, δέ ένας... Χριστιανός πριν έλθη ό Χριστός, ό Σκαραβίος, ό όποιος έτιμώρηθη διά προστιμω, διότι αυτό πολλών ήδικετο.

Η ΚΟΥΡΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΠΑΡΑΝΤΑ

Ένα συγκλονιστικό έρωτικό θαλασσινό άνάγνωσμα τού κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Δέσποινα ή κορη τού δολοφονηθέντος από τόν Βενέτιον, αρχικουράτου καπετάν Μάρκου, άναλαμβάνει την άρχηγίαν των πειραρών κουρ σερικόν καραβιών τού πατέρα της και συνεχίζει τόν άγώνα μένω πένουσα εναντίον των άπαιτών Βενετανών.

Πριν άρχισή τας έπιχειρήσεις της, πηγαίνει με τόν στόλο της τό Καστελλόριζο με σκοπό να προτείνη στους Ιππότες που την έποίησαν εκείνη άνεπάρκιστον τό μικρό νησί, σμηνία. Κατά τήν, την ώρα άκρίβως που ό στόλος της Δέσποινας έφθασε έπ' έξω από τό Καστελλόριζο, έκούσθησαν τού νησι 5 Άγγλικίνα κουράκια. Χωρίς να χάση καιρό ή Δέσποινα επιτίθεται με τόν στόλον της εναντίον των Άγγλικών, τους νικά και τούς καταστρέφει. Τό Καστελλόριζο έσώθη. Μετά τή νίκη ό στόλος της Δέσποινας πήκε τόν λιμένα τού Καστελλόριζου.

Όταν φουντάρσε ό στόλος της Δέσποινας στο λιμένα τού Καστελλόριζου όλοι όι κάτοικοι τού νησιού κατέβηκαν στην παραλία γιά να άμυσουν την άνδρεία καπετάνιας, τού έαυ, σε τό νησι τόν από την καταστροφή. Ο έργονας τού Καστελλόριζου Ιππότης Ντέ Λαρινιάς, μετέβη με τούς άξιωματικούς του στη «Σκύλλα» γιά ν' άσχετηση την άρχηγόν των Έλλήνων κουράδων, και όταν είδε πώς ό άρχηγός σότος ήταν γυναίκα και μάλιστα γυναίκα τόσο άμωρη έμεινε έκστατικός και με συγκινητικά λόγια έξέφρασε τόν θαυμασμό του και έκάλωσε την άρσιν κουράρα νά την περιποιηθή στο παλάτι του.

Η Δέσποινα έβγαλε με τούς καπετανούς της Ε. — Ο Ντέ Λαρινιάς και ό λαός τού Καστελλόριζου την έπαιθωναν. Είς τό παλάτι τού Ιππότη Ντέ Λαρινιάς ή Δέσποινα γίνε την κορη του, την άρσιν Λουσι ή Δέσποινα. Η καταπληκτική από την εύμορσία και την ύπερπείση της έστρεψε κουράρα. Σ' αυτό τό άναμεινέ ή Βενετία έβασε διαταγή τού άδελφού να έκταύσει τόν στόλο της Δέσποινας και νά στείλν την ίδια έσταν ή πεθαμένη στή Βενετία.

Επίσης σ' αυτό τό άναμεινέ έβγαλε από Αίγιαν πείρους ό Οθωμανικός στόλος με νύστερο τόν γνωστό μας Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσσα.

Επίσης σ' αυτό τό άναμεινέ έβγαλε από Αίγιαν πείρους ό Οθωμανικός στόλος με νύστερο τόν γνωστό μας Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσσα.

Επίσης σ' αυτό τό άναμεινέ έβγαλε από Αίγιαν πείρους ό Οθωμανικός στόλος με νύστερο τόν γνωστό μας Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσσα.

Επίσης σ' αυτό τό άναμεινέ έβγαλε από Αίγιαν πείρους ό Οθωμανικός στόλος με νύστερο τόν γνωστό μας Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσσα.

Επίσης σ' αυτό τό άναμεινέ έβγαλε από Αίγιαν πείρους ό Οθωμανικός στόλος με νύστερο τόν γνωστό μας Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσσα.

Επίσης σ' αυτό τό άναμεινέ έβγαλε από Αίγιαν πείρους ό Οθωμανικός στόλος με νύστερο τόν γνωστό μας Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσσα.

Επίσης σ' αυτό τό άναμεινέ έβγαλε από Αίγιαν πείρους ό Οθωμανικός στόλος με νύστερο τόν γνωστό μας Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσσα.

Επίσης σ' αυτό τό άναμεινέ έβγαλε από Αίγιαν πείρους ό Οθωμανικός στόλος με νύστερο τόν γνωστό μας Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσσα.

Επίσης σ' αυτό τό άναμεινέ έβγαλε από Αίγιαν πείρους ό Οθωμανικός στόλος με νύστερο τόν γνωστό μας Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσσα.

Επίσης σ' αυτό τό άναμεινέ έβγαλε από Αίγιαν πείρους ό Οθωμανικός στόλος με νύστερο τόν γνωστό μας Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσσα.

Επίσης σ' αυτό τό άναμεινέ έβγαλε από Αίγιαν πείρους ό Οθωμανικός στόλος με νύστερο τόν γνωστό μας Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσσα.

— Μά πού άλλου από τό Καστελλόριζο; Θά μείνης στο σπίτι τού γενναίου Ιππότη Ντέ Λαρινιάς όπου ή κορη του θά σε περιποιηται σάν άδελφή.

— Έχεις δίκιο. Άς βάλωμε λοιπόν πλώρη γιά τό Καστελλόριζο γιάτί νοιάζομαι πώς έχω ανάγκη νά ξεκουρασθώ. Πάρε από σήμερα την άρχηγία των καραβιών μας.

Η κουβέντα αυτή των δύο άρραβωνισμένων νέων έγένετο στη καμπίνα της Δέσποινας στη «Σκύλλα» στο πέλαγος 30 μίλια προς Ν. της Μήλου.

Ο καπετάν Μανέττας χωρίς να χάση καράβια νά κάμουν σινιάλο σ' άλλα καράβια να πλησιάσουν τη «Σκύλλα» και να άνεβούν ό καπετανένης στή ναυαρχίδα γιάτί ήθελε να τούς ιδή ή Δέσποινα.

Η διαταγή έγινε. Σε μισή ώρα όλα τά καράβια ήλθαν κοντά στη «Σκύλλα» και όι καπετανένης της μπήκαν στις φλόγκες των και άνεβηκαν στή ναυαρχίδα.

Ο καπός ήταν καλός.

Ο καπετανένης είχαν κάμποσο καιρό να ιδού την άρχικαπετανισσα των. Σάν την είδαν τώρα τρώσαν. Την βρήκαν άδύνατη, χλωμή, κουρασμένη. Μονάχα τά μάτια της, έκείνα τά μάτια που ήσαν πού γαλανά από τά κύματα τού γαλανού Αιγαίου διατηρούσαν πάντα τη λάμψη και τη γλυκάδα των.

Κατάλαβαν πώς ή Δέσποινα ήταν άρρωστη.

— Γιατί σάς έκάλεσα στη «Σκύλλα»;

Λέγει στους καπετανένης της ή Δέσποινα, προσπαθώντας να κρύψη με Ένα χαμόγελο γλυκό την πραγματική κατάσταση της. Και πριν άπάντησουν στην έρώτη της ό καπετανένοι, συνεχίζει:

— Σας φώναξα γιά να σάς κεράσω από ένα ποτήρι μυσγάτο κρασί που μου στείλανε δώρο από τη Σάμο. Έλα μούστο σύντομα να τό φέρεις.

— Και γιά κάτι άλλο άκόμη σάς προσκάλεσε ή άρχικαπετανισσα μας. Κάνε ό καπετάν Μανέττας. Και με φώ νά τού έτρεμε από τη συγκίνησι έξακούθει:

— Η άγαπημένη μου άρραβωνισσική, ή άρχικαπετανισσα μας είνε άρρωστη.

— Τό καταλόβαμε άμέσως. Κάνε ό καπετάν Σακολέβας, καπετανένης της μπουμπάρδας «Αστροπελέκι».

— Μη σοβούσατε όμως, δεν είνε σοβαρά άρρωστη.

— Δέν είνε πολύ καλά και γ' αυτό ήλθαμε έδώ. Η άρχικαπετανισσα μας έχει ανάγκη νά ξεκουραστή κάμποσο καιρό στη στεριά και να την κутάει κανένας γιάτρος.

— Σοτε είνε άρρωστη ή Δέσποινα; Έρωτά άνήσυχος ό ευγενής Ιππότης Ντέ Λαρινιάς.

— Πολύ άρρωστη δεν είνε. Κουράστηκε πολύ τώρα κάμποση είνε. Κουράστηκε πολύ τώρα κάμποση είνε. Κουράστηκε πολύ τώρα κάμποση είνε.

— Μά έσύ της λέγει έχεις πυρετό. Είστε άρρωστη και άρρωστη γιά καλά. Πρέπει να βγής έξω στη στεριά να σε περιποιηθή κανένας γιάτρος.

— Και πού ν' άφήσω τά καράβια μου;

Ο καπετάν Μανέττας περφόχες από την άπάντησιν αυτήν της άρραβωνισσικής της.

— Γιατί τό λες αυτό; — της κάνει με παράπονο — δεν έχεις έμπειρότησιν σε μένα.

— Άγαπημένε μου, δεν ήθελα να σε προσβάλλω. Δέν ήθελα να είπω πώς φοβούμαι γιά τί τύχη των καραβιών μου, γιάτί έσύ αξίζεις πολύ πολύ από μένα. Ήθελα να είπω κάτι άλλο... Μαντά ή Δέσποινα με ένα μικρό παραπονηάριο χαμόγελο στά φλογιόμενα της χείλη.

— Σάν τί ήθελες να είπής;

— Ήθελα να είπω δεν μπορώ να φύγω από κοντά σου.

— Άγαπημένε μου, έμψύθησεν εκείνος γεμίζοντας από χαρά και ψυχική άγανάκτησι, άγαπημένη μου, έγω είμαι πάντα κοντά σου. Θά περιπαλώ με τόν στόλο μου γύρω τό νησί και σ' ά βγής γιά να θεωραπείσθης. Άλλοιόνον σε κείνον που θά δελήση νά σκεφθή κεκά γιά σένα.

— Και σε ποιά νησί λες να βγώ;

Διακόπτει ό καπετάν Σακολέβας.

— Γ' αυτό — έξακολουθεί ό καπετάν Μανέττας — θά βάλωμε άμέσως πλώρη γιά τό Καστελλόριζο νά τη βγάλομε στο παλάτι τού φίλου μας Ντέ Λαρινιάς. Έκει θά βρή ότι θέλει. Και όο καιρό θά μείνη έξω στη στεριά ή άρχικαπετανισσα, αν θέτε θάμω έγώ ό άρχηγός σας. Τι λέτε;

— Μά θέλει ρώτημα; Νά μη χασμερούμε καθόλου. Νά βάλωμε άμέσως πλώρη γιά τό Καστελλόριζο. Ο καπός είνε πρώτης τάξεως. Τραμουντάνα ήρεμη. Θά πάμε δευτερόπρωμα σε ένα μερόνυχτο. Όσο γιά τά άλλα βέβαια έσύ θα είσαι ό άρχηγός μας. Είσαι ό κατάλληλος από όλους μας.

— Σας ευχαριστώ με ούλη μου την καρδιά, καλοί μου συντρόφοι.

— Απάντησε ό Μαν

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΔΔΙΔΦΟΡΙΑ!

“Η ΕΡΩΤΑΣ;”

ΤΗΣ ΘΗΡΕΣΙΑΣ ΣΕΝΣΙ

Κρούα της με πεισματάρικες κινήσεις, φρενιόνταν όπως-όπως, νευνόνταν βιαστικά, έτοιμη να τον ακολουθήσει, προμοκρατημένη από τη ζήλεια, πρόθυμη να περάσει όλη τη βραδιά σιωπηλή, στο σκοτάδι ενός θαλασσίου ή στο τραπέζι ενός καφενείου, πάντως όμως σιμά του, σιμά σ' αυτόν που δεν την κυττούσε καν. Πόση αγάπη και τι μαρτύριο για την καυμένη την Τιλδή!

Τώρα η Ειρήνη σηκώνονταν με άργες κινήσεις, έπιγανέ να καθήσει σε μια πολυθρόνα, άναψε ένα τσιγάρο, ξεδίπλωνε μιάν εφημερίδα. Σηκώθηκε κι' αυτή, άποφασιστικά:

— Πρέπει να βγώ πάλι...

Και είπε μέσα του: «Τώρα θα γκρι-νιάζω: ήρθα άργα και φεύγω άμέσως μετά το φατ... Ασφαλώς θα θελήσω να βγώ κι' αυτή...»

Χωρίς να σηκώσει τα μάτια από την εφημερίδα, εκείνη έρώτησε:

— Θ' άργησες να έπιστρέψεις;

— Δεν μπορώ να ξέρω, Ειρήνη. Θα προσπαθώ να μείνω κατά τα μερόνια-χτα. Έν τω μεταξύ όμως μπορείς να κοιμηθείς.

— Μην άνησυχής για μένα. Έρώτησα απλά, γιατί αν έπρόκειτο ν' άργησες πολύ, θα έπληγαν στον κινηματογράφο με τους Ντέλλα Τόρρε...

Αυτός την κυττάζε με άπορία, ενώ ένωσε μέσα του μίαν άνεξήγητη πε-κρία.

— Ά, έτσι λοιπόν: Όπως θέλεις. Έ-χω πάλι ραντεβού με τον Γκουερμάντι. Να μού τον χαιρετάς.

— Θα είνε και η γυναίκα του.

— Όχι, δεν ήταν αλήθεια ότι θα ήταν και η γυναίκα του και δεν ήξερε καν, γιατί το είπε αυτό το ψέμα. Για να λυγισί αυτήν την άπαθεια, ίσως, για να τιμωρήσει αυτή την άδιαφορία. Άλλά γιατί;

Η Ειρήνη έσήκωσε την εφημερίδα για να ιδών μίαν είδηση από βάθος της σελίδας και ή φωνή της άκούστηκε πι-σω απ' το χαρτί, σαν πίσω από ένα πα-ραβάν.

— Είνε αυτή η ξανθούλα, η έξυπνη και ζωηρή;

— Άκριβώς.

— Γιατί δεν μου την παρουσιάζεις; Έχω άκουσει τόσο γι' αυτήν!

— Ήταν άλθεψια πώς όλες οι γυναί-κες την φρόνταν αυτήν την ξανθούλα. Η Τιλδή δεν θέλησε ποτέ να την γνω-ρίσει: και όταν την αντίκριζε από μα-κρά, κι' έβλεπε το χαμόγελό της, που λαμπροκοπούσε στα τοιμηρά της χείλη, κηθώς άπαντούσε στον χαιρετισμό του άντρός της, γινόταν άμέσως βλο-συρή και τοσφίγγε δυνατά το μπρά-τσο, σάμπως έπρόκειτο να της τον πα-ρουν: «Μά πώς μπορεί να περιφέρεις τό-σο δρόμο μπουγιατισμένη και τυμμένη κατ' αυτόν τον τρόπο;» έλεγε.

— Λοιπόν φεύγω, Ειρήνη. Δεν πιστεύω ν' άργησω.

Η γυναίκα σηκώθηκε, άφησε την ε-φημερίδα, τον έπλησιασε χαμογελών-τας, με κινήσεις άργες, νυσταγμένες.

— Γειά σου, αγάπη μου. Καλή διασκέ-δασα.

— Εύχαριστώ.

Κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες και από το πεζοδρόμιο δεν έσήκωσε καν το κεφάλι για να ιδών αν ή Ειρήνη ήταν στο παράθυρο, όπως έκανε πάντα όταν εκείνος έβγαινε. Έμενε μέσα του αυτό το αίσθημα της στενωγορίας, της πίκρας, ένα είδος μικρής άδιαθε-σίας που την δοκίμαζε για πρώτη φο-ρά. Πότε σιμά το ένα με το άλλο, και πότε χωριστά, έβλεπε το πρόσωπο της Τιλδής πρισμένο από το κλάμμα, με τα μαλλιά μουσκεμένα απ' τον ιδρώ-τα, λυτά, και το γελαστό της Ειρή-νης που δεν φανερώνει την παραμικρή στενωγορία.

Ο Γκουερμάντι, που τον περίμενε

Προτού μπει μέσα στο σπίτι του ο Λούκιος έφριξε ακόμα μία ματιά στο ρολόι του.

— Οκτώμιση, είπε. Ό Θεός να δάλη το χέρι του, άπόψε.

Είχε πη της Ειρήνης να έτοιμάσει το τραπέζι για τις δέκα. Καθώς όμως έ-βγαινε από το γραφείο βρήκε μπροστά του τον Γκουερμάντι:

— Πάμε να πάρουμε κανένα όρεκτι-κό;

— Έπληραν τ' όρεκτικό τους. Έπειτα το Γκουερμάντι του κατέβηκε να πίν-ν άγινωσχη γραβάττες. Και έπειδή δεν είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στο γούστο του, έπηρε μαζί του και τον Λούκιου. Μετά την συζήτηση για το φινάλε μι-ας κωμωδίας, και κάθε φορά που ο Λούκιος έκανε να φύγει, ο φίλος του έ-παινε:

— Μά γιατί βιάζεσαι τόσο;

— Θα πάω να διηνήσω στής Ειρή-νης...

— Δεν πρόκειται να φύγης η Ειρήνη σου... Ούτε και το δείπνο. Το παύλ, να σου κάμη καμιά σκηνή.

— Μπά, δεν βουρνούσι!

— Όποτε δεν σου κάνει σκηνές;

— Όχι.

— Μά τότε είσαι εύτυχιμένος! Δεν είνε βέβαια γυναίκα σου, αλλά θα μω-ρούσε να κάνη μερικές σκηνές.

— Βέβαια.

Αυτή τη φορά όμως ήταν βέβαια πως η Ειρήνη δεν θα του έκανε καλή ύπο-δοχή. Τώρα τελευταία πολύ συχνά ύπο-γούσε ή δεν έπληγαν καθόλου. Και προσάδοσε να φαντασθή τα μεγάλα της μάτια θυμωμένα, το πρόσωπο ξα-νομαμένο, κάτω απ' τα κατάνυρα μαλ-λιά. Άλλά δεν το κατώρθωνε. Έγνώ-ριζε καλά την γελαστήν έκφραση της Ειρήνης, λίγο θλιμμένη και σαν άφη-ρημένη, που προσάδοσε να τον άπο-μακρύνει από την έσωτερική της ζωή. Θυμωμένη όμως, έτοιμη να έσοπισή, δεν μπορούσε να την φαντασθή ποτέ.

Άλλως τε αυτό ήταν πολύ βολικό και άρατο. Πόσες σκηνές, πόσες γκρι-νιες, πόσα βάσανα και ύποψιες δεν εί-χε ζήσει με την Τιλδή, την πεθαμένη γυναίκα του! Και κάθε πληροφορία, κάθε ύπομονετική έξήγηση, κάθε χά-δι, όλα ήταν περριτά για την καυμένη την Τιλδή; σκετόταν πάντα εκεί. Βυ-σιμένη στη σκέψη βλαστημιμένου έ-ρωτά της, έχοντας όφο και ύπό την παραμικρά έκδηλωση τρυφερότητας έκ- μους του, δηλητηριασμένη από την ζήλεια...

«Ακόμη όμως δεν μπόρεσα να σωθώ από την Τιλδή», σκεφθηκε ο Λούκιος.

Έβραλε το κλειδί της κλειδαρότρυ-πας, και άνογιώντας, στενωγορέθηκε λιγάκι που δεν ήρθε να τον προύπαν-τίσει, όπως έκανε πάντα, με με τα χέ-ρια της σφιγμένα σε γροθιές, στο πτή-θος, σαν να έκρούσε πάντα και το πρό-σωπο γυρισμένο προς τα πίσω, γελαστό.

ΠΙΧΤΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΑΙΑ.

“Όταν ο φωτογράφος προσπαθεί με το ρετούς να δελτιώσει το πρωτότυπον...”

Δεν μπορεί να ξέρη κανείς, αν οι γυ-ναίκες πιστεύουν εις την άθανυσαν της ψυχής. Ενώ είναι βέβαιον, ότι όλες πι-στεύουν εις την άθανυσαν της μορφής. Γι' αυτό δείχνουν τόσην προθυμίαν, ν' α-ποθανατίσουν την μορφήν των εις τα στούντιο των φωτογράφων.

Ποία ή ψυχολογική έξήγησις της μα-νίας των γυναικών, να φωτογραφίζον-ται; Νομίζουν, φαίνεται, ότι είναι τόσοι όρασις, ώστε είναι της γνώμης, ότι ό Θεός έκαμε άσχημα, που έθγαλε ένα μο-νάχα δέλγμα από δούλες, φροντίζον-τας λοιπόν οι ίδιες να πολλαπλασιάσουν τον έξαιρετικόν εις καλλονήν και τελειότη-τα εαυτών των εις πολλά φωτογραφικά αντίτυπα.

Βγαίνει λοιπόν ή κάθε νέα άράδα φω-τογραφίας της και παρέχει εις όλους τους γνωστούς και φίλους την εύτυχίαν, να την έχουν πάντα κοντά των. Δίνει μία φωτογραφία στην φίλην, άλλη στην δειαν, άλλη στην κομπάρσα, άλλη στην νουνά, δύο-τρεις στο φίλον. Και έτσι δεν μπορεί να παρασυνείη κανείς. Εις ό-λους έχορις εις αντίτυπον την δυνά-μειαν καλλονής της.

Οι γυναίκες δεν πηγαίνουν στα φωτο-γραφεία, για να άποκρισταλλώσουν την άμορφία των. Πηγαίνουν, για να παρ-γυ-γέινουν μίαν τεχνικήν άμορφά.

«Εξηγούμαι ασφότερα». Καμμία δεν θέλει να δώη στην φωτογραφία, όπως είναι. Θέλει να δώη άραιότερη. Φαντα-σθήτε δηλαδή πόσον άπόθεμα καλλονής, πρέπει να έχουν στο κασάτημά των οι φωτογράφοι, για να άραιοποιήσουν ό-λην την δηλκήν πελατεσίαν των.

Και όμως κατορθώνουν και τα θγά-ζουν πέρα, τις παρουσιάζουν στην φω-τογραφία όλες καλλονές. Πώς το έπιτυ-γχάνουν;

— Είνε αλόκληρη περπέτεια, μάς πληροφορεί ένας φίλος φωτογράφος. Ί-τι τ' άραδούμε δεν λέγεται. Έχουμε εν- πρώτοι καταδικάσει τον φωτογραφικόν ρακόν μας, να μη λέγη ποτέ την αλή-θειαν. Δεν πρέπει έπ' όδοντι λόγω να παρουσιάζει εις την φωτογραφία ό,τι ά-κριβώς βλέπει. Όφείλει να παρουσιάση μίαν μορφήν κοντά πού άραιώσεται. Για να έπιτυγώη λοιπόν αυτό, είναι ά-νάγκη να θάλλωμε εις το έργον το φω-τικό χειρά ή μάλλον πινέλο βοηθάς.

— Δηλαδή, τί άκριβώς κάνετε;

— Ρετούς, άγαπητέ μου. Ρετούς και πάλιν ρετούς. Έμεις δεν είμαστε πλέον φωτογράφοι. Έχουμε γίνει ρετουσέρ και ζωγράφοι. Δεν μπορείς να φαντασθής πόσο μαρτυρική δουλειά είναι! Ξέρεις τί θα πει, να είσαι ύποκαταμένος να μω-ραστηρίσεις ένα καλλόσιμ, εις μύτην Ά-πορίτης ή δυο παρείς άλόγου εις συγγαυλία μάγουλα άγγέλου του Ρα-φαήλου; Είμαστε ήρωες έμεις, άγαπητέ μου. Ήρωες και συνάμα άξιόλυτοι. Διότι άναγκαζώμαστε, να δουλεύωμε διαρκώς μέσα εις το ψεύδος. Πιό άνειυ-κρινές έπάγγελμα από το δικό μας δεν ύπάρχει...

Ένας Γάλλος Βασιλιάς, την ώρα που παρήγγειλε το πορτραίτο του γιου του σ' έναν ζωγράφον της έποχής, του είπε:

— Έγώ, ως πατέρας, δεν το έπέθυ-χα το πηγνόν. Το έπιασα λίγο άσχημο. Έσύ όμως πρέπει να το φτιάξεις τέλειον. Μία τέτοια παραγγελία δίδεται κα-θεμεριώς στους συγχρόνους φωτογρά-φους. Ί ή κάθε πελάσιος παραγγέλει:

— Νά με θάλλω άμορφη.

Άλλά και άν δεν το πη, έσυκακούε-ται.

Και έτσι ή θέσις των φωτογράφων κα-θίσταται τρομερά δύσκολη. Πολύ δυσκο-λότερη από την θέσιν των παλαιών ζω-γράφων, εις τον όποιον άνετιθέτο το πο-ρτραίτο του Δεσφίνου. Διότι εκείνος είχε να διορθώη μονάχα την άτέλειαν ενός παιδικού πηγνυονού. Ένώ οι φωτογρά-φοι μας πρέπει να έδιορθώσουν συνή-θως έκ θάθαρον την μορφήν της φωτο-γραφίζομένης «ώρας».

Τα έξωρατικά αυτά έργα άποθα-νών έξαιρετικά δυσχερή προκειμένου πε-ρι γυναικείας μορφής. Διότι ή μέση γυ-ναίκα έχει κάμει ήδη μίαν έδιορθώσαν της φάτσας της με τα διάφορα καλλον-τικά. Έχει δηλαδή ήδη δημοσιονήσει έ-να μενός επί της μορφής της. Έπαινα

όταν ο φωτογράφος προσπαθεί με το ρετούς να δελτιώσει το πρωτότυπον...

Αυτός τότε το πρώτο, που έχει να κάμη, είναι ν' άποπειραθή, να πείση την πελάτιδα, ότι είναι θαύμα ή φωτογρα-φία. Βρίσκει έκφρασεις ποιητικές, να έ-λυσμη την φωτογραφημένην καλλο-νικήν:

— Μά τί λέτε; Σ' αυτήν την φωτο-γραφία είσθε ύπέροχη. Κυττάετε τί θαυ-μάσια μαλλιά, που έχετε, τί αϊθέρια μά-τια, τί ούράνιο χαμόγελο!...

Αυτά τα λόγια, αν της τα έλεγε άπ' εθείας, για το πραγματικό της πρόσω-πο, θα τα έπίστευε. Γιατί άρα γε δεν τα πιστεύει και τώρα, που τα άπευθύνει εις την φωτογραφία της;

Και την ξαναφωτογραφίζει ό φωτο-γράφος, και κάνει έπιμελέστερο ρετούς και παρουσιάζει τέλος μίαν ώραιαν μορφήν εις την φωτογραφίαν. Πολλοί βάζουν κάτω από τις τέτοιες φωτογρα-φίες, που παράγουν, την ύπογραφήν των. Ό φίλος μου όμως φωτογράφος, που σάς άνέφερα, δεν το κάνει ποτέ αυτό.

Γιατί δεν ύπογράφει, τον ρωτήσα- κι' εσύ τις φωτογραφίες του έργαστη-ρίου σου, για να ρεκλαμάρεται το δυ-νάμιόν σου;

— Διότι έχω στοιχειώδη τιμώτητα, μου άπάντησεν. Ο κανονισμός της τέχνης λέγει: «Πάν γνήσιον αντίτυπον φέ-ρει την ύπογραφην του συγγραφέως».

Αυτός ο καυμένος ειργαστή, έμυγή-σε και έπιτοτέχνισε μίαν κάπως ώραιαν μορφήν. Άλλ' ή άπληστία της γυναικός στο κεφάλαιον της ύποφίας δεν ήκανο-ποίησε ποτέ. Θέλει να παρουσιάζεται διαρκώς και πύ ώρατα.

Έπειτα ό φωτογράφος, όπου έκανε το ρετούς, άγνούσε τις περί κάλους άν-τιλήψεις της πελάτιδος. Αυτός έπαρου-σίασε εις την φωτογραφίαν μίαν μορφήν όσο-δη, δυο μάτια ζωγρά και ένα με-δισμα χαρούμενον. Ί ή πελάτις όμως είχε άλλα γούστα. Ί ήθελε να έχη τρανήν, μακρουλή, άδονατο πρόσωπο, μάτια ρεμβώδη και χαμόγελο έλαφρώς θλιμ-μένο.

Γι' αυτό νομίζω, ότι οι φωτογράφοι δεν θα έκαναν καθόλου άσχημα, αν έ-παρναν άπ' άρχης παραγγέλλειν, από την κάθε φωτογραφίζομένην:

— Πώς την θέλεις την μύτην σας, δε-σποινίς;

— Λίγο άνασηκαμένην.

— Έξοχα! Και τα μάγουλά σας, στρογγυλά ή άδονατα;

— Μαλλον στρογγυλά.

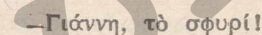
— Άρατά! Και τα μάτια μας μικρά ή μεγάλα;

Μεγάλα, πρὸς Θεό! Προσέξτε, μή- τα φτιάδετε μικρά τ' μάτια μου, διότι βά... θγάλα τα δικά σας.

Και η άσχημος πελάτις α του φωτογράφου έκπλησσεται, διότι δεν μοιάζει ή φωτογραφία της καθόλου, με την έαυτή της, που όπως της λέν δεν είνε ένα μικρό αντίγραφο της Όλγας Τσέοβας.

—Γιάννη, τὸ σφυρί!

ΤΗΣ ΚΑΙΛΙΑΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΝ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Φίλιππος Βαλέντης, αξιωματικός του Πολεμικού, άγαμέται με την όμορφη Έγγλυδα Κιμπέρλεν, διαδοχικά από την Άθηνα, Μά την ώμορφη ξανθά ξύλη την καλοσύνη του Λονδίνου γιά να την παντρεύουν κι' εκείνη άποφασίζει να μείνει με τον Φίλιππο, θέλγει από την Άγγλική Πρεσβεία, όπου φιλοξενείται, και όδηγείται από τον Φίλιππο και τον σύζυγό του Ζάρμπα, πιά με ένα δούλο, ναυαρχία, από μεγάλο σόσι. Μιά ή έξάφνιση της Καίλης κάνει παταγώ τον Άγγλο πρέσβη και διατάζει στον πρωτοπόρο γιά θάλασσά και οι δύο αξιωματικοί — ο Φίλιππος και ο φίλος του ο Ζάρμπα—αλλάζονται και όδοντούν από την Αίγυπτο ή μητέρα του Φίλιππου μέ την κόρη που προσέρχεται γιά σύζυγο, μωβαίνει τά συγγενικά και συγγενομένη στελέχη στο όχημα που κρατά ο γιός της. Την ίδια ώρα κινεί γιά να δει τον Φίλιππο και ή Έλινωρ.

18ον

— Όχι! Όχι!... της άπήνησεν άμέσως ή Έλινωρ, μίν ειδοποιήσετε κανένα...

Στό όνομα του Φίλιπ, ένας θαδός πόνος έφωριζε την καρδιά της Έλινωρ.

— Όχι, έτόνισε πάλιν, σάς παρακαλώ όχι... και έχω άλλη μία παράκληση θερμή να σάς κάνω.

— Πές μου παιδί μου τί θέλεις, μη ξεχνάς πώς σε πονά σάν να είμαι ή Έλινωρ ή μητέρα σου.

— Τίποτα, τίποτα, πολύτιμη, κα σεβαστή μου κυρία.

Και άνοιξε τό φάκελό της έπιστολής του Κάουντ μέ μία φανερή νευρική ταραχή πού ίσως ούτε ζήτησε, ούτε μπορούσε να την κρύψει.

Η ναυαρχία άντέλθηκε πώς θα ήτο εύγενής εκ μέρους της να μη μείνη σιμά της στο διάβασμα εκείνης της έπιστολής πού δέν είχε καμμία άμφιβολία πώς ήταν ή άφορητή της ταραχής της Έλινωρ.

— Άπεσούρη από τό δωμάτιο χωρίς να της πή λεί.

Η μικρά Λαίδη Κιμπέρλεν τότε άπέσυρε από τό σχισμένο φάκελλό τό γράμμα και διάβασε αυτά τά λόγια:

«Μίς Έλινωρ,

Βρίσκομαι από τί νύχτα της προχθές εις τας Άθηνas. Η άφίξις μου, προσφιλης μικρά μου Λαίδη, δέν εινε δυνατόν να άμφιβάλλετε ότι άποδέχθη στην πραγματική σας εύχηση. Άνυπολόγηστον χαρά διά τόν σεβαστόν λόρδον πατέρα σας, καθώς και διά την μητέρα σας και δι' όλους τούς συγγενείς σας, δι' έμέ δέ πραγματοποιήθη ένας εύχρηστος όνειρος, δι' άπτελει ή τιμή να σάς συναντήσω κατά την έπιστροφή σας εις τό Λονδίνον.

Θά άναμνω εις τό ξενοδοχείον της «Μεγάλης Βρετανίας» και βεβαίωθην ότι θα περιμένω μέ έξαιρετική άνυπομονή στην συμπαθή άπάντησίν σας εις την έπιστολήν μου».

Ύπεργράφετο μετά έξαιρετικό σεβασμού πιστός και άφωτισμένος τόνος εις τό πρόσωπον της Έλινωρ δούν και στην οικογένειά της.

Άλλά μετά την ύπογραφή του ύπηρχε ένα ύπερτόνυρο, μέσα στό όποιο διευκρινότο μία άπειλή πού έκανε την Έλινωρ να αίσθανθή ένα συγκλονιστικό φρικισμό.

«Θά έπεθύμιον να σάς ύπενθυμίσω, μίς Έλινωρ, την συγκινητική περιπέτεια του θαρόννου Φιτσιτζέρλαντ και να λάβω την τιμήν να σάς διαβεβαιώσω ότι ή άπόφασίς μου εινε άμετακλήτως εν πράξει ό,τι και εκείνος».

Στό διάβασμα αυτού του ύπερτόνυρου ένα όρμητικό κύμα όργης και ταραχής χύθηκε στην Ψυχή της νεαρής Λαίδης Έλινωρ.

Καθώς κρατούσε με τά δύο της χέρια τό γράμμα έκανε μία χειρονομία άκούσιας.

«Εσφίξε τό χαρτί μέσα στα δαχτυλά της, σάν από κάποια όρμητική νευρική ταραχή. Σάν νάθελε να τό σχίση ή τούλάνιστον να τό τσαλακόση».

Από τά μάτια της πού ήταν καρφωμένα άπάνω στο ύπερτόνυρο πέρασε μία λάμψη σάν άστραπή. Τό πρόσωπό της έγινε κάτωχρο και στην έκφρασί της χύθηκε μία ύπερβολική ασυτηρότης.

—Τι φρίκη, Ψιθόρισε... Τι φρίκη!...

Ενας δεύτερος Ψιθόριμος συνεπείρωσε τόν πρώτο.

—Περιπέτεια του θαρόννου Φιτσιτζέρλαντ...

Γιά κάποιες στιγμές έμεινε άκίνητη και μέ τά μάτια καρφωμένα άπάνω στο

χαρτί της έπιστολής και άκρίβως στην παράγραφο του ύπερτόνυρου έννοιωσε να περνάνε από τά μάτια της Ψυχής της μέ κάποια τραγική γοργότητα οι σκιές της περιπέτειας του θαρόννου Φιτσιτζέρλαντ.

Την ήξερε καλά την δραματική εκείνη περιπέτεια.

Ο Φιτσιτζέρλαντ ήτανε αξιωματικός του άγγλικού ναυτικού. Είχε άναλήψει μέ παράφορο και θαδόν έρωτα την κόρη του Τσαρλό Κλίντον μία νεαρά χαριτωμένη Άγγλίδα Έβιθ, ή όποια παρά την θέλησι τών γονέων της διέδωσε τόν άραβόαβα.

Ο Φιτσιτζέρλαντ έφυγε στην μοίρα της Ίνδικης και όταν μετά δύο χρόνια έπστρεψε έπληροφόρηθη ότι ή Έβιθ είχε παντρευθή κατόπιν σφοδρού έρωτος στο Παρίσι κάποιο Γάλλο εύπατρίδη.

Τότε έξεράγη εις την Ψυχήν του ή όργη, ή άγανακτήσις και ό πόθος της εκδίκησης, ώστε έπήγε στο Παρίσι, χωρίς να έξη κανείς τίποτα μέ την πρόσβιν να εκδικηθή ριψοκινδυνεύων την ζωή του.

Ανεξήγησε παντού τόν σύζυγό της Έβιθ και εις τις ίπποδρομίες του Λονδίνου σκηνοθέτησε ένα έπεισόδιον και τόν προσέβαλε θαύματα.

Επικολούθησε την έπομένη μονομαχία κατά την όποιαν έπесе νεκρός ο σύζυγος της Έβιθ.

Άλλά ή δραματική περιπέτεια δέν έσταμάτησε ως εδώ.

Η Έβιθ παρεφρόνησε, και ένκεκλήθη σέ κάποιο φρενοκομείο, ο δέ Φιτσιτζέρλαντ διαγραφείς εκ τών τάξεων του άγγλικού ναυτικού έφυγε εις την Αφρικήν και έξηφανίσθη έκτοτε χωρίς πού κανείς να μάθι τί άπέγινε.

Αυτή ή δραματική περιπέτεια, περνώντας μέ γοργότητα μπροστά στα μάτια της Έλινωρ, έφαιγγε την καρδιά της με τραγικό πόνο.

Η άπειλή του Κάουντ ήταν άπρόκαλυπτη και διευκρινότο μέ ώμότητα στο ύπερτόνυρο.

Πώς μπορούσε να μη δει ή Έλινωρ κάποιαν φοερή έπανάληψι της τραγωδίας αυτής;

Ο Κάουντ της τώγραφε καθαρά, πώς αν δέν έρχότανε μαζί του στο Λονδίνον είχε σκοπόν να έπαναλάβη ό,τι είχε κάνει και ή Φιτσιτζέρλαντ.

Θά προσέβαλε τόν Φίλιπ και θα προσέβαλε μονομαχία μέχρι θανάτου.

Κάποια στιγμή πετάχτηκε όρθιος με μία άγριόδα στα μάτια της και μία όρμη στην Ψυχή της.

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι ο Φίλιπ... Ναί έγώ θα τόν άντιμετωπίσω αυτόν τόν άνανδρον.

Ενώ έψιθόριζε αυτά τά λόγια έσπριγγε και έτσάλακινε άσυνειδήτως μέσα στη δεξιά της χούφτα τό γράμμα του Κάουντ.

Έπειτα από την πρώτη όργη και τά κύματα της άγανακτήσεως από τό φόβο πού έξέσπασαν τρικυμιώδηστην Ψυχή της, και της θόλωναν κάθε ψυχραιμία κρίσι και όρθολογισμό, ή Έλινωρ

— Όχι... όχι... Ποτέ!... Ψιθόρισε τά χείλη της. Όχι ποτέ... Δέ θα γίνη αυτό... Θά άντιμετωπίσω έγώ τόν Κάουντ και όχι

ΤΟ ΙΔΙΟ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΩΝΙΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΑΠΟ ΠΟΥ ΚΑΤΑΓΟΜΕΘΑ;

ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΩΝ ΓΝΩΣΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

Από το 1809, όποτε ο Γάλλος φυσιολόγος Λαμάρκ, εξέγγειλε τον κανόνα, κατά τον οποίο, τούτοις το ζωϊκό, όσον και εις το φυτικό βασίλειον, υφίσταται εξέλιξις των ειδών και ότι τα όσμηρον υπάρχουν ειδή προέρχονται από άλλα προϋπάρχοντα, τα όποια εξηφανίσθησαν, και από το Δαρβίνου, ό οποίος πρό πενήντα έτών δηώσεως το περίφημον έργον του, η αντίληψις ότι ο άνθρωπος κατάγεται από τον πίθηκον είχε τελείως επιβληθή επί αρκετάς δεκάδας έτών. Η γνώμη αυτή των προαναφερθέντων φυσιολόγων ως και κατοπιν του Χατζέλη και πολλών άλλων έσπριζε το διαφωτισμόν, μπορούσαν να άσπαρουν, έφ' όσον οι έρευνήται έκείνοι έσπερούντο των νεωτέρων παρατηρήσεων και των τελευταίων έκδογών της 'Επιστήμης, η όποια συνεχώς έρευνά και συνεχώς προσδίδει προς ανακάλυψιν της αλήθειας.

Η πρώτη παρατήρησις και διά τόν μη άσυχολοιμενον με τα ζήττήματα αυτά άνθρωπον, οισαόητοτα τάδεος, δίδει δι' κειον εις την θεωρίαν της καταγωγής του ανθρώπου από τον πίθηκον. Όμοιότης εξωτερική και εις το πρόσωπον—ιδίως εις τους μικρούς πίθηκους—και στα χέρια και εις την όρβαν στάσιν των μεγάλων πίθηκων. Εις αυτά προσετίθεντο διά τους έπιστήμονας διάφοροι άλλαι διμοιότητες που προκύπτουν από ανατομικές παρατηρήσεις, ιδίως δέ η ανάπτυξις του έμβρύου εις το σώμα της μητρός. Τα αυτά εξέλιξις παρουσιάζονται σταδιακά κατά τρόπον ώστε να δύνανται να στηριχθή με βεβαιότητα η θεωρία ότι ο άνθρωπος προέρχεται από τα ζώα.

Η θεωρία αυτή ποσοεκρυσσε άμέσως από τότε που εξηγγέλη εις πολλάς αντιδράσεις και εξακολουθεί να έχη και σήμερα ακόμη αρκετούς φανατικούς άπαθούς μεταξύ των έπιστημόνων όλου του κόσμου. Πρό τριάντα ακριβώς έτών όμως, μέσα από το Δαρβινιστικόν στρατεύον άνέκυαν οι πρώτες αντιρρήσεις κατά της περιφίμου θεωρίας που όλου σχεδόν έθνικον άνάστασαν. Ο καθηγητής 'Εριαν Κλάες, ένας από τούς καλύτερους γνώστας της θεωρίας του Δαρβίνου, κατέληξε, έπειτα από έπιστομμένας και σοβαράς μελέτας, εις το συμπέρασμα ότι από γένος άνθρωπος ύπάρχειν ήδη επί της γης πολύ προτού υπάρξη

Δέν σ'ας φαίνονται, ότι τα μάτια τους, τα σαγόνι τους, τα χαρακτηριστικά τους, μοιάζουν πάρα πολύ;

πολόν ο καθηγητής της άνατομίας του Βερολίνου Βέστενχάλερ, ό οποίος παρατήρησεν ότι διάφορα διακριτικά ση-μεία, τα όποια ούδέποτε παρατηρούνται

εις τούς πίθηκους, μεταβάζονται κληρονομικώς εις τον άνθρωπον από γενεάς εις γενεάν. Κατόπιν τούτου υπέβαλε όλό-

ύτι ο άνθρωπος δέν διήλθε ποτέ κατά την εξέλιξιν του, από τον πίθηκον, και ότι παρέμεινε εις όλον τον σχηματισμόν του περισσότερον πρωτόγονος και περισσότερον πλησίον της άρχικής του καταγωγής από τούς τετράχειρας. Ο άνθρωπος είνε το μόνον έξ όλων των όντων, ό όποιος έλαβε και διέτηρησε την όρβαν στάσιν, την όποιαν ούδέποτε και ο περισσότερον άνεπτυγμένος πίθηκος, δέν μπορεί να έχη και τούτο όφείλεται εις τον άσυχον σχηματισμόν και εις την άσυχήν όρβαν των ποδών και της λεκάνης του ανθρώπου.

Έχων την βάση αυτήν, ο άνθρωπος άρθώθη εις πολύ μακρινήν έποχην εις τους δύο όπισθίους πόδας και έτσι έλευσε θερώθησαν τα χέρια, τα όποια έγιναν όργανα, τα όποια ο άνθρωπος από της εποχής εκείνης έχρησιμοποίησε όπως και σήμερα για να πιάη και να φέρη στο στόμα του τα γύρω του αντικείμενα ή να κάνει χρήσιν αυτών καθ' ονδήποτε τρόπον. Αυτό δέν άπήτησε ανάπτυξιν της σιαγόνης, όπως εις όλα τα άλλα ζώα και έπέτρεψε την ανάπτυξιν του άνω μέρους της κεφαλής και ως έκ τούτου του έγκεφάλου. Σάν κρίκει μιάς άλλου κρατούντα τα γεγονότα αυτά: πόδες, λεκάκια, όρβαν στάσις, έλευθέρας των χερών, ανάπτυξις του έγκεφάλου. Η άρχική εξέλιξις αυτή δέν εύρίσκειται εις τον πίθηκον, ό όποιος έλαβε τελείως άλλην εξέλιξιν. Κατά την γνώμην όλων των τελευταίων έρευνήτων φυσιολόγων και άνθρωπολόγων, τα άρχέγονα σχήματα του ανθρώπινου σκελετού δέν μπορούν κατ' ούδένά λόγον να προέλθουν από έδη τα όποια ούδόλλως παρουσιάζουν τα σχήματα αυτά, όπως είνε ο πίθηκος και τα όποια όπως οι μεγάλοι πίθηκοι, άπεμακρύνθησαν έτι μάλλον από έναν άσυχον σχηματισμόν εις τον όποιον ο άνθρωπος έμεινε προσηλωμένος καθ' όλην την διάρκεια των αιώνων, χωρίς ν' άπομακρυνθή από τον 'άνθρωπινον' σχηματισμόν του.

Τα τελευταία συμπεράσματα της 'Επιστήμης είνε ότι ο άνθρωπος δέν κατάγεται από τον πίθηκον, άλλ' ότι όπήρξε άνεκώς ως άνθρωπος και ότι η πολυμορφία των έκδηλώσεων της ζωής δέν προήλθεν από την εξέλιξιν των ειδών, αλλά από τον σχηματισμόν κατά χιλιάδας διαφόρων κατηγοριών του ατόμ έδους.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟ ΝΕΡΟ!

Είνε φοβερό δηλητήριο

Είνε μιά Ιστορία, που έπιναν λαμβάνεται κατά περιόδους στις άγγλικές και άμερικανικές εφημερίδες: ότι το καθαρό νερό, έκείνο που πίνουμε, μπορεί να γίνη δηλητήριο. Άφηγούνται δηλαδή οι εφημερίδες αυτές ότι κάποιος, άφου ή-πει, κατόπιν στοιχημάτος, πάρα πολύ νερό, έξαφνα έπεσε άναίσθητος σάν μεθυμένος από το νερό, και όταν τόν μετέφεραν σπίτι του, άπέθανε ύστερα από λίγες ώρες.

Έν πάση περιπτώσει, η Ιστορία αυτή είνε άσημαντική. Είνε γνωστόν ότι, από το νερό, μπορεί να πάθη κανείς δυσπεψία. Φαίνεται, όμως, ότι ο οργανισμός, με τον μηχανισμόν του πόνου (γαστρικόν σ' αυτήν την περίπτωση) υπερασπίζεται καλά έναντι του έχθρου πού τόν άπειλεί.

Η ατία για την όποιαν το νερό γίνεται έπιδησάδης, συνίσταται εις την εξαιρετική φράσιν του αίματος, που γίνεται έτσι ακατάλληλον για να έκτελέσθ τόν προορισμό του. Και δέν άρσάνει μόνον το αίμα έπειτα από μίαν γενναίαν ύδρωσιν, αλλά και οι άλλοι όργανικοί χυμοί που είνε άπαραίτητοι για την καλήν συντήρησιν του σώματος μας. Και όταν έσπερσθη το δρον μέγχι του όποιου άπορούν να έρσαστούν τα νεφρά και η ικανότης των ιστών που έχουν τόν προορισμό να πλυσάσιν το αίμα με άλυμνές ουσίες, τότε έρχεται γρήγο... ο θάνατος.

Στά 1935 οι 'Αμερικανοί Ιατροί 'Ελ-έινγκ, Σούτζ και Κώρρυ, άνέφεραν στην 'Ακαδημία τους μίαν θανατηφόρον περίπτωση όφειλομένην προφανώς σε μεγάλην άπορρόφησιν νερού από

κλύσματα, που έγιναν στον άσθενή έπειτα από μίαν έγχειρήσιν.

Τα πείραματα που έγιναν κατόπιν σέ διάφορα ζώα έπιβεβαίωσαν την ύπόνοιαν αυτήν των τριών Ιατρών. Τόσον δέ είνε έξέλιχον αυτό, ώστε τελευταίως καθ' όρβαν των σώσεων μιά γρηούλα που έπρόκειτο να πεθάνη από εξαιρετικήν άρραυσιν του αίματος, γιατί έπειτα από δύο έγχειρήσεις, με τα κλύσματα που της έκαμαν, ο οργανισμός της άπερρόφησε κάπου πέντε όκάδες νερό. Είνε πολύ περίεργο να ίδουμε πώς ο οργανισμός υπερασπίζεται από την ύπερβολικήν άπορρόφησιν νερού που άρσάνει το αίμα. Πείραματα που έγιναν από τούς γιγντούς Κασσέιν και Μπροκαλόνι σέ ποδηλάτες και δρομείς, οι όποιοι έπιναν πολύ νερό σέ μικρό χρονικό διάστημα και στους όποιους παρετήρηθη αύξησις του νερού στο αίμα κατά μικρά διαστήματα, απέδειξαν ότι οι νεφροί προσπαθούν και καταρβώνουν να ισορροπήσουν την ποσότητα του νερού που χρειάζεται το σώμα και οι Ιολοί. Είνε ένδεξ λεπτότατος μηχανισμός που προκαλεί την κατάλληλν.

Έκτός από το φίλτρο των νεφρών, ένεργεί ως μέσον Ισορροπίας και ο ιδρώς. Εις τούς δρομείς, λοιπόν, και τούς ποδηλάτες μπορούμε να δώσουμε μιά πολύτιμη συμβουλή: να μην πίνουν πολύ νερό, γιατί όχι μόνον γαστρικούς πόνους μπορεί να τούς προκαλέσει, αλλά και σοβαρά συμπτώματα δηλητηρίασως, τα όποια καμιά φορά πιθανόν να καταλήξουν στον θάνατον.

Οί τελευταίοι της στίχοι

Και τώρα...

Και τώρα, κλείστε άρμητικά τις θύρες. Τελειώσαν. Όλα. Να φύγουν κ' οι στερνοί, να μείνω μοναχική μου. Όλα δικά μου ήταν έδω μέσα κ' όλα μου έμειναν κ' έμεινε τόσο άπίστευτα μοναχική κ' ψυχρή μου.

Νά φύγουν όλοι! 'Ακάλεστοι κ' άς ήρθαν με δώρα. Τίποτε δέν έταίριασε στην έξαισια θυμότη πού με τριγύριζε λαμπρή. Μεγαλειώδεις πλάτες πού έμπρός τους με ταπεινώσαν ίκέτη και δεσποτή.

Τώρα προφητικά σημαίνει η μουσική καμπάνα του 'Δειπνίου'. Ο Μέγας Φίλος μου μηνά τη θέλησή του νάρθη. Κι άν πάντοτε έλειπεν, όμως μέσ' στην καρδιά της πίστης μου έφεγγε τρισάδεια η θύμησή του.

Γιά τη μεγάλη άναμνησιν έτοιμασία θ' άρχισα. Ζωντανέψτε στις φλέβες ης εύγενική γενιά μου. Τά χέρια μου της προσευχής, έτοιμα να συντηρώ. Φραγγέλιο η άσμεύθαστη, περιφραγή άπονία μου.

Κ' έτοι θα νιώσω, με σεμνά χαμηλωμένα μάτια, να πέσει από το έθρο του κ' έλως θεός ώραιος που εύκολα με ψάλλωμε λατρείας βασιλείας και μνει ακόμα λαμπροστέφανος κ' άντοπιστα μοιραίος.

'Ερχεται! 'Ακούω πού χτυπά πού θιαστικά η καμπάνα. Είμαι έτοιμη. Μονάχη της το τέλος άντικρύζει από γρήγορον, στον πόθο της η τραγική ψυχή μου, άμφίβολη άν την πότεπεν Αυτός που τη γιορταζει!

Μ. ΠΟΥΛΑΔΟΥΡΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ-ΤΕΧΝΗ-ΘΕΑΤΡΟΝ

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΑΛΛΟΤΕ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΣΤΟΝ 19ον ΑΙΩΝΑ

Οί εύγενείς ύποστηρικται των συγγραφέων

Μιά από τις έσπεμμένες γυναικείες του 19ου αιώνος που υ-γάπησαν με πραγματικό πάθος τις καλές τέχνες και τα γράμματα, ήταν και η περιηγήτρια Ματρίλδη κόρη του Τζερόλαμο, πρώην βασιλέως της Βετσαρίας και διαδευγμένης σύζυγος του Ντεμιντάρ, πρίγκιπος του Σάν - Ντονατό.

Η Ματρίλδη, ήταν μιά όμορφη και έξυπνη φύσις, με Ναπολεόντεια υπεργένεια και φανατικά πίστη στη μνήμη εκείνου, που έκαμε μιά όλοκληρη Εύρώπη να τόν τρέμει. Γι' αυτόν αφοσίωσαν τις μαθητικές τά όνόματα των έκλεκτων φίλων της πύς άρσες συχνότατα να τους προσκαλίσκοντάς της, από ένα μεγάλο ένδιαφέρον που της προκαλούσε ο φλογερός της έρωσ προς τα γράμματα και τις τέχνες. Και μέσα σ' αυτά τα όνόματα των έκλεκτων της Ματρίλδης, ξεχωρίζουν οι άδελφοί 'Ιούλιος και 'Ερμόδους. Ο Τζερμέν συνήθιζε να έργαζέται πάντοτε σ' ένα μεγάλο πίνακα, κάνοντας διάφορα πορτραίτα της Ματρίλδης. Πολλές φορές όμως ύποχρεωνόταν από την ένουμοσίαν του να κάνει διάφορες 'εκατοστύρες', τις όποιες ύστερα η Ματρίλδη τις έφίλατε μέσα σ' ένα ειδικό λεύκωμα που θρισκόνταν στη διάθεσί του κάθε νεογέννητου της. 'Απ' όλας τις γελοιογραφίες του Τζερμέν, ξεχωρίζει εκείνη του άδελφου Κερρά, Ιερώνος του πύργου Σαιν Γκρατιέν, ντυμένου με παιδικά και με ναυτικά κόκκινα σκούφο, καθώς έπισης και του 'Ιουλίου Γκονκούρ, που ήταν προμακρύνοντας της Ματρίλδης, παριστάνοντας με μια γελοιογραφία του Τζερμέν, με πεταμένη επί του στήθους της καρδιά του, έπάνω στην όποια ήταν καρφωμένο κ' έκρυπταν το παρτίσιμο της Λεγεώνας της Τιμής και πού έφερε την φράσιν 'Pour votre Amour!'. Πολύ έπιτυχής ήταν έπίσης μιά άλλη γελοιογραφία των άδελφών Γκονκούρ. 'Επάνω σ' ένα σώμα ήταν κολλημένο ένα δίμορφο κεφάλι και πού άντι για χέρια κρεμόντοσαν από τούς ώμους δύο σπασμένα φτερά!

Ο Σαιν-Μπερ ό διάσημος θεατρικός συγγραφέας και κριτικός της Γαλλίας, ήταν και αυτός ένας από τούς ένδοξους της περιηγήτριας Ματρίλδης και της Ματρίλδης, θάνατος του Σαιν-Κρετιέν. Η περιηγήτριας έμεινε με άνοιχτο το στόμα, όσον άκουγε τον Σαιν-Μπερ, ά όμιλη περί Θεάτρου η όταν διηγείτο μερικάς αρκετά χαριτωμένες και έξυπνες άπομεικτες του περιπέτειας. Μία άπ' αυτές ήταν και η έξης και την όποιαν ο Σαιν-Μπερ ούδέποτε κατώρυνε να ληρομνησθή. 'Ας την μάθουμε, όπως την άφήγησε το ίδιον στην Ματρίλδη: 'Εκός ποτε, η 'Ιουλίνα Βοναπάρτη με είχε δεχθή μαζί με τον Ρενό και τον Μπαρμπαζ, Ιτασία της άδελφής μου, για να της γράψω λίγη γράμματα, χωρίς κανένα νερός να έπισκοπή την εύτυχία τους, ούτε από άκόμη ο Ναπολέων ό 3ος σ' αυτά του όποιου είχαν φθάσει αρκετές κουρκουσιές. Η Ματρίλδη καίτοι ήταν πολύ ύπακουχ στον αυτοκράτορα, δέν τού έπέτρεπε όμως να έμειναι και στην ιδιωτική της ζωή. 'Αρ' έτέρου κ' ο Νιεβέρ-κέρε, είχε άπόλυτη πεποίθησιν στην φύση του, η όποια ήταν ικανή να έπιθέσθ τ' όσα σάμα και αούτο άκόμη του αυτοκράτορος. Κι' έτσι, οι δύο φίλοι έμειναν μέχρι τέλους άνενοχλήτοι.

Στον πύργο του Σαιν Γκρατιέν, η Ματρίλδη περνούσε τον καιρό της άσυχολοιμένης διαρκώς με τα γράμματα και τις τέχνες. Της άρεσε πολύ να δέχεται μαζί τον Δουμά και τον Γκατιέ, τούς όποιους πολλές φορές προκαλούσε σέ φιλολογικές μονομαχίες και τούς άφηνε ύστερα να μαλλιστραβάνται με τις θεωρίες τους, ενώ αυτή έννοιασε την ιδανικότερη άπόλαυσιν. Μιά από τις ήρωικές φιλολογικές μονομαχίας τού έδουα Γκατιέ, έλαβε χώραν μιά άνοιξιάτικη ήμέρα

στη θεράντα του πύργου του Σαιν Γκρατιέν και πού διήρκεσε από τις δέκα το πρωί ως τις πέντε το άπόγευμα. Με τση όρμητικότητα άγωνίζόντοσαν οι μονομαχοί, επί παρουσίας της Ματρίλδης, που εξέλασαν και φαγητό και όλα! Το θέμα της συζητήσεως, που σάν όμεια είχε πετάξει έμπρός του η Ματρίλδη, ήταν 'η δημοσιογραφία'. Και συνεφώνησαν στο έξης σημείο: 'Θα ήταν ένδοξη εύεργεσία η κατάρρησις του Τύπου, να έργαζέται πάντοτε σ' ένα μεγάλο πίνακα, κάνοντας διάφορα πορτραίτα της Ματρίλδης. Πολλές φορές όμως ύποχρεωνόταν από την ένουμοσίαν του να κάνει διάφορες 'εκατοστύρες', τις όποιες ύστερα η Ματρίλδη τις έφίλατε μέσα σ' ένα ειδικό λεύκωμα που θρισκόνταν στη διάθεσί του κάθε νεογέννητου της. 'Απ' όλας τις γελοιογραφίες του Τζερμέν, ξεχωρίζει εκείνη του άδελφου Κερρά, Ιερώνος του πύργου Σαιν Γκρατιέν, ντυμένου με παιδικά και με ναυτικά κόκκινα σκούφο, καθώς έπισης και του 'Ιουλίου Γκονκούρ, που ήταν προμακρύνοντας της Ματρίλδης, παριστάνοντας με μια γελοιογραφία του Τζερμέν, με πεταμένη επί του στήθους της καρδιά του, έπάνω στην όποια ήταν καρφωμένο κ' έκρυπταν το παρτίσιμο της Λεγεώνας της Τιμής και πού έφερε την φράσιν 'Pour votre Amour!'. Πολύ έπιτυχής ήταν έπίσης μιά άλλη γελοιογραφία των άδελφών Γκονκούρ. 'Επάνω σ' ένα σώμα ήταν κολλημένο ένα δίμορφο κεφάλι και πού άντι για χέρια κρεμόντοσαν από τούς ώμους δύο σπασμένα φτερά!

Ο Σαιν-Μπερ ό διάσημος θεατρικός συγγραφέας και κριτικός της Γαλλίας, ήταν και αυτός ένας από τούς ένδοξους της περιηγήτριας Ματρίλδης και της Ματρίλδης, θάνατος του Σαιν-Κρετιέν. Η περιηγήτριας έμεινε με άνοιχτο το στόμα, όσον άκουγε τον Σαιν-Μπερ, ά όμιλη περί Θεάτρου η όταν διηγείτο μερικάς αρκετά χαριτωμένες και έξυπνες άπομεικτες του περιπέτειας. Μία άπ' αυτές ήταν και η έξης και την όποιαν ο Σαιν-Μπερ ούδέποτε κατώρυνε να ληρομνησθή. 'Ας την μάθουμε, όπως την άφήγησε το ίδιον στην Ματρίλδη: 'Εκός ποτε, η 'Ιουλίνα Βοναπάρτη με είχε δεχθή μαζί με τον Ρενό και τον Μπαρμπαζ, Ιτασία της άδελφής μου, για να της γράψω λίγη γράμματα, χωρίς κανένα νερός να έπισκοπή την εύτυχία τους, ούτε από άκόμη ο Ναπολέων ό 3ος σ' αυτά του όποιου είχαν φθάσει αρκετές κουρκουσιές. Η Ματρίλδη καίτοι ήταν πολύ ύπακουχ στον αυτοκράτορα, δέν τού έπέτρεπε όμως να έμειναι και στην ιδιωτική της ζωή. 'Αρ' έτέρου κ' ο Νιεβέρ-κέρε, είχε άπόλυτη πεποίθησιν στην φύση του, η όποια ήταν ικανή να έπιθέσθ τ' όσα σάμα και αούτο άκόμη του αυτοκράτορος. Κι' έτσι, οι δύο φίλοι έμειναν μέχρι τέλους άνενοχλήτοι.

Ο Σαιν-Μπερ ό διάσημος θεατρικός συγγραφέας και κριτικός της Γαλλίας, ήταν και αυτός ένας από τούς ένδοξους της περιηγήτριας Ματρίλδης και της Ματρίλδης, θάνατος του Σαιν-Κρετιέν. Η περιηγήτριας έμεινε με άνοιχτο το στόμα, όσον άκουγε τον Σαιν-Μπερ, ά όμιλη περί Θεάτρου η όταν διηγείτο μερικάς αρκετά χαριτωμένες και έξυπνες άπομεικτες του περιπέτειας. Μία άπ' αυτές ήταν και η έξης και την όποιαν ο Σαιν-Μπερ ούδέποτε κατώρυνε να ληρομνησθή. 'Ας την μάθουμε, όπως την άφήγησε το ίδιον στην Ματρίλδη: 'Εκός ποτε, η 'Ιουλίνα Βοναπάρτη με είχε δεχθή μαζί με τον Ρενό και τον Μπαρμπαζ, Ιτασία της άδελφής μου, για να της γράψω λίγη γράμματα, χωρίς κανένα νερός να έπισκοπή την εύτυχία τους, ούτε από άκόμη ο Ναπολέων ό 3ος σ' αυτά του όποιου είχαν φθάσει αρκετές κουρκουσιές. Η Ματρίλδη καίτοι ήταν πολύ ύπακουχ στον αυτοκράτορα, δέν τού έπέτρεπε όμως να έμειναι και στην ιδιωτική της ζωή. 'Αρ' έτέρου κ' ο Νιεβέρ-κέρε, είχε άπόλυτη πεποίθησιν στην φύση του, η όποια ήταν ικανή να έπιθέσθ τ' όσα σάμα και αούτο άκόμη του αυτοκράτορος. Κι' έτσι, οι δύο φίλοι έμειναν μέχρι τέλους άνενοχλήτοι.

Ο Σαιν-Μπερ ό διάσημος θεατρικός συγγραφέας και κριτικός της Γαλλίας, ήταν και αυτός ένας από τούς ένδοξους της περιηγήτριας Ματρίλδης και της Ματρίλδης, θάνατος του Σαιν-Κρετιέν. Η περιηγήτριας έμεινε με άνοιχτο το στόμα, όσον άκουγε τον Σαιν-Μπερ, ά όμιλη περί Θεάτρου η όταν διηγείτο μερικάς αρκετά χαριτωμένες και έξυπνες άπομεικτες του περιπέτειας. Μία άπ' αυτές ήταν και η έξης και την όποιαν ο Σαιν-Μπερ ούδέποτε κατώρυνε να ληρομνησθή. 'Ας την μάθουμε, όπως την άφήγησε το ίδιον στην Ματρίλδη: 'Εκός ποτε, η 'Ιουλίνα Βοναπάρτη με είχε δεχθή μαζί με τον Ρενό και τον Μπαρμπαζ, Ιτασία της άδελφής μου, για να της γράψω λίγη γράμματα, χωρίς κανένα νερός να έπισκοπή την εύτυχία τους, ούτε από άκόμη ο Ναπολέων ό 3ος σ' αυτά του όποιου είχαν φθάσει αρκετές κουρκουσιές. Η Ματρίλδη καίτοι ήταν πολύ ύπακουχ στον αυτοκράτορα, δέν τού έπέτρεπε όμως να έμειναι και στην ιδιωτική της ζωή. 'Αρ' έτέρου κ' ο Νιεβέρ-κέρε, είχε άπόλυτη πεποίθησιν στην φύση του, η όποια ήταν ικανή να έπιθέσθ τ' όσα σάμα και αούτο άκόμη του αυτοκράτορος. Κι' έτσι, οι δύο φίλοι έμειναν μέχρι τέλους άνενοχλήτοι.

Ο Σαιν-Μπερ ό διάσημος θεατρικός συγγραφέας και κριτικός της Γαλλίας, ήταν και αυτός ένας από τούς ένδοξους της περιηγήτριας Ματρίλδης και της Ματρίλδης, θάνατος του Σαιν-Κρετιέν. Η περιηγήτριας έμεινε με άνοιχτο το στόμα, όσον άκουγε τον Σαιν-Μπερ, ά όμιλη περί Θεάτρου η όταν διηγείτο μερικάς αρκετά χαριτωμένες και έξυπνες άπομεικτες του περιπέτειας. Μία άπ' αυτές ήταν και η έξης και την όποιαν ο Σαιν-Μπερ ούδέποτε κατώρυνε να ληρομνησθή. 'Ας την μάθουμε, όπως την άφήγησε το ίδιον στην Ματρίλδη: 'Εκός ποτε, η 'Ιουλίνα Βοναπάρτη με είχε δεχθή μαζί με τον Ρενό και τον Μπαρμπαζ, Ιτασία της άδελφής μου, για να της γράψω λίγη γράμματα, χωρίς κανένα νερός να έπισκοπή την εύτυχία τους, ούτε από άκόμη ο Ναπολέων ό 3ος σ' αυτά του όποιου είχαν φθάσει αρκετές κουρκουσιές. Η Ματρίλδη καίτοι ήταν πολύ ύπακουχ στον αυτοκράτορα, δέν τού έπέτρεπε όμως να έμειναι και στην ιδιωτική της ζωή. 'Αρ' έτέρου κ' ο Νιεβέρ-κέρε, είχε άπόλυτη πεποίθησιν στην φύση του, η όποια ήταν ικανή να έπιθέσθ τ' όσα σάμα και αούτο άκόμη του αυτοκράτορος. Κι' έτσι, οι δύο φίλοι έμειναν μέχρι τέλους άνενοχλήτοι.

Ο Σαιν-Μπερ ό διάσημος θεατρικός συγγραφέας και κριτικός της Γαλλίας, ήταν και αυτός ένας από τούς ένδοξους της περιηγήτριας Ματρίλδης και της Ματρίλδης, θάνατος του Σαιν-Κρετιέν. Η περιηγήτριας έμεινε με άνοιχτο το στόμα, όσον άκουγε τον Σαιν-Μπερ, ά όμιλη περί Θεάτρου η όταν διηγείτο μερικάς αρκετά χαριτωμένες και έξυπνες άπομεικτες του περιπέτειας. Μία άπ' αυτές ήταν και η έξης και την όποιαν ο Σαιν-Μπερ ούδέποτε κατώρυνε να ληρομνησθή. 'Ας την μάθουμε, όπως την άφήγησε το ίδιον στην Ματρίλδη: 'Εκός ποτε, η 'Ιουλίνα Βοναπάρτη με είχε δεχθή μαζί με τον Ρενό και τον Μπαρμπαζ, Ιτασία της άδελφής μου, για να της γράψω λίγη γράμματα, χωρίς κανένα νερός να έπισκοπή την εύτυχία τους, ούτε από άκόμη ο Ναπολέων ό 3ος σ' αυτά του όποιου είχαν φθάσει αρκετές κουρκουσιές. Η Ματρίλδη καίτοι ήταν πολύ ύπακουχ στον αυτοκράτορα, δέν τού έπέτρεπε όμως να έμειναι και στην ιδιωτική της ζωή. 'Αρ' έτέρου κ' ο Νιεβέρ-κέρε, είχε άπόλυτη πεποίθησιν στην φύση του, η όποια ήταν ικανή να έπιθέσθ τ' όσα σάμα και αούτο άκόμη του αυτοκράτορος. Κι' έτσι, οι δύο φίλοι έμειναν μέχρι τέλους άνενοχλήτοι.

Ο Σαιν-Μπερ ό διάσημος θεατρικός συγγραφέας και κριτικός της Γαλλίας, ήταν και αυτός ένας από τούς ένδοξους της περιηγήτριας Ματρίλδης και της Ματρίλδης, θάνατος του Σαιν-Κρετιέν. Η περιηγήτριας έμεινε με άνοιχτο το στόμα, όσον άκουγε τον Σαιν-Μπερ, ά όμιλη περί Θεάτρου η όταν διηγείτο μερικάς αρκετά χαριτωμένες και έξυπνες άπομεικτες του περιπέτειας. Μία άπ' αυτές ήταν και η έξης και την όποιαν ο Σαιν-Μπερ ούδέποτε κατώρυνε να ληρομνησθή. 'Ας την μάθουμε, όπως την άφήγησε το ίδιον στην Ματρίλδη: 'Εκός ποτε, η 'Ιουλίνα Βοναπάρτη με είχε δεχθή μαζί με τον Ρενό και τον Μπαρμπαζ, Ιτασία της άδελφής μου, για να της γράψω λίγη γράμματα, χωρίς κανένα νερός να έπισκοπή την εύτυχία τους, ούτε από άκόμη ο Ναπολέων ό 3ος σ' αυτά του όποιου είχαν φθάσει αρκετές κουρκουσιές. Η Ματρίλδη καίτοι ήταν πολύ ύπακουχ στον αυτοκράτορα, δέν τού έπέτρεπε όμως να έμειναι και στην ιδιωτική της ζωή. 'Αρ' έτέρου κ' ο Νιεβέρ-κέρε, είχε άπόλυτη πεποίθησιν στην φύση του, η όποια ήταν ικανή να έπιθέσθ τ' όσα σάμα και αούτο άκόμη του αυτοκράτορος. Κι' έτσι, οι δύο φίλοι έμειναν μέχρι τέλους άνενοχλήτοι.

Ο Σαιν-Μπερ ό διάσημος θεατρικός συγγραφέας και κριτικός της Γαλλίας, ήταν και αυτός ένας από τούς ένδοξους της περιηγήτριας Ματρίλδης και της Ματρίλδης, θάνατος του Σαιν-Κρετιέν. Η περιηγήτριας έμεινε με άνοιχτο το στόμα, όσον άκουγε τον Σαιν-Μπερ, ά όμιλη περί Θεάτρου η όταν διηγείτο μερικάς αρκετά χαριτωμένες και έξυπνες άπομεικτες του περιπέτειας. Μία άπ' αυτές ήταν και η έξης και την όποιαν ο Σαιν-Μπερ ούδέποτε κατώρυνε να ληρομνησθή. 'Ας την μάθουμε, όπως την άφήγησε το ίδιον στην Ματρίλδη: 'Εκός ποτε, η 'Ιουλίνα Βοναπάρτη με είχε δεχθή μαζί με τον Ρενό και τον Μπαρμπαζ, Ιτασία της άδελφής μου, για να της γράψω λίγη γράμματα, χωρίς κανένα νερός να έπισκοπή την εύτυχία τους, ούτε από άκόμη ο Ναπολέων ό 3ος σ' αυτά του όποιου είχαν φθάσει αρκετές κουρκουσιές. Η Ματρίλδη καίτοι ήταν πολύ ύπακουχ στον αυτοκράτορα, δέν τού έπέτρεπε όμως να έμειναι και στην ιδιωτική της ζωή. 'Αρ' έτέρου κ' ο Νιεβέρ-κέρε, είχε άπόλυτη πεποίθησιν στην φύση του, η όποια ήταν ικανή να έπιθέσθ τ' όσα σάμα και αούτο άκόμη του αυτοκράτορος. Κι' έτσι, οι δύο φίλοι έμειναν μέχρι τέλους άνενοχλήτοι.

Ο Σαιν-Μπερ ό διάσημος θεατρικός συγγραφέας και κριτικός της Γαλλίας, ήταν και αυτός ένας από τούς ένδοξους της περιηγήτριας Ματρίλδης και της Ματρίλδης, θάνατος του Σαιν-Κρετιέν. Η περιηγήτριας έμεινε με άνοιχτο το στόμα, όσον άκουγε τον Σαιν-Μπερ, ά όμιλη περί Θεάτρου η όταν διηγείτο μερικάς αρκετά χαριτωμένες και έξυπνες άπομεικτες του περιπέτειας. Μία άπ' αυτές ήταν και η έξης και την όποιαν ο Σαιν-Μπερ ούδέποτε κατώρυνε να ληρομνησθή. 'Ας την μάθουμε, όπως την άφήγησε το ίδιον στην Ματρίλδη: 'Εκός ποτε, η 'Ιουλίνα Βοναπάρτη με είχε δεχθή μαζί με τον Ρενό και τον Μπαρμπαζ, Ιτασία της άδελφής μου, για να της γράψω λίγη γράμματα, χωρίς κανένα νερός να έπισκοπή την εύτυχία τους, ούτε από άκόμη ο Ναπολέων ό 3ος σ' αυτά του όποιου είχαν φθάσει αρκετές κουρκουσιές. Η Ματρίλδη καίτοι ήταν πολύ ύπακουχ στον αυτοκράτορα, δέν τού έπέτρεπε όμως να έμειναι και στην ιδιωτική της ζωή. 'Αρ' έτέρου κ' ο Νιεβέρ-κέρε, είχε άπόλυτη πεποίθησιν στην φύση του, η όποια ήταν ικανή να έπιθέσθ τ' όσα σάμα και αούτο άκόμη του αυτοκράτορος. Κι' έτσι, οι δύο φίλοι έμειναν μέχρι τέλους άνενοχλήτοι.

Ο Σαιν-Μπερ ό διάσημος θεατρικός συγγραφέας και κριτικός της Γαλλίας, ήταν και αυτός ένας από τούς ένδοξους της περιηγήτριας Ματρίλδης και της Ματρίλδης, θάνατος του Σαιν-Κρετιέν. Η περιηγήτριας έμεινε με άνοιχτο το στόμα, όσον άκουγε τον Σαιν-Μπερ, ά όμιλη περί Θεάτρου η όταν διηγείτο μερικάς αρκετά χαριτωμένες και έξυπνες άπομεικτες του περιπέτειας. Μία άπ' αυτές ήταν και η έξης και την όποιαν ο Σαιν-Μπερ ούδέποτε κατώρυνε να ληρομνησθή. 'Ας την μάθουμε, όπως την άφήγησε το ίδιον στην Ματρίλδη: 'Εκός ποτε, η 'Ιουλίνα Βοναπάρτη με είχε δεχθή μαζί με τον Ρενό και τον Μπαρμπαζ, Ιτασία της άδελφής μου, για να της γράψω λίγη γράμματα, χωρίς κανένα νερός να έπισκοπή την εύτυχία τους, ούτε από άκόμη ο Ναπολέων ό 3ος σ' αυτά του όποιου είχαν φθάσει αρκετές κουρκουσιές. Η Ματρίλδη καίτοι ήταν πολύ ύπακουχ στον αυτοκράτορα, δέν τού έπέτρεπε όμως να έμειναι και στην ιδιωτική της ζωή. 'Αρ' έτέρου κ' ο Νιεβέρ-κέρε, είχε άπόλυτη πεποίθησιν στην φύση του, η όποια ήταν ικανή να έπιθέσθ τ' όσα σάμα και αούτο άκόμη του αυτοκράτορος. Κι' έτσι, οι δύο φίλοι έμειναν μέχρι τέλους άνενοχλήτοι.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΖΩΗ

Η Φιλαρμονική της Πρωτεύουσας

Ένα από τα πλέον ένδιαφέροντα καλλιτεχνικά γεγονότα της περιόδου, άναμφιβόλως, άποτελεί και η κατ' αυτές έμφάνισις εις πανηγυρικήν, έν τη πλατεία του Ζαπτείου, συναυλιαν της μεγάλης φιλαρμονικής της Διοικήσεως Πρωτεύουσας.

Η έν λόγω φιλαρμονική, πρωτοφανώς διά τόν τόπον μας συγκροτήσεως, όχι μόνον άριθμητικός, αλλά και ποιστικός των έκτελετών, παρουσίασαν ένα άπό πάσης άπόψεως άρτιον σύνολον υπό την διεύθυνσιν του έκ Κερκίρας μετακληθέντος διακεκριμένου ειδικού άρχιμουσικού κ. Σ. Δουκάκη, όργανιστόν και γενικό έπόπτον των τμημάτων φιλαρμονικών της Διοικήσεως Πρωτεύουσας. 'Αξιοσημείωτον είνε και το γεγονός ότι κατά την συναυλιαν αυτήν, συνέπραξαν εις μίαν λίαν παιδαγωγικήν και κοσμοπολιτικήν έκτέλεσιν όργανιστών όλων των χαρακτηριστικέτων κατηγοριών χαλκίνων, εύλιων κ.λπ.

Από γενική άπόψεως η έκτέλεσις του έκλεκτου και πλουσίον προγράμματος που μετεδόθη και από το ραδιοφωνικόν μας σταθμόν, συθέσσειν Βέμπερ, Σοπέν, Τσαϊκόφσκι, Βάγγερ, Γκριλ Τζορτζάν, Σαίν - Σάνς κ.λπ. υπήρκεν από πάσης άπόψεως ικανοποιητική. 'Ιδιαίτερος έπισημής η άριστοτεχνική άπόδοσις του μεγαλειώδους Ηρωικού 'Εμβατηρίου από τον Ταχόλνερ του Βάγγερ, της παθητικής ύθερωτρίας φράσιούς του Βέρμπερ, της Μπακάνελ του Σαίν-Σάντς, και των συνθέσεων Σοπέν, Τσαϊκόφσκι, Τζορτζάν κ.λπ., κατά λίαν έπιτυχή ένοργάνωσιν του κ. Δουκάκη, ό όποιος διά μίαν ακόμη φοράν έπέδειξε την έννομιμένην μαεστρινήν του δεινότητα, διεθνώς με πλήρη γνώσιν των έργων, μουσικήν κυριαρχία - άνευ του παραμικρού θεατρισμού - και σπανίαν διεμπνευστικήν Ικανότητα.

Είνε όλον εύχάριστον το γεγονός ότι διά της έστίας της χρησιμοποίησε του έκλεκτου Ηρωικού άρχιμουσικού η πρωτεύουσα μας άρχίζει πλέον να παρουσιάζη έμπροστίας της φιλαρμονικής, πού τόνον παρημέληθησαν εις τόν τόπον μας κατά το έγγυς παρελθόν.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ

Παρακάω: «Έγεται, πώς διατρεί ταυτοχρόνως τρεις έρασι στάσις» φαντασθήτε τώρα την έκκλησί μου! Χωρίς να χάσω την Ψυχράμια μου, παρεκάλεσα την άκατάστατον και μου έδ

Πάντοτε θασιλεύει

Το χρέημα!

‘Η μακρυνή ιστορία του που κανείς δεν ήμπορεί να δεδαίωσι, ότι είνε καθ’ όλα ακριθής

Ποιός ξέρει πόσες φορές αναρωτήθηκε, πρό πάντος εν ημέραις αφιλίας, ποιός εφεύρε το χρέημα! Χωρίς να θέλουμε νά τόν δικασούμε και νά τόν καταδικάσουμε, τόν άνθρωπον αυτόν γιά τήν πρακτικήν αὐτήν ἐφευρέσειν, ἠμποροίμε νά κάνουμε μίαν ἀνδρῶν μὴ σὺν παρελθόνι, γιά νά ἐροῦμε τήν ἐποχὴν κατὰ τήν ὁποίαν ἐφάνηκεν τὰς πρώτας χρήματα.

‘Η καταγωγή τοῦ χρήματος, ὅπως καί τῶσαν ἀλλων πραγμάτων ποὺ ἔχουν γεννηθῇ σὲ πολὺ μακρυνήν ἐποχὴν, εἶνε ἀβέβαια. Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ τήν ὀρίσῃ μὲ βεβαιότητα.

Οἱ Κινεζοὶ, τῶν τῆν μετριοφροσύνην ποὺ τοὺς χαρακτηρίζει, λένε ὅτι ἐφεύραν αὐτοὶ τὰ χρήματα (δ-πιως καὶ τόσα ἄλλα πράγματα), τὸ ἔτος 2698 π. Χ. κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ αὐτοκράτορος Χωάγκ Τί. Καμμὴν ἀπέδειξεν ὅμως δὲν μποροῦν νὰ μὴ παρουσιάσουν γι’ αὐτὸ, ἐκτός ἀπὸ μερικά ἐργολάγια, χαράσσον ἀκαθάρτητα σὲ κομμάτια δαφνί, ποὺ μποροῦσαν νὰ ἦσαν καὶ φυλακτὰ.

‘Αν παραδεχτοίμεν τὴν ἐποχὴν αὐτὴν καὶ ἂν θασιεύοιμε στὴν ὑπαρξὶ ἀπὸ κομμάτια δαφνί σφραγισμένω, ἠμποροῦμε νὰ παραστήσοιμε στοὺς Κινεζοὺς ὅτι ἡ Βίβλος (Γένεσις 137) λέγει ὅτι ὁ Ἀβραὰμ ἐπλήρωσε μὲ θάρος ἀργύρου τὸ μέρος ποὺ ἀνέγραψε γιά νὰ ἐκτασίησιν τοὺς νεκροὺς του.

‘Εξαιτίας αὐτοῦ τοὺς Κινεζοὺς, καὶ σύμφωνα μὲ τὴν γνώμην τῶν μεγαλοκρίτων νομοματολόγων, ἠμποροῦμε νὰ πληρώσοιμε στὸν Θ’ αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, γιὰτὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τὸν τελευταῖον ἀνασκαφῶν θρέψαντες ἀσημένια νομίσματα τῆς Αἰγίνης καὶ τοῦ Ἀργίου. Τὰ νομίσματα αὐτὰ ἔχουν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος χαράγμενὸ τὸ κεφάλι ἐνὸς βασιλεῦς, τὸ ἕτερον καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μερικά τετράγωνα, τὸ ἕνα μὲσα στὸ ἄλλω.

Μερικοὶ, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιμεύονεν καὶ πολὺ, θέλησαν νὰ δώσουν τὴν πατρίδα τῶν νομισμάτων καὶ τοῦ πρώτου νομοματοκροῦ τοὺς Αἰγυπτίους. Εἶνε ὅμως πασίγνωστον ὅτι ὁ λαὸς αὗτός, ὃν καὶ ἦσαν τόσῳ πολὺ προδεδειγμένω, μὲ ὑπερβολὴν ποῦ τῶνόν, καὶ ἱερὸν πάθος γιά ὅλες τὰς ἐπιστάσεις, πρὸς πάντας τὰς ἀντοκρίσεις, τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν ἱστορίαν, ἐν ταῖς τοῖς δὲν ἐγνώριον τὴν χρῆσιν τῶν νομισμάτων. Ὅλες οἱ δοκοί-ψες τῶν Αἰγυπτίων εἶχαν ὡς δάσιον τὸ σύστημα τῆς ἀναταλγῆς.

Φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ὅτι ἕνας λαὸς τόσο προδεδειγμένος, μὲ ἐμπόριον τόσο πολὺ ἀνεπτυγμένω, ποὺ εἶχε ἐφευρετὴ τὸ χαρτὶ πρὶν ἀπὸ τοὺς Κινεζοὺς, καὶ εἶχε μεταλλεία καὶ χυτήρια χρυσοῦ, δὲν ἐσκέφθηκε ποτέ νὰ διευκολύνῃ τὴν συναλλαγὴν μὲ τὴν ἱερὴν μίαν μονάδος ἀξίας. Καὶ ὅμως αὐτὸ εἶνε ἀπολύτως ἐξαιρετικόν. Φαίνεται, ἐν ταῖς τοῖς, ὅτι γιά νὰ διευκολύνῃ τὴν συναλλαγὴν τῶν, οἱ Αἰγυπτίους μεταχειρίσαντο κομμάτια ἀπὸ χρυσοῦ καὶ δαφνί, σὲ ὅποιον ἐθεώσαν τὴν σφραγίδά τοῦ θαλάσσι, ἀλλὰ δὲν εἶχαν ὅλα τὴν ἰδίαν ἀξίαν. Αἰγυπτιακὰ νομίσματα μὲ σταθερὴ ἀξίαν παρουσιάζοντο μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Τὰ πρώτα νομίσματα ἔχουν κατασκευασθῇ στὴν Ἑλλάδα (μερικοὶ λένε στὴ Μ. Ἀσίαν), ἀπ’ ἐκεῖ ἡ χρῆσις τῶν ἐπέρρασε στὴ Ρώμην καὶ τέλος διαδόθηκε εἰς ὅλην τὴν Μεσόγειον. Οἱ ρωμαῖοι μάλιστα ἔκαμαν τὰ πρώτα τοὺς νομίσματα μὲ ἕνα κράμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν «ηλεκτρον». Ἐννοεῖται ὅτι τὰ πρώτα αὐτὰ νομίσματα δὲν εἶχαν τὴν κομψὴν ἐμφάνισιν τῶν σήμερινῶν, γιὰτὶ κατεσκευάζοντο μὲ πολλὰ πρωτόγονα μέσα.

Πραγματικὰ νομίσματα, ἀλλὰ ὅχι μὲ τὴν σημερινὴν τους μορφήν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην, ἐκυκλοφόρησε πρῶτος ὁ Νομῆς Πομπήλιος, δεύτερος θασιλεύς τῆς Ρώμης, κατὰ τὸ 700 π. Χ. Τὰ νομίσματα αὐτὰ εἶχαν ἀξίαν ἀνάλογον τοῦ θαλάσσιου. Καὶ πολὺ ἀργότερα, ὁ Σερβίος Τούλλιος ἔκαμε τὰ πρώτα στρογγυλὰ νομίσματα, θάρους 327 γραμμαρίων.

Ἐπειτα ἄρχισαν νὰ μεταχειρίζονται τὰ διάφορα κράματα τοῦ χαλκοῦ γιά τὴν κατασκευὴν τῶν κερμάτων. Τὸ κυριώτερον ἀπὸ τὰ ἀσημένια κέρματα ἦσαν τὸ δηνάριον, ἀξίας περὶπου τεσσαρὸν δραχμῶν. Τὸ νόμισμα αὐτὸ ἦταν ἐν κυκλοφορίᾳ τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ὁ Ἰουδᾶς ἀπὸ ἐπιδόσεων τὸν Διδάσκαλον γιά τριάντα δηνάρια, ἤπειρὸ τὸ ἐτέλεσε ποσὸν τῶν 120 δραχμῶν!

Μετά τὰ διάφορα μέταλλα, πρὸ πάντος τὰ πολυτίμημα, καὶ ὅλα ὅλα εἶχε χρησιμοποιηθῇ γιά τὴν κατασκευὴν νομισμάτων. Πρῶτοι οἱ Κινεζοὶ ἐχρησιμοποίησαν τὸν πηλόν, τὸ μολύβι καὶ τὸ σίδηρο καὶ ἔκαμαν νομίσματα μὲ τὰ περιεργότερα σχήματα. Ἀπὸ στρογγυλὰ ποὺ ἦσαν εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ ἔκαμαν ὀρθογώνια καὶ τετράγωνα, μὲ τρύπαν εἰς τὴν μέσην, γιά νὰ μὴ τὰ χάνουν καὶ νὰ τὰ μετροῦν εὐκολότερα.

Εἰς τὴν Ἑνείατον, στὰ 1122, ὅταν τὸ δημόσιον ταμεῖον εἶχε πάλιν μεγάλῃν ἀσφάλειαν, ὁ Δόγης Δομένικος Μικιελῆ ἐμάζεψε ὅλα τὰ δέματα ποὺ ἦσαν διαδεσμένα στὴ χώρα καὶ ἀπὸ τὰ ἔκοψε ἐκ μικροῦς δίσκους ἔβαλε ἐπάνω τὴν σφραγίδα του καὶ τὰ ἐκυκλοφόρησεν ὡς νομίσματα.

ΕΞΥΠΝΗ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

Ἐπὶ τέλους, οἱ δύο νέοι, κατώρθωσαν νὰ θροῦν ἕνα παγκάκι ἐλευθέρω! Καὶ δὲν ἦσαν καθόλου εὐκολο αὐτὸ, ἀφοῦ ξέρετε πόσο μεγάλη ἔλλειψις ἀπὸ παγκάκια παρατηρεῖται στοὺς δημοτοῦς κήπους.

Οἱ ἐραυτεμένοι, ὅταν θ-ίσκονται σὲ τέτοια μέρη, δὲν ποθοῦν περισσότερὸ ἀπὸ ἕνα μοναχικὸ παγκάκι, κατὰ ἀπ’ τὸν ἱστικὸν τῶν μεγάλων δένδρων ποὺ φαίνεται ὡς νὰ τοὺς προστατεύουν μὲ τὰ πελάγια, κυρὰ τὸς κλαδί. Ἐκεῖ, στὸ σκίφος, τὰ ζευγαράκια ἀποκοῦν ἀπόλυτὴν τὴν ἐντύπωσιν τῆς μοναξιάς καὶ τῆς γαλήνης.

Ἀκόμη καὶ οἱ ἀραιοὶ διαβάτες, ὅταν θέλουν ἕνα ζευγαράκι σχεδὸν ἐγκαταλειμμένω ἀπὸ παγκάκια ἐνὸς κήπου, περνοῦν ἀπὸ μακριὰ, γιά νὰ μὴ διακόψουν μὲ τὴν παρουσίαν τους τὴν τρυφερὴν ἐκείνην ἐγκατάλειψιν.

Ἄς ἐπιστρέψωμε ὅμως εἰς τὸ δικὸν μὲς τὸ ζευγαράκι. Αὐτοῦτοι γι’ αὐτοῦς, αὐταπατήθηκαν ὅταν ἐνόμισαν πῶς θόρκαν ἕνα μικρὸν παράδεισον, γιὰτὶ ὁλόκι ἐκάθισαν καὶ θέλουν νὰ ξεροβλάθῃ ἀπ’ τοὺς θέαμας ἕνα παθάρκι ἱστικῆς δώδεκα χρόνων, ποὺ ἦρεν γ’ ἐκάθισιν ἀναδέστωτα εἰς τὸ παγκάκι τους.

Οἱ δύο ἐραυτεμένοι στενοχωρήθηκαν φυσικά. Ἐπεριεμειναν ὅμως μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ μικρὸς θὰ ἔφευγε μόνος του. Ἀλλὰ τοῦ κακοῦ. Τότε ὁ νέος, ἔξεν β-σάσας πειὰ καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὅση γλυκύτητα ἠμποροῦσε νὰ μεταχειρισθῇ ἐκείνη τὴν στιγμήν.

— Ξέρεις πῶς εἶνε ἔργα μικρῆς; Δὲν θὰ σὲ φωνάξουν σὸ σπῆτι ποὺ μένεις τέτοια ὥρα ἔξω;

— Δὲν θαυμάζω ἀπάντησε ὁ μικρὸς. Ὅποια ὥρα κι’ ἂν πᾶν δὲν μοῦ λένε τίποτα.

— Τότε ἐπεινέθι καὶ ἡ δεσποινίς;

— Αὐτὸ ὅμως ποὺ κάνεις δὲν εἶνε σωστό. Σκέψου πῶς ἡ μητέρα σου θ’ ἀν-ηγοῖ.

— Εἶνε συντηρημένη. Τέτοια ὥρα θὰ κοιμάται!

Δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ’ ἐκεῖ, τὸ παληάριον! Καὶ ὅμως οἱ δύο νέοι εἶχαν ἕνα σωρὸν πράγματα νὰ ἐπώνη, καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τ’ ἀκούσῃ ἄλλος. Ἐπὶ τέλους, τῆς νέας τῆς ἦρεν μίαν πρώτην ταξέως ἰδέαν: Ἐγγαμὲ ἀπὸ τὸν ὁ-κι τῆς ἕνα διπλὸ καὶ τῶσας τοῦ παιδιοῦ.

— Πάρε, τοῦ εἶπε, νὰ πῶς καμιν-λες καὶ νὰ πᾶς κατ’ εὐθείαν σπῆτι σου.

Ὁ μικρὸς ἔπειρε τὸ διπλὸ, ἀλλὰ ὅν-τὸ κούνησε ἀπ’ τὴ θέσι του.

— Τί κάθεται; Θὰ κλεισούν τὰ μ-α-ζιά, ἔκανε ἡ νέα.

Τότε ὁ μικρὸς ἔπριε γύρω του μίαν ἀνησυχὴ ματιά καὶ εἶπε μὲ ὕφος ἐμπιστευτικόν:

— Ἐγὼ θέλω νὰ φύγω, ἀλλὰ θὰ μὲ πιάσῃ ὁ Παῦλος καὶ θὰ μοῦ πάρῃ τὰ λεφτά. Ἄν τὸν κρατήσετε, φεύγω.

Λέγοντας αὐτὰ, ἔβριξε ἕνα θάνατον ἐκεῖ κοντὰ, πῶς ἀπ’ τὸν ὁποῖον ἦσαν κρυμμένοι ἕως ἄλλος μικρὸς.

Ὁ νεαρὸς ἐραυτεμένος μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκε κοντὰ του καὶ τὸν ἀπα-ξε, ἐνῶ ὁ μικρὸς μὲ τὸ διφραγκο τῶσε καὶ πῶτα.

— Γιατὶ ἤθελες νὰ τοῦ πάρῃς τὰ λεφτά; τὸν ἔρωτησε.

— Γιατὶ μοῦ ἀνήκουσι ἀπάντησε ἀβαστάστα ὁ δεύτερος μικρὸς. Ἦ ἐφευρέ-σις εἶνε δική μου. Ἐγὼ τοῦ εἶπα νὰ πηγαίνῃ σὲ τὰ παγκάκια ὅπου κἀθόνται ζευγαράκια, ἀλλὰ ὅχι ἐδῶ ποὺ εἶνε δικὸν μου τὸ μέρος! Ἐτρέπε νὰ πᾶν νὰ δουλέψῃ στὴ δική του τὴν περιφέρεια, ὁ λωποδύτης!

Τὰ διαμάντια τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν ποὺ φιλοξενοῦν αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸν ὠραιόκοσμον τῆς πρωτευούσης μας

Πλέον μέσα στὸ ἀπέραντο γαλάζιο—τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ πάνω, τῆς θάλασ-σας ὀλόγυρα—τὰ νησιά μας. Εἶνε σάν νὰ τὰ ἐτοποθέτησε μέσα στὸ πλάσιον αὐτὸ τῆς ἐξιδανικεύσεως, ἡ εὐτυχισμέ-νη ἔμπνευσις κάποιου ποιητοῦ...

«Σάν ἀπ’ τοῦ πέλας ν’ ἀνθίσαν τὰ σπλάχνα», λέγει ὁ ποιητής. Γιατὶ νὰ μὴ ποῖμε καλλίτερα, ὅτι εἶνε μποκέτα ἀν-θέων ἐπ’ αὐτῶν. Εἶνε τὰ ὀρηκτῆρια τῶν ἡμῶν ναυτιλιμένων, ποὺ διασχίζουν ὅλες τὰς θάλασσας. Τὰ καράβια τῶν οὐσ σωρευτῶν ἐκεῖ τὸν πλοῦτον. Εὐτυχισμένοι, εὐθυμὸς λαὸς τὰ κα-κῆματά ὅχι μόνον τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς παγκοσμίου ἱστορίας.

Τὰ Ἑλληνικὰ νησιά τέλος ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν θαυμαστὴν εἰς ὅλα πρῶτον, κίνησιν καὶ ζωὴν. Ὁραεῖς πόλεις ἀν-θρῶν ἐπ’ αὐτῶν. Εἶνε τὰ ὀρηκτῆρια τῶν ἡμῶν ναυτιλιμένων, ποὺ διασχίζουν ὅλες τὰς θάλασσας. Τὰ καράβια τῶν οὐσ σωρευτῶν ἐκεῖ τὸν πλοῦτον. Εὐτυχισμένοι, εὐθυμὸς λαὸς τὰ κα-κῆματά ὅχι μόνον τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς παγκοσμίου ἱστορίας.

Στὰ γιομάτα ἀπὸ φῶς καὶ δροσιά νερά τῶν Ἑλληνικῶν νησιῶν, ὅπου ἡ ὥρα καὶ ἡ κῆρη, εἶνε ἐτοιμὴ νὰ παρα-δώσῃ τὸ ἀγαλλματινὸν τῆς κορμῆ. Προκατα-βολικῶς ἡ ἀπόλαυσις αὐτῆς, τῆς χαρίζετ μιά ἄφρητὴ εὐδαιμονία, μιά χαρὰ πρωτόγνω-ρη, ποὺ τὴν κάνει ἀκό-μῃ πιὸ εὐμorphic...

Ἄλλα νησιά ὑποδοχάσθουν τὴν ἀρ-χαῖαν δόξαν τῶν. Ἐπιδεικνύοντες μὲ ὑπερ-φάνειαν, ἀπὸ ἕνα τῶν ἀκρωτηρίων τὴν ἀφαστίαν ἁρμονίαν ἐνὸς ἀρχαίου κίονος. Σκεπάζοντες μὲ τὸ χῶμα τῶν τῶν ἐρῶν λείψανων ἐνὸς κινεσκόπου. Ἡ θάλασσα λικνίζει στὴν πλατεῖαν ἀγκυρά τῆς εἰς ἐνδοξὸς ἀναμνήσεις τῶν ἐξακουσμένων. Ἑλληνικῶν νησιῶν, Ζεῦν, τὰ νησιά ἐκείνα, σὸ δνειρον τοῦ παλαιῶν τῶν μεγάλων. Θυμοῦνται τὴν ἐποχὴν, ποὺ ἐχρησιμεύσαν ὡς σταθμοὶ διασέσεως τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀφρικήν εἰς τὴν Εὐρώ-πην. Θυμοῦνται τὴν προσδρμησιν τριή-ρων εἰς τὰ νερά τῶν. Ἀνασκιοτοῦν στὴν ἀνάληψιν τῶν ἐνημάτων τοῦ Ὁ-μηρικῶ Ὀδυσσεὺς καὶ τῶν συντρόφων του, ποὺ ἐπάτησαν κάποτε τὰ χῶματά των.

Καὶ οἱ ἀναμνήσεις ἐξακολουθοῦν τὴν παρελθόν. Ἐρχονται καθόπιν τὰ γόνιμα τῶν θαλάσσιων ἐκστρατειῶν τῆς Ρώμης, ἀκούοντὶ ἡ τὰς ὁδοὺς ἐποχῆς περπατεῖας, πόσες ναυαγίες ἔχουν ἱ-δεῖ τὰ νησιά αὐτὰ! Πόσες φορές ἔγιναν βέστρον μεγάλων δραμάτων τῆς ἱστο-ρίας!

Καὶ θάβανον, μὲ τὸ ἐξελίγμεναι τοῦ ἱ-στοῦ τῶν ἀναμνήσεων, τὰ χρόνια τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ εἰκοσμοῦ. Τὰ νη-σιά παρίονον ἐκαισιματικῶς πολὺ με-γάλην μερίδα ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ ἀπε-λευθερωτικοῦ μας ἀνδρός. Μπαίνου-ν, ἡρωικὴ μαχητὰ, στὴν πρώτην γραμ-μὴν. Ἐβῶσαν τὰ πλοῖα τῶν, τὸ χρεῖμα τῶν, τὰ παλληκάρια τῶν, τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ τῶν εἰς τὸν ἀγῶνα ἐκείνον.

Τοὺς θρῆνιους καὶ τὰς νίκας, ποὺ ἐγνώρισαν τὰ νησιά, δὲν τοὺς ἐγνώρι-σεν ἡ ἡμετέραν. Καλλιτέραν νὰ τὰ ἐπα-κρίσει. Καλλιτέραν νὰ τὰ περά-σουσι, σάν κεγκυμπαρέντες χάντρες κομπολογίου, στὸ νῆμα ἐνὸς δνειρευμέ-νου πλοῦ...

Ὁ ποιητὴς δνειρεύεται ἕνα ταξίδι στὶς νησοῦς θαλάσσιες μας. Καὶ φαντάζεται τὸ δράμα τῶν μακρινῶν νη-σιῶν, καθὼς θὰ χαράζοντες μέσα στὴν θαμνὴ ἀνα:

Μακριὰ μας τὰ νησιά θὰ πλέουν σάν πλοῖα... Ἄλλὰ γιὰτὶ μακριὰ μας; Γιατὶ νὰ περιορισθῶμε μόνονα στὸ μακρινὸν ὁ-ραμα τῶν νησιῶν; Καλλιτέραν νὰ τὰ ἐπακρίσει. Καλλιτέραν νὰ τὰ περά-σουσι, σάν κεγκυμπαρέντες χάντρες κομπολογίου, στὸ νῆμα ἐνὸς δνειρευμέ-νου πλοῦ...

Θὰ ἐκινήσοιμε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Πρὸς νότον ἄς πλεύσοιμε πρώτα. Θὰ

μας ὑποδεχθῇ πρώτη ἡ ἐνδοξὴ Σαλα-μῖς. Στὸ πέρασμά μας θὰ ξυπνήσουν οἱ ἀντίλογοι τῆς ἀρχαίας ναυμαχίας. Τὸ εἶπε παῖδες Ἑλλήνων θὰ γεμίσῃ τὴν ἀκοήν μας.

Θὰ ἰδοῦμε τὴν Αἴγινα, θὰ ἐγιάλομε μὲ εὐγένεια τὸ καπέλλο μας καὶ θὰ χαριερίσωμε τὸν κοσμητικὸν καὶ ὠραῖον Πειρὸν. Πειρὸ κάτω θ’ ἀνακόψῃ τὸν πλοῦν μας μὲ τὴν στυγνὴν κατατομήν τῆς ὕδρας. Ἄς στοθοῦμε εἰς τὸ κατάστρω-

τοικεῖ. Τ’ ἀκρογυλῖες τῶν ἀντηχοῦν ἀ-πὸ τραγοῦδια. Τοὺς κόλπους καὶ τὰ λιμασμένα τῶν τὰ διασχίζουν «θαλάσ-σια ἔξλα, γέμοντα ἔρωτος καὶ φωνῶν μουσικῶν». Γεννοῦν ποιητὰς, γιά νὰ ὁ-μνοῦν τὴς ὀμορφίης τῶν. Εἶνε νησιά, ποὺ ἔγιναν κατὰ καιροῦ, κέντρα τῆς τέχνης καὶ τῆς σκέψεως, νησιά τῆς προ-όδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ...

Πλέον μέσα στὸ ἀπέραντο γαλάζιο—τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ πάνω, τῆς θάλασ-σας ὀλόγυρα—τὰ νησιά μας. Εἶνε σάν νὰ τὰ ἐτοποθέτησε μέσα στὸ πλάσιον αὐτὸ τῆς ἐξιδανικεύσεως, ἡ εὐτυχισμέ-νη ἔμπνευσις κάποιου ποιητοῦ...

Ἄς ἐπιστρέψωμε ὅμως εἰς τὸ δικὸν μὲς τὸ ζευγαράκι. Αὐτοῦτοι γι’ αὐτοῦς, αὐταπατήθηκαν ὅταν ἐνόμισαν πῶς θόρκαν ἕνα μικρὸν παράδεισον, γιὰτὶ ὁλόκι ἐκάθισαν καὶ θέλουν νὰ ξεροβλάθῃ ἀπ’ τοὺς θέαμας ἕνα παθάρκι ἱστικῆς δώδεκα χρόνων, ποὺ ἦρεν γ’ ἐκάθισιν ἀναδέστωτα εἰς τὸ παγκάκι τους.

Οἱ δύο ἐραυτεμένοι στενοχωρήθηκαν φυσικά. Ἐπεριεμειναν ὅμως μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ μικρὸς θὰ ἔφευγε μόνος του. Ἀλλὰ τοῦ κακοῦ. Τότε ὁ νέος, ἔξεν β-σάσας πειὰ καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὅση γλυκύτητα ἠμποροῦσε νὰ μεταχειρισθῇ ἐκείνη τὴν στιγμήν.

— Ξέρεις πῶς εἶνε ἔργα μικρῆς; Δὲν θὰ σὲ φωνάξουν σὸ σπῆτι ποὺ μένεις τέτοια ὥρα ἔξω;

— Δὲν θαυμάζω ἀπάντησε ὁ μικρὸς. Ὅποια ὥρα κι’ ἂν πᾶν δὲν μοῦ λένε τίποτα.

— Τότε ἐπεινέθι καὶ ἡ δεσποινίς;

— Αὐτὸ ὅμως ποὺ κάνεις δὲν εἶνε σωστό. Σκέψου πῶς ἡ μητέρα σου θ’ ἀν-ηγοῖ.

— Εἶνε συντηρημένη. Τέτοια ὥρα θὰ κοιμάται!

Ἄς ἐπιστρέψωμε ὅμως εἰς τὸ δικὸν μὲς τὸ ζευγαράκι. Αὐτοῦτοι γι’ αὐτοῦς, αὐταπατήθηκαν ὅταν ἐνόμισαν πῶς θόρκαν ἕνα μικρὸν παράδεισον, γιὰτὶ ὁλόκι ἐκάθισαν καὶ θέλουν νὰ ξεροβλάθῃ ἀπ’ τοὺς θέαμας ἕνα παθάρκι ἱστικῆς δώδεκα χρόνων, ποὺ ἦρεν γ’ ἐκάθισιν ἀναδέστωτα εἰς τὸ παγκάκι τους.

Οἱ δύο ἐραυτεμένοι στενοχωρήθηκαν φυσικά. Ἐπεριεμειναν ὅμως μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ μικρὸς θὰ ἔφευγε μόνος του. Ἀλλὰ τοῦ κακοῦ. Τότε ὁ νέος, ἔξεν β-σάσας πειὰ καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὅση γλυκύτητα ἠμποροῦσε νὰ μεταχειρισθῇ ἐκείνη τὴν στιγμήν.

— Ξέρεις πῶς εἶνε ἔργα μικρῆς; Δὲν θὰ σὲ φωνάξουν σὸ σπῆτι ποὺ μένεις τέτοια ὥρα ἔξω;

— Δὲν θαυμάζω ἀπάντησε ὁ μικρὸς. Ὅποια ὥρα κι’ ἂν πᾶν δὲν μοῦ λένε τίποτα.

— Τότε ἐπεινέθι καὶ ἡ δεσποινίς;

— Αὐτὸ ὅμως ποὺ κάνεις δὲν εἶνε σωστό. Σκέψου πῶς ἡ μητέρα σου θ’ ἀν-ηγοῖ.

— Εἶνε συντηρημένη. Τέτοια ὥρα θὰ κοιμάται!

Ἄς ἐπιστρέψωμε ὅμως εἰς τὸ δικὸν μὲς τὸ ζευγαράκι. Αὐτοῦτοι γι’ αὐτοῦς, αὐταπατήθηκαν ὅταν ἐνόμισαν πῶς θόρκαν ἕνα μικρὸν παράδεισον, γιὰτὶ ὁλόκι ἐκάθισαν καὶ θέλουν νὰ ξεροβλάθῃ ἀπ’ τοὺς θέαμας ἕνα παθάρκι ἱστικῆς δώδεκα χρόνων, ποὺ ἦρεν γ’ ἐκάθισιν ἀναδέστωτα εἰς τὸ παγκάκι τους.

Οἱ δύο ἐραυτεμένοι στενοχωρήθηκαν φυσικά. Ἐπεριεμειναν ὅμως μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ μικρὸς θὰ ἔφευγε μόνος του. Ἀλλὰ τοῦ κακοῦ. Τότε ὁ νέος, ἔξεν β-σάσας πειὰ καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὅση γλυκύτητα ἠμποροῦσε νὰ μεταχειρισθῇ ἐκείνη τὴν στιγμήν.

— Ξέρεις πῶς εἶνε ἔργα μικρῆς; Δὲν θὰ σὲ φωνάξουν σὸ σπῆτι ποὺ μένεις τέτοια ὥρα ἔξω;

— Δὲν θαυμάζω ἀπάντησε ὁ μικρὸς. Ὅποια ὥρα κι’ ἂν πᾶν δὲν μοῦ λένε τίποτα.

— Τότε ἐπεινέθι καὶ ἡ δεσποινίς;

— Αὐτὸ ὅμως ποὺ κάνεις δὲν εἶνε σωστό. Σκέψου πῶς ἡ μητέρα σου θ’ ἀν-ηγοῖ.

— Εἶνε συντηρημένη. Τέτοια ὥρα θὰ κοιμάται!

Ἄς ἐπιστρέψωμε ὅμως εἰς τὸ δικὸν μὲς τὸ ζευγαράκι. Αὐτοῦτοι γι’ αὐτοῦς, αὐταπατήθηκαν ὅταν ἐνόμισαν πῶς θόρκαν ἕνα μικρὸν παράδεισον, γιὰτὶ ὁλόκι ἐκάθισαν καὶ θέλουν νὰ ξεροβλάθῃ ἀπ’ τοὺς θέαμας ἕνα παθάρκι ἱστικῆς δώδεκα χρόνων, ποὺ ἦρεν γ’ ἐκάθισιν ἀναδέστωτα εἰς τὸ παγκάκι τους.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

Καθώς κυττάζω κάποτε τὸ δρόμο, ποὺ λέγεται περασμένη ζωὴ, εἶνε αὐτὸ νὰ μὴ βγῇ ἀπ' τὴ θαμπάδα, ποὺ τὸν σκεπάζει, κάποια μορφή λησμονημένη, φέλου παλίου, γνωρίμου, ἢ καὶ ἀνθρώπου, ποὺ ἐβλεπα τότε, χωρὶς νάχω ποτὲ καμμιὰ οἰχτεί.

Καὶ σήμερ' αὐτὸ συνέβηκε, ἔρριξα τὴ μαντὴ μου στὸ δρόμο τὸν παλιό, ποὺ πέρασα, καὶ ποὺ δὲν ἦταν καθόλου σγῆ δὸν σπαρμένους μὲ ρόδα, ἀλλ' ὅλο ἀγκάθια, καὶ εἶδα, εἶδα μὴ μορφή παλίου φίλου, νὰ βγαίνει, νὰ παρουσιάζεταί...

Μέρες καλὲς κοντὰ τοῦ βγῆκαν, ἐκεῖ νῆς οἱ λίγες, σὰ νὰ τὶς ἐσέρνε μαζί του, μὴ αἰσθάνθηκα τότε, καὶ τὶς κακὲς, τὶς σκληρὲς ἡμέρες τὶς τὸσες καὶ τὸσες νὰ βγῶν κ' αὐτέξ'...

Εἰς ὅσους μὴ ἐποχὴ νεαρὸς, σὲ κάποιο βιβλιοπωλεῖο παλίων βιβλίων, καὶ βιβλιοδετεῖο. Ἦταν τὸ κεντρικὸ μέρος τοῦ Πειραιῶς. Ὅλα παλιὰ ἐκεῖ μέσα, οὐ μόνον τὰ βιβλία, Σκονισμένα, ἀραχνιασμένα, μισοσπασμένα. Μὰ καὶ τὸ κτίριο παλιὸ κ' αὐτὸ χαμηλὸ μὲ φαγωμένους τοὺς τοίχους, γεμάτο τρύπες καὶ οἱ σφαῖρες τοῦ πεσμένου. Φαινόταν ὅταν ἐτοίμο νὰ πέσῃ, νὰ σωριασθῇ.

Ἐκεῖ σόχανα, χωρὶς νάχω καμμιὰ σγῆ μετὰ τὰ βιβλία. Ἀλλὰ τὸ κατὰστη μὰ αὐτὸ κάθε βράδυ σγῆδον, γινόνταν κτὶ ὡς παρὰ τὴν ταβέρναν, ὑπὸ τὴν κίθαρος, ἀκούονταν μέσα. Γλέντια τρικούθερτα. Οἱ ἀρσίοι διαβάτες σταματοῦσαν ν' ἀκούσουν κ' ἐφεύγαν ἔπειτα, γρήγορα. Τὶ συνέβαινε;

Ὁ διλοπώλης νέος ἀνθρώπος, ποὺ ἔκανε καὶ τὸν ὁμορφό, λίγο σπανός, λίγο κουτός, ἦταν πρῶτον γλεντιέζης καὶ ἀνεργός. Καὶ δὲν εἶχε πολὺν καιρὸ, ποῦχε γίνε ἐργαζόμενος καὶ καταστηματοῦχος, ἀπὸ κληρονομία, καὶ στενοχωριόταν ἀπ' τὴν πολλὴ δουλειά, ποὺ τοῦχε πέσει.

Καὶ εἶχε δουλειά, δουλειά ἀρκετὴ, δεσμοὶ διόλων, ἀν καὶ δὲν ἔφερε ἀπὸ βιβλιοδετικῇ, τότε μάθαινε, δένοντας βιβλία...

Τὶ σκέφθηκε λοιπὸν νὰ κἀνῃ, νὰ συμβιβαστῇ τὰ ἀσυμβίβαστα:

Εἶπε σὲ μένα καὶ στοὺς φίλους μου, πὼς δὲν ἦταν καλὸτερο ἀντὶ νὰ πηγαίνομεν στὶς ταβέρνες καὶ στὶς μύρες νὰ τραγουδοῦμε, νὰ μαζευώμαστε σὲ κατὰστήματα τοῦ, νὰ κάνουμε αὐτὸ, ποῦνομας ἀπ' τὶς ταβέρνες, τοὺς μεζέδες καὶ τὸ κρασί μόνον... Ὁδῆκαμ ἡ σῆμα, δὲ θάχαμε στὸ κεφάλι μας τὸν ταπεινότη.

Μὰς ἄρεσε καὶ ἀρχίσαμε νὰ πηγαίνομε.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ μὴ ἔκανε περισσότερο νὰ δεχτοῖμε, ἦταν πὼς αὐτὸς ἔπαιζε κίθαρος, τίγκι, τίγκι, καὶ δὲ μὴς συνοδεύε καπότε. Κ' εἶται γινόνταν.

Καὶ πολλὰς φορές, καθὼς ἐμῆς τραγουδοῦσαμε, αὐτὸς κομποδοῦσε τὰ βιβλία ποῦχε γιὰ δεσμοί...

Ἦτανε εὐγενικός, λεπτὸς νέος. Μιλοῦσε σιγὰ καὶ γλυκά.

Ἐγὼ εἶχε μείνει ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴ νῆα γνωριμία, γιὰ αὐτὸς ἦταν περίφημος κιθαριστής.

Γιὰ τὸν ἀδελφὸ ποὺ δὲ θυμάμαι νάχα ἀκούσει, γιὰ τὸ μεγάλο μὴ τὸ Χαλεπῶ, ποῦχε τρελλάσθῃ. Μὰ ἐγὼ τότε δὲ φρόντιζα γι' αὐτά...

Ὁ πατέρας ποὺ Χαλεπῶ, εἶχε στὴν ὁδὸν Σωκράτη, στὸ μεγάλο δρόμο, μαρμαράδιο. Εἶχε κ' ἐν ἄλλων ἀδελφὸ τὸν Πραξιτέλη, ἔτσι νομίζω λεγόνταν, μαρμαρογλύτη θαυμάσιος. Αὐτὸς, ὁ Ἀριστοτέλης ἦταν Πυλαγέτιος. Εἶχε σπουδαίον στὸ Πυλαγέτιο. Μὰ τὴν ἀνεργός. Τότε δὲλες τὶς οὐκοδόμη, τὶς ἔκαναν, ἐκτὸς ἀπὸ λίγες, οἱ ἐργολάβοι. Οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ ἀργιτέκτονες ἔμεναν κυττάζοντας ἀπὸ μακριὰ τ' ἀριστοτέλητα τὸν ἐργολάβον.

Κ' εἶται καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὁ Χαλεπῶς ἀνεργὸς ἔπαιε περισσοτέρως σὲ κείνῳ π' ἀγαποῦσε. Στὴν κίθαρά, καὶ δὲν ἄργησε, ὅσους ἀπ' τὴ γνω-

ριμία, ν' ἐγκαταλείψουμε τὴ φιλόενη καὶ φιλόενη στέγη τοῦ παλίου βιβλιοπωλείου. Κ' ἀφήσαμε μόνον τὸ Χαλεπῶτα Διαλεκτὰ καὶ κοπανὰ τὰ βιβλία τοῦ, χωρὶς τὸ κοπανιένον τὸν τραγουδιόν, καὶ γυρίζαμε τοὺς δρόμους στενοὺς καὶ πλατειοὺς, κάνοντας σωστὲς συνουσίες. Ἡ κίθαρά τοῦ Χαλεπῶ δὲν ἀκούονταν. Καὶ τραγουδοῦσε κ' αὐτὸς ἔπειτα, χωρὶς νὰ τὸν συνοδεύῃ κανεὶς, δικὰ του τραγούδια:

«Δὲν μ' ἀγαπᾷς, ἐλθιμόνησα ὁ καὶ...»

Ὁ πρωταγωνιστὴς στὸν ρόλο τοῦ ὑποδίκου

μῆνος πὼς εἶσαι πλάνος καὶ πάντοτε πλάνος...

Σὰ νὰ τὸν βλέπω καὶ ν' ἀκούω τὴ φωνὴν τοῦ, μικρὴ ἀπολὴ καὶ ὅλο πάθος. Καὶ ἀγαποῦσε, ἀγαποῦσε, μὰ ποῖα δὲν ἀγαποῦσε! Ὅλες τὶς ὥρες γυναικὲς, ὅλα τὰ ὥραια κορίτσια.

Καὶ μὴλεγε ἐμῆνα, ποὺ ἐξομῶνα κ' ἔκανα κορώνες τρομερές:

—Σιγὰ, σιγὰ... Τρομάζεις ἔτσι τὰ ὥραια κορίτσια πᾶν στὸ ἐρωτικὸ ἔννερό τους!... Εἶται καὶ! Θέλει ἀπαλά, ἀπαλά γιὰ νὰ πέσουν σὲ μὰς!...

Ἐγὼ δὲν ἔπαινα ἀπὸ τέτοια κ' ἐννοῦσα νὰ σηκῶν τὸν κόσμο ποὺ ποδάρει. Τὶ ἐπειθε δὲ μπορεῖ νὰ βγάλῃ αὐτὸς φωνή...

Καὶ ἐν ἡμέρῳμα καλοκαίριον, ποὺ φθάνει κάποιος ἀπὸ ἕνα μπαλκόνι, ποὺ κοιτάζαν καὶ τὸν εἶχα ἐμπνεῖσι:

—Μωρὲ δὲν πᾶς καλότερα νὰ κοιμηθῇς!...

Μὲ τὸ Χαλεπῶ αὐτὸ κράτησε καιρὸ. Καὶ εἶμαστε ἀχώριστοι μέρα καὶ νύχτα. Ποτὲ, καμμιὰ δυσανεξία δὲ μπόρεσε νὰ πῇ στὴ μέσῃ νὰ μὰς ψυχράνῃ. Καὶ τὸν ἀγαποῦσαμε. Παῖδιά, ἀγριάνθρωποι τῆς παρίας μας, πρόστυχοι, θάρβαρα σὲ πολλὰ, τὸν σεβόντοσαν. Καὶ τραγουδοῦσαμε τὰ τραγούδια τοῦ, τὴ μουσικὴ τοῦ καὶ ὅταν αὐτὸς δὲν ἦταν μαζί μας, ἔλειπε.

Κ' εἶται περνούσαμε ὥραια καὶ καλὰ. Ἀλλὰ μὴ μὲρα μὰς εἶπε πὼς οἱ γονεῖς τοῦ εἶχαν ἀποφασίσαι νὰ φύγουν, γιὰ τὴ Ρουμανία, γιὰ δὲ μπόρουν νὰ ζήσουν στὴν Ἑλλάδα. Θὰ πῆγαινε κ' αὐτὸς.

Λησθήκαμε ποὺ θὰ μὰς ἐφευγε. Ἐγὼ λυπήθηκα καὶ ποὺ δὲκλινε τὸ μαρμαράδιο γιὰ τὴν πῆγαν ἐκεῖ καὶ εἶχα πᾶσαι καὶ φίλα μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ μικρότερο, μαρμαρογλύτη. Τὸν πατέρα τὸν ἐβλεπα γιὰ λίγο ἐκεῖ. Ἦταν ἄνευ κοντός, μελαγχολικός ἀνθρώπος...

Καὶ δὲν ἄργησε τὸ μαρμαράδιο νὰ

κλείσῃ. Εἶχαν φύγει. Ἀλλ' ὁ Χαλεπῶς μὰς παρουσιάστηκε καὶ πάλι, καθὼς μένανε χωρὶς τραγούδια, γλέντια, μουσικὴ. Δὲν εἶχε ἀκολουθήσει τοὺς γονεῖς τὸν...

Ἦταν καλοκαίρι καὶ ἡ μικρὴ πόλι, ποὺ λέγεται Πειραιῶς, ἔμενε χωρὶς θεάτρο. Οἱ κάτοικοι τοῦ τότε τὸβλεπαν, τότε τὸ ἐπιθυμοῦσαν καὶ ἤθελαν νὰ ὑπῆρχε.

Αὐτὸ σκέφθηκαν καὶ πολλοὶ νέοι, γνω-

στοὶ, ποιοὶ τὸν εἶχαν συμβουλεύσει νὰ κἀνῃ ἔτσι, ποιοὶ: Ἀν μὴ τοῦλεγε ἐμένα θὰ τὸν ἐμπόδιζα.

Ἐγὼ εἶχα μὴ παράδοξη δύναμι, ποὺ ἔβγαυε πᾶν ἀπ' τὴν ἡλικία μου, νὰ βλέπω μακριὰ καὶ νὰ σκέπτομαι ὀρθά. Ἐδῆκαμ τὸ δρόμο στοὺς ἄλλους καὶ εἶδον τὰ κακὰ καὶ τὰ καλά. Καὶ τοὺς συμβούλευα, πὼς πρέπει νὰ φυλάγονται ἀπ' τὶς κακοποιήσεις.

Στὸν ἐαυτὸ μου ποτὲ δὲν ἔλεγα τίποτα. Ἦσαν νὰ σωποῦσε κείνῳ, καὶ ἰάφην τὸ μοῖραϊο νὰ κἀνῃ τὴ δουλειά του... Καὶ τὴν ἔκανε. Μ' ἔφτιαξε λογοτέχνη, χωρὶς νὰ τὸ θέλω γώ!...

Χρόνια πέρασαν πολλὰ ἀπὸ τότε. Τὸν εἶχα λησμονήσει. Καὶ οὐτε εἶχα ἀκούσει ποτὲ νὰ λένε γι' αὐτόν...

Μὴ μὲρα ὅμως τὸν βλέπω νὰ μπαίνει σὲ μὴ μπουρρα, ποὺ ἦσαν. Τὸν γινώρισα εὐθὺς. Μὰ καὶ ἦταν ὅπως τότε, μὲ τὸ γενναίον, ἀσπρίσμενο λίγο...

—Χαλεπῶ, τοῦ λέω.

Μὲ κύτταξε. Τὰ μάτια του πῶς ἀπ' τὰ γυαλάκια του λάμπανε...

—Δημοσθένη! μὴ λέει καὶ ἦρθε κοντὰ μου.

Φαινόταν κουρασμένος, ἀπογοητευμένος.

Σὲ λίγο ἦρθε μὴ παρέα καὶ μάφρη καὶ πῆγε κοντὰ τῆς. Ἐπειτα πῆγε στὸ βόθος τοῦ μαγαζιδοῦ κ' ἔφερε μὴ κ' ἔβαρε παράδοξ, σὰν ἀρχαία λύρα...

Κ' ἔπειτα ἔπειτα ἀπὸ κάμποσα ποτήρια μύρας.

Δὲν πρόσεξα στὸ παίξιμό του, πρόσσε, πὼς κατ'ἔβαζε τὰ ποτήρια, πὼς ἔπαιε αὐτὸς τὴ μύρα, ποὺ ἄλλοτε μὲ δυσκολία νὰ πῇ μὴ ποτὶ. Καὶ στὴν παρέα μὰς ποὺ ἔρχονταν γιὰ νὰ παίξῃ, νὰ τραγουδήσῃ, καὶ νὰ τραγουδήσῃ...

Ἐφ' ὅσον, ὅταν ἀρχισε νὰ κομπανιάρη γιὰ νὰ τραγουδήσῃ ἡ παρέα του. Καὶ ἔφ' ὅσον, ὅταν ἀρχισε νὰ μὴ εἶχε ὅλη του τὴν προσοχὴ νὰ συνοδεύῃ ἐκεῖνον ποὺ οὐδ' ἔλαυνε ἡ κακοσύνητα. Εἶχα κατ'ἔβαρε ὅμως, πὼς ἔπαιε γιὰ νὰ πῇ καὶ νὰ πῇ καὶ κανένα λεπτό...

Ἀπ' τὸν ἀδελφὸν μου, ποὺ τότε τῶμα, ἔμαθα, πὼς τὸν εἶχε δὴ ἐπὶ στὴν Χαλκίδα νὰ παίξῃ στὶς παρέες. Εἶχε γίνε ἀλκοολικός. Καὶ δὲ μὴ τότε μὴ νὰ λυπήσῃ...

Τὸ Χαλεπῶ δὲν τὸν ξανάδα. Ὦστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ἔμαθα, πὼς εἶχε πεθάνει...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Τὸ θέατρο

Κόσμος, πλῆθος εἶχε γεμίσει τὸ βράδυ τὸ θέατρο. Καὶ σοβαρά, σοβαρά ὅλα. Καὶ ἡ παράστασις ὑπὸ τὴν κρυφὴ διεύθυνσιν τῶν ἡθοποιῶν, ποὺ ἔπαιζαν κ' αὐτοὶ ὡς ἐρασιτέχνες, πῆγε θαυμάσια. Οἱ ἡθοποιοὶ ἔπαιζαν σὰν καλοὶ ἡθοποιοὶ, καὶ οἱ ἐρασιτέχνες σὰν ἡθοποιοὶ.

Αὐτὸ ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα ἀνέβηκαν ὑψηλότερα, ὁ Κούρτελης καὶ ὁ Συράγας.

Τὸ Κούρτελης μὴ εἶπε ἡ σὺλαία, ἔτρεφαν νὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι θερμὰ ὡς ἡθοποιὸν. Ἀπ' τὴν θραυτὰ ἐκείνη καθὼς φαίνεται, ὁ Κούρτελης σαγκάθηκε κακὰ ἀπὸ τὸ θέατρο, γιὰ τὴν ἀγαπῆ ἀκολούθησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἡθοποιῦ.

Ὁ ἄλλος, ὁ Συράγας, ποὺ ἔπαιε ὅλο ἐρωτικὰ μέρη, δὲν ἔγινε ἡθοποιός. Μὰς ἔπαιε τὸν ἑρῶτα, τὸν ἑρῶτα, καὶ ἔπειτα τὴν σκηνὴν ἐρωτικῶς ῥόλους. Κάποιος δύσκολος ῥόλος τοῦ ἔπαιε...

Οἱ παρὰ τῆς ἐξακολουθοῦσαν ταχυνῶν, μὰ βλέπω μὴ μὲρα, στὸ πρόγραμμα, πὼς σὲ διὰλεμμα θὰ παίξῃ ὁ ἐξοχὸς κιθαριστὴς Ἄρ. Χαλεπῶς!...

Ἦταν καλοκαίρι καὶ ἡ μικρὴ πόλι, ποὺ λέγεται Πειραιῶς, ἔμενε χωρὶς θεάτρο. Οἱ κάτοικοι τοῦ τότε τὸβλεπαν, τότε τὸ ἐπιθυμοῦσαν καὶ ἤθελαν νὰ ὑπῆρχε.

Αὐτὸ σκέφθηκαν καὶ πολλοὶ νέοι, γνω-

στοὶ, ποιοὶ τὸν εἶχαν συμβουλεύσει νὰ κἀνῃ ἔτσι, ποιοὶ: Ἀν μὴ τοῦλεγε ἐμένα θὰ τὸν ἐμπόδιζα.

Ἐγὼ εἶχα μὴ παράδοξη δύναμι, ποὺ ἔβγαυε πᾶν ἀπ' τὴν ἡλικία μου, νὰ βλέπω μακριὰ καὶ νὰ σκέπτομαι ὀρθά. Ἐδῆκαμ τὸ δρόμο στοὺς ἄλλους καὶ εἶδον τὰ κακὰ καὶ τὰ καλά. Καὶ τοὺς συμβούλευα, πὼς πρέπει νὰ φυλάγονται ἀπ' τὶς κακοποιήσεις.

Στὸν ἐαυτὸ μου ποτὲ δὲν ἔλεγα τίποτα. Ἦσαν νὰ σωποῦσε κείνῳ, καὶ ἰάφην τὸ μοῖραϊο νὰ κἀνῃ τὴ δουλειά του... Καὶ τὴν ἔκανε. Μ' ἔφτιαξε λογοτέχνη, χωρὶς νὰ τὸ θέλω γώ!...

Χρόνια πέρασαν πολλὰ ἀπὸ τότε. Τὸν εἶχα λησμονήσει. Καὶ οὐτε εἶχα ἀκούσει ποτὲ νὰ λένε γι' αὐτόν...

Μὴ μὲρα ὅμως τὸν βλέπω νὰ μπαίνει σὲ μὴ μπουρρα, ποὺ ἦσαν. Τὸν γινώρισα εὐθὺς. Μὰ καὶ ἦταν ὅπως τότε, μὲ τὸ γενναίον, ἀσπρίσμενο λίγο...

—Χαλεπῶ, τοῦ λέω.

Μὲ κύτταξε. Τὰ μάτια του πῶς ἀπ' τὰ γυαλάκια του λάμπανε...

—Δημοσθένη! μὴ λέει καὶ ἦρθε κοντὰ μου.

Φαινόταν κουρασμένος, ἀπογοητευμένος.

Σὲ λίγο ἦρθε μὴ παρέα καὶ μάφρη καὶ πῆγε κοντὰ τῆς. Ἐπειτα πῆγε στὸ βόθος τοῦ μαγαζιδοῦ κ' ἔφερε μὴ κ' ἔβαρε παράδοξ, σὰν ἀρχαία λύρα...

Κ' ἔπειτα ἔπειτα ἀπὸ κάμποσα ποτήρια μύρας.

Δὲν πρόσεξα στὸ παίξιμό του, πρόσσε, πὼς κατ'ἔβαζε τὰ ποτήρια, πὼς ἔπαιε αὐτὸς τὴ μύρα, ποὺ ἄλλοτε μὲ δυσκολία νὰ πῇ μὴ ποτὶ. Καὶ στὴν παρέα μὰς ποὺ ἔρχονταν γιὰ νὰ παίξῃ, νὰ τραγουδήσῃ, καὶ νὰ τραγουδήσῃ...

Ἐφ' ὅσον, ὅταν ἀρχισε νὰ κομπανιάρη γιὰ νὰ τραγουδήσῃ ἡ παρέα του. Καὶ ἔφ' ὅσον, ὅταν ἀρχισε νὰ μὴ εἶχε ὅλη του τὴν προσοχὴ νὰ συνοδεύῃ ἐκεῖνον ποὺ οὐδ' ἔλαυνε ἡ κακοσύνητα. Εἶχα κατ'ἔβαρε ὅμως, πὼς ἔπαιε γιὰ νὰ πῇ καὶ νὰ πῇ καὶ κανένα λεπτό...

Ἀπ' τὸν ἀδελφὸν μου, ποὺ τότε τῶμα, ἔμαθα, πὼς τὸν εἶχε δὴ ἐπὶ στὴν Χαλκίδα νὰ παίξῃ στὶς παρέες. Εἶχε γίνε ἀλκοολικός. Καὶ δὲ μὴ τότε μὴ νὰ λυπήσῃ...

Τὸ Χαλεπῶ δὲν τὸν ξανάδα. Ὦστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ἔμαθα, πὼς εἶχε πεθάνει...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Τὸ θέατρο

Κόσμος, πλῆθος εἶχε γεμίσει τὸ βράδυ τὸ θέατρο. Καὶ σοβαρά, σοβαρά ὅλα. Καὶ ἡ παράστασις ὑπὸ τὴν κρυφὴ διεύθυνσιν τῶν ἡθοποιῶν, ποὺ ἔπαιζαν κ' αὐτοὶ ὡς ἐρασιτέχνες, πῆγε θαυμάσια. Οἱ ἡθοποιοὶ ἔπαιζαν σὰν καλοὶ ἡθοποιοὶ, καὶ οἱ ἐρασιτέχνες σὰν ἡθοποιοὶ.

Αὐτὸ ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα ἀνέβηκαν ὑψηλότερα, ὁ Κούρτελης καὶ ὁ Συράγας.

Τὸ Κούρτελης μὴ εἶπε ἡ σὺλαία, ἔτρεφαν νὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι θερμὰ ὡς ἡθοποιὸν. Ἀπ' τὴν θραυτὰ ἐκείνη καθὼς φαίνεται, ὁ Κούρτελης σαγκάθηκε κακὰ ἀπὸ τὸ θέατρο, γιὰ τὴν ἀγαπῆ ἀκολούθησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἡθοποιῦ.

Ὁ ἄλλος, ὁ Συράγας, ποὺ ἔπαιε ὅλο ἐρωτικὰ μέρη, δὲν ἔγινε ἡθοποιός. Μὰς ἔπαιε τὸν ἑρῶτα, τὸν ἑρῶτα, καὶ ἔπειτα τὴν σκηνὴν ἐρωτικῶς ῥόλους. Κάποιος δύσκολος ῥόλος τοῦ ἔπαιε...

Οἱ παρὰ τῆς ἐξακολουθοῦσαν ταχυνῶν, μὰ βλέπω μὴ μὲρα, στὸ πρόγραμμα, πὼς σὲ διὰλεμμα θὰ παίξῃ ὁ ἐξοχὸς κιθαριστὴς Ἄρ. Χαλεπῶς!...

Ἦταν καλοκαίρι καὶ ἡ μικρὴ πόλι, ποὺ λέγεται Πειραιῶς, ἔμενε χωρὶς θεάτρο. Οἱ κάτοικοι τοῦ τότε τὸβλεπαν, τότε τὸ ἐπιθυμοῦσαν καὶ ἤθελαν νὰ ὑπῆρχε.

Αὐτὸ σκέφθηκαν καὶ πολλοὶ νέοι, γνω-

στοὶ, ποιοὶ τὸν εἶχαν συμβουλεύσει νὰ κἀνῃ ἔτσι, ποιοὶ: Ἀν μὴ τοῦλεγε ἐμένα θὰ τὸν ἐμπόδιζα.

Ἐγὼ εἶχα μὴ παράδοξη δύναμι, ποὺ ἔβγαυε πᾶν ἀπ' τὴν ἡλικία μου, νὰ βλέπω μακριὰ καὶ νὰ σκέπτομαι ὀρθά. Ἐδῆκαμ τὸ δρόμο στοὺς ἄλλους καὶ εἶδον τὰ κακὰ καὶ τὰ καλά. Καὶ τοὺς συμβούλευα, πὼς πρέπει νὰ φυλάγονται ἀπ' τὶς κακοποιήσεις.

Στὸν ἐαυτὸ μου ποτὲ δὲν ἔλεγα τίποτα. Ἦσαν νὰ σωποῦσε κείνῳ, καὶ ἰάφην τὸ μοῖραϊο νὰ κἀνῃ τὴ δουλειά του... Καὶ τὴν ἔκανε. Μ' ἔφτιαξε λογοτέχνη, χωρὶς νὰ τὸ θέλω γώ!...

Χρόνια πέρασαν πολλὰ ἀπὸ τότε. Τὸν εἶχα λησμονήσει. Καὶ οὐτε εἶχα ἀκούσει ποτὲ νὰ λένε γι' αὐτόν...

Μὴ μὲρα ὅμως τὸν βλέπω νὰ μπαίνει σὲ μὴ μπουρρα, ποὺ ἦσαν. Τὸν γινώρισα εὐθὺς. Μὰ καὶ ἦταν ὅπως τότε, μὲ τὸ γενναίον, ἀσπρίσμενο λίγο...

—Χαλεπῶ, τοῦ λέω.

Μὲ κύτταξε. Τὰ μάτια του πῶς ἀπ' τὰ γυαλάκια του λάμπανε...

—Δημοσθένη! μὴ λέει καὶ ἦρθε κοντὰ μου.

Φαινόταν κουρασμένος, ἀπογοητευμένος.

Σὲ λίγο ἦρθε μὴ παρέα καὶ μάφρη καὶ πῆγε κοντὰ τῆς. Ἐπειτα πῆγε στὸ βόθος τοῦ μαγαζιδοῦ κ' ἔφερε μὴ κ' ἔβαρε παράδοξ, σὰν ἀρχαία λύρα...

Κ' ἔπειτα ἔπειτα ἀπὸ κάμποσα ποτήρια μύρας.

Δὲν πρόσεξα στὸ παίξιμό του, πρόσσε, πὼς κατ'ἔβαζε τὰ ποτήρια, πὼς ἔπαιε αὐτὸς τὴ μύρα, ποὺ ἄλλοτε μὲ δυσκολία νὰ πῇ μὴ ποτὶ. Καὶ στὴν παρέα μὰς ποὺ ἔρχονταν γιὰ νὰ παίξῃ, νὰ τραγουδήσῃ, καὶ νὰ τραγουδήσῃ...

Ἐφ' ὅσον, ὅταν ἀρχισε νὰ κομπανιάρη γιὰ νὰ τραγουδήσῃ ἡ παρέα του. Καὶ ἔφ' ὅσον, ὅταν ἀρχισε νὰ μὴ εἶχε ὅλη του τὴν προσοχὴ νὰ συνοδεύῃ ἐκεῖνον ποὺ οὐδ' ἔλαυνε ἡ κακοσύνητα. Εἶχα κατ'ἔβαρε ὅμως, πὼς ἔπαιε γιὰ νὰ πῇ καὶ νὰ πῇ καὶ κανένα λεπτό...

Ἀπ' τὸν ἀδελφὸν μου, ποὺ τότε τῶμα, ἔμαθα, πὼς τὸν εἶχε δὴ ἐπὶ στὴν Χαλκίδα νὰ παίξῃ στὶς παρέες. Εἶχε γίνε ἀλκοολικός. Καὶ δὲ μὴ τότε μὴ νὰ λυπήσῃ...

Τὸ Χαλεπῶ δὲν τὸν ξανάδα. Ὦστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ἔμαθα, πὼς εἶχε πεθάνει...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Τὸ θέατρο

Κόσμος, πλῆθος εἶχε γεμίσει τὸ βράδυ τὸ θέατρο. Καὶ σοβαρά, σοβαρά ὅλα. Καὶ ἡ παράστασις ὑπὸ τὴν κρυφὴ διεύθυνσιν τῶν ἡθοποιῶν, ποὺ ἔπαιζαν κ' αὐτοὶ ὡς ἐρασιτέχνες, πῆγε θαυμάσια. Οἱ ἡθοποιοὶ ἔπαιζαν σὰν καλοὶ ἡθοποιοὶ, καὶ οἱ ἐρασιτέχνες σὰν ἡθοποιοὶ.

ἐαυτὸν τοῦ στὰ χεῖρια τῶν χειρουργῶν, καὶ ὥς σκεφθῇ ὅτι τὴν ἐπιστήμην τοὺς σώζουσι καθημερινῶς γιλιάδες ἀνθρώποι.

Η μόδα

Η άλλη σαιζόν

Έχουμε πει τόσα για τη μόδα. Και θρηνούμε σε μία στεφάνη εποχή. Τώρα ότι έγινε—έγινε. Ότι είχε να φτιάξει κάθε κυρία, το έρπαιαζε. Και περιμένει την άλλη σαιζόν: τη φθινοπωρινή.

Ας πούμε λοιπόν σήμερα για το «φθινοπωρινό». Τα κουτούμια δηλαδή που αποτελούνται από το φόρεμα και το επαναφοράκι του, με την διαφορά, ότι δεν υπάρχει... επαναφοράκι, αλλά ένα ζιλεδάκι, χωρίς μανίκια.

Ο συνδυασμός αυτός παρουσιάζει πολλά και μεγάλα πλεονεκτήματα. Θα αγοράσετε λίγο υφασμά και θα πληρώσετε λιγότερα ραπτικά, θα αποφυγετε να φοράτε δύο μανίκια, το ένα επάνω στο άλλο που το καλοκαίρι προκαλούν φούρη ζέστη. Θα αποφυγετε το φορέμα να σπαστεί από τα μανίκια του παλτού. Θα αποφυγετε τα ζαρωμένα και ιδρωμένα μανίκια, όταν βγάτε την ζακεττούλα. Έννοείται ότι και τα μανίκια του φορέματος, και τα ζακεττάκια είναι κομμένα, κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να εφαρμόζουν και να μη φαίνεται καθόλου, ότι είναι χωριστά, επί πλέον δέ τα φορέματα αυτά λαμβάνεται πρόνοια να γίνονται με μανίκια πλατιά στους ώμους και ενωμένα με πιετίτσες ή σουρές, όπως γίνεται στα μανίκια των επαναφοριών.

Ένα χαριτωμένο μοντελάκι του είδους αυτού είναι από έμπριμέ ροζ με

«Ένα άλλο μοντελάκι έχει ένα πλισσέ κολλημένο σαν ποδιά μόνον στο έμπριμέ μέρος της φούστας. Το κορσάκι είναι σκέτο και έχει πολύ μεγάλο άνοιγμα που φθάνει σχεδόν ως την ζώνη και κλείνεται με δύο μεριές από θολάν πλισσέ. Ζώνη από κορδέλλα διχρωμή. Το σύνολο συμπληρώνεται με ένα ριχτό ζακεττάκι γαρνιρισμένο γύρω—γύρω με ένα θολάν πλισσέ.

Τα καταλλήλότερα υφάσματα για τα φορέματα αυτά είναι τα έμπριμέ. Σχέδια σκούρα με φόντο ανοιχτόχρωμο ή το αντίθετο. Τα έμπριμέ με τα μεγάλα σχέδια είναι λιγότερο διαρκή από τα άλλα. Μολαταύτα μια γυναίκα που τη η παγούλη πρέπει να τα αποφεύγει. Στις σιλουέτες αυτού του είδους ταυρίζουν περισσότερο τα μικρά πυκνά σχέδια, τα Φιλά τετραγωνάκια και ο πικ...

Το ανασάμπι σας αυτό θα το συμπληρώσετε με ένα ψάθινο καπέλλο, κανονική ή παγιάσιν γαρνιρισμένο και μ' ένα βελάκι. Αν έχετε πολύ νεανικό πρόσωπο μπορείτε να φορέσετε ένα ρελεδέ με πλατιά μπόρα, αλλιώς προτιμήστε μια καπελίν από γυαλιστερή ψάθα ή από παναμά. Αν πρόκειται να γαρνίσετε το καπέλλο σας με λουλούδια της γαρνιτούρας τους να είναι στο ίδιο είδος και στο ίδιο χρώμα με το φορέματός σας—είδη προτιμήστε καμιάν άλλη γαρνιτούρα.

Σπουδαίο ρόλο στην όλη εμφάνισή

θα παίξουν και τα παπούτσια σας. Το γοδάκι είναι πάντοτε άμεμπτο. Περισσότερο όμως, στην μόδα είναι κάτι παπούτσια κοφτά που εκθέτουν στις θιγνές τους δλοι οι παπουτοήδες, τα οποία αφύγουν γυμνό σχεδόν το κάτω πόδι και σπρίγγουν το πόδι στα σφυρά.

Και μια τελευταία σύσταση. Φοράτε γάντια κατά προτίμηση μακρύνά που να σουρώνουν λίγο στον αγκώνα.

Ο λαιμός σας

Έχει καθένας την ηλικία του λαιμού του. Πολλές γυναίκες με φρέσκο πρόσωπο φαίνονται γηρασμένες επειδή ο λαιμός τους είναι κίτρινος και γεμάτος ρυτίδες και άλλες πάλι σε προχωρημένη ηλικία έχουν λαιμό δλοστρόγγυλο και κατάλευκο.

Στην καλλονή του λαιμού συντελεί πολύ και η περιποίησή που του γίνεται. Αυτό πρέπει να το ξέρετε: ο λαιμός συμπεριλαμβάνεται στο πρόσωπο και ότι περιποιήσεις κάνετε, για εκείνο πρέπει να κάνετε και για το υπόλοιπο.

Επί πλέον πρέπει να κάνετε τακτικά μασάζ και γυμναστική του λαιμού σας, για να διατηρήσει την ελαστικότητά του.

Το μασάζ είναι απλούστατο. Αλείψτε τις παλάμες σας με λίγο κρέμα και πιδόνετε με το χέρι σας το λαιμό το άνω μέρος με το χέρι σας το λαιμό το κάτω μέρος. Συνεχίζετε ώπου να απορροφήσει η κρέμα. Κατόπιν κάνετε το ίδιο και στο στήθος σας.

Όσο για τη γυμναστική ρίξτε το κεφάλι σας πίσω σαν να θέλετε να ιδείτε τα άστρα και κατεβάστε το πάλι κάτω, ώστε το στήθος να αγγίξει στο στήθος. Επαναλαμβάνετε δέκα φορές. Γυρτε το κεφάλι προς το ένα πλάι, ύστερα προς το άλλο, από δέκα φορές.

Τέλος στρίψτε το κεφάλι σας δεξιά και αριστερά, όσο πιο πίσω μπορείτε. Αλλά δέκα φορές.

Μια συνταγή για εύμορφα πόδια

Οι καλοκαιρινές, οι τουρντεές γάμπες είναι ένα από τα χειρότερα στοιχεία της γυναίκας και τώρα μάλιστα με τα κοντά φορέματα και τα μπαιν-μίζετ είναι απαραίτητο σε μια γυναίκα να έχει καλές γάμπες.

Η κομψότερη μίς γάμπας ζαρκάται κατά 90 ο/ο από την λεπτότητα των σουρών. Όταν τα σουρά είναι χοντρά και φυσιολογικά να είναι το σχήμα της γάμπας, αδικείται.

Γι' αυτό προσπαθήστε με κάθε τρόπο να αποκτήσετε λεπτά σφυρά. Δεν είναι δύσκολο. Μά λήγη περιποίηση και γυμναστική θα το επιτύχετε.

Η περιποίησή είναι η εξής: Κάθε βράδυ χύνετε επάνω στα πόδια σας κρύο νερό και πριν κοιμηθείτε περάστετα πάλι με ένα υφασμάτινο σφουγγάρι. Το πρωί βάλετε στο λουτήρα ή σε ένα μπανιέρα τόσο κρύο νερό, ώστε να φθάσει ως τα σφυρά και δύο—τρία λεπτά κουνάτε τα πόδια σας σαν να περπατάτε μέσα στο νερό. Το καλοκαίρι όταν πάτε στη θάλασσα συνηθίστε να περπατάτε ενοπλήτη στην άκρογιαλιά με τα πόδια στο νερό. Τα αποτελέσματα είναι καταπληκτικά.

Συνηθίστε επίσης όταν κοιμάσθε να βάλετε κάτω από το στρώμα σας μια μαξιλάρα ή τίποτε άλλο, ώστε τα πόδια σας να βρίσκονται λίγο ψηλότερα από το κεφάλι. Αυτό δεν λεπτύνει μόνον τα σφυρά, θεραπεύει και τους κίρτους και το πρήξιμο των ποδιών.

Όσο για γυμναστική, οι καλύτερες ασκήσεις είναι να περπατάτε όσο συχνότερα μπορείτε στις μύτες των ποδιών, ιδίως ενοπλήτη καθώς επίσης και να περπατάτε άργα σηκώνοντας πρώτα την μύτη του ενός ποδιού και ύστερα το άλλο. Το γυμναστικό αυτό πρέπει να γίνεται άργα και συστηματικά γιατί αλλιώς δεν ωφελεί.

Ηλιοκαύματα

Αν η μύτη σας και το στήθος σας κοκκινίσουν άσχημα από τον ήλιο, πρέπει να λάβετε άμεσα τα μέτρα σας να εξαφανιστεί την κοκκινιά αυτή, διότι διαφορετικά το δέρμα σας θα ξεφλου-

διθή, πράγμα, που είναι αντίστοιχικό. Έτσι, λοιπόν, ένα μίγμα με τ-σινά μέρη με eau de bleuet (ω ντε μπλουέ) και χυμό φρέσκων άγγουριών, βρέξτε με το μίγμα αυτό μια μεγάλη κομπίνα από δαμάκη και δάλετε την στα ήλιοκαμμένα μέρη του προσώπου σας. Αφήνετε την κομπίνα στις κοκκινιές επί μία ώρα, αφού λάβετε την φροντίδα να την αλλάξετε κάθε δέκα λεπτά.

Την νύκτα δέ βάλετε στις κοκκινιές καταπλάσματα από άμυλο πατάτας, ή από κόλλα. Μη μεταχειρίζεστε ποτέ για τις κοκκινιές που έχουν γίνει από τον ήλιο γλυκερίνη ή οινόπνευμα καθαρό.

Οι λεκέδες

Για να θάγατε ένα λεκέ από ένα μεταξωτό φόρεμα τριψέτε το πρώτα με ένα κομμάτι κιμωλία. Αφιστέ το ξε-γρετε και μετά το θουρατίζετε. Αν υπάρχει ακόμη ο λεκές επαναλαμβάνετε το ίδιο. Αλλιώς μεθόδος είναι να βάλετε το υφασμά επάνω σε μια πετσέτα διπλωμένη στα τέσσερα. Πασπαλίζετε τους λεκέδες με τάλκ, σκεπάζετε το υφασμά με ένα παννυράκι και σιδερώσετε με σίδερο γλαρό. Αλλάζετε κάθε τόσο το σιγαρόχαρτο.

Για την υγεία σας και την καλλονή σας

Όπως δεν είναι ίδια τα φορέματα, έτσι δεν είναι ίδιες και οι περιποιήσεις που πρέπει να λήν για την καλλονή της γυναίκας. Έτσι, όταν και κάτω με απομινύδα ή κυρία από είκοσι πέντε και επάνω.

Ένα νεανικό πρόσωπο έχει τη δροσιά του, μά για να την διατήρηση χρειάζονται φροντίδες. Αν το δέρμα είναι πολύ λιπαρό τότε χρειάζεται πλύσιμο με νερό στο οποίο έχει προστεθεί μια κουταλιά σόδα και σαπούνι ειδικό για λιπαρά δέρματα. Το πρωί κάτω από την ποδάρια βάλετε λίγο παρβενικό γάλα, το οποίο κάνει και μόνες σας, προσθέτοντας 'Αν είναι ποτήρι τριανταφυλλόνη μια κουταλιά και άλλη μια κουταλιά δάμα μύρρας, αφήνοντας μέσα στα δύο άμματα να στάζει σταγόνα-σταγόνα το τριανταφυλλόνη.

Για να είναι ωραία τα μαλλιά χρειάζονται ένα καλό θούρτισμα κάθε πρωί και άλειμμα με λάδι πριν από κάθε λούσιμο. Λούσιμο με σαπούνι, αλλά με αυγά, ή με έλαιο του Πανανά ή με ένα καλό σαμπουνάκι.

Για το μακιγιάζ, ένα νεανικό πρόσωπο είναι ωραιότερο πάντα, όταν παρουσιάζεται, όπως είναι: λίγο ροζ στα χείλη ανοικτού χρώματος επιτρεπεται, τίποτε όμως στα μάγουλα και στα μάτια. Η πούδρα επίσης δεν πρέπει να είναι πολύ ανοικτή ούτε πολύ σκούρα, αλλά στο χρώμα του δέρματος.

Για το μακιγιάζ, ένα νεανικό πρόσωπο είναι ωραιότερο πάντα, όταν παρουσιάζεται, όπως είναι: λίγο ροζ στα χείλη ανοικτού χρώματος επιτρεπεται, τίποτε όμως στα μάγουλα και στα μάτια. Η πούδρα επίσης δεν πρέπει να είναι πολύ ανοικτή ούτε πολύ σκούρα, αλλά στο χρώμα του δέρματος.

Για το μακιγιάζ, ένα νεανικό πρόσωπο είναι ωραιότερο πάντα, όταν παρουσιάζεται, όπως είναι: λίγο ροζ στα χείλη ανοικτού χρώματος επιτρεπεται, τίποτε όμως στα μάγουλα και στα μάτια. Η πούδρα επίσης δεν πρέπει να είναι πολύ ανοικτή ούτε πολύ σκούρα, αλλά στο χρώμα του δέρματος.

Για το μακιγιάζ, ένα νεανικό πρόσωπο είναι ωραιότερο πάντα, όταν παρουσιάζεται, όπως είναι: λίγο ροζ στα χείλη ανοικτού χρώματος επιτρεπεται, τίποτε όμως στα μάγουλα και στα μάτια. Η πούδρα επίσης δεν πρέπει να είναι πολύ ανοικτή ούτε πολύ σκούρα, αλλά στο χρώμα του δέρματος.

Για το μακιγιάζ, ένα νεανικό πρόσωπο είναι ωραιότερο πάντα, όταν παρουσιάζεται, όπως είναι: λίγο ροζ στα χείλη ανοικτού χρώματος επιτρεπεται, τίποτε όμως στα μάγουλα και στα μάτια. Η πούδρα επίσης δεν πρέπει να είναι πολύ ανοικτή ούτε πολύ σκούρα, αλλά στο χρώμα του δέρματος.

Για το μακιγιάζ, ένα νεανικό πρόσωπο είναι ωραιότερο πάντα, όταν παρουσιάζεται, όπως είναι: λίγο ροζ στα χείλη ανοικτού χρώματος επιτρεπεται, τίποτε όμως στα μάγουλα και στα μάτια. Η πούδρα επίσης δεν πρέπει να είναι πολύ ανοικτή ούτε πολύ σκούρα, αλλά στο χρώμα του δέρματος.

Για το μακιγιάζ, ένα νεανικό πρόσωπο είναι ωραιότερο πάντα, όταν παρουσιάζεται, όπως είναι: λίγο ροζ στα χείλη ανοικτού χρώματος επιτρεπεται, τίποτε όμως στα μάγουλα και στα μάτια. Η πούδρα επίσης δεν πρέπει να είναι πολύ ανοικτή ούτε πολύ σκούρα, αλλά στο χρώμα του δέρματος.

Για το μακιγιάζ, ένα νεανικό πρόσωπο είναι ωραιότερο πάντα, όταν παρουσιάζεται, όπως είναι: λίγο ροζ στα χείλη ανοικτού χρώματος επιτρεπεται, τίποτε όμως στα μάγουλα και στα μάτια. Η πούδρα επίσης δεν πρέπει να είναι πολύ ανοικτή ούτε πολύ σκούρα, αλλά στο χρώμα του δέρματος.

Ο ΦΟΡΟΣ ΤΙΜΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΗΜΗΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ

Δημόσιοι άνδρες, συγγραφείς, ποιηταί, ήθοιοι, πρωταθληταί, λαμβάνουν έπιστολάς από ανθρώπους που δεν γνωρίζουν και δεν θα γνωρίσουν ποτέ

Συγγραφείς, ποιηταί, πολιτικοί, ήθοιοι, πρωταθληταί, λαμβάνουν έπιστολάς από ανθρώπους που δεν γνωρίζουν...

Δοκίμασαν το βάρος της δόξης και οι άσημοι ταχυδρομικοί διανομείς. Αυτό τους συμβαίνει, όταν κοιταστούν τις έπιστολές, που απευθύνονται στους διάσημους άνδρες.

Είτε ένας φόρτος έγγραφων έπαινων, με τους όποιους ανταμοιβεί το Κοινόν την διασημότητα. Στρώνει ο κόσμος με έπιστολόχαρτον τον δρόμον της δόξης ενός διασημού άνδρος, όπως έστρωσαν οι Έβραιοί τα ιμάτια τον κάτω από το πέραςμα του Χριστού προς τα Ιεροσόλυμα...

Το Κοινόν, που τα πάντα πληρώνει στον κόσμο αυτόν, καταβάλλει και ένα διαρκή φόρον προς την Φήμην εις γραμματόσημα. Πολλοί λόγιοι αθδούν τους ανθρώπους του λαού, να γράφουν έπιστολάς εις ένα διασημόν άνδρα. Η άδελγη έν πρώτους, να εκδηλώσουν προς αυτόν τον θαυμασμόν των. Η έπιθυμία, να τον ζητήσουν κάτι ή να του παράσχουν μίαν πολυτίμη, κατά την γνώμην των, συμβουλήν. Η φιλοδοξία τέλος να έλθουν εις κάποιαν έπαφην με το ήθοςμά των.

Όποια όμως και αν είναι η διάθεσις του έπιστολόγραφου, η έπιστολή αποβαίνει πάντοτε πολύ κολεκευτική για εκείνον, που την λαμβάνει. Όταν κανείς πάρη έπιστολήν από έναν άγνωστον, σημαίνει ήτις ήμην κυνηγών την πόρτα του. Και είχε δικήν ένας φίλος μου, νέος ποιητής, ο οποίος ήλθε πένθην από την χαράν του, να μου άναγγείλη:

—Σέρε; Άρχισε ο κόσμος και μου γράφει γράμματα.

—Μπα;...

—Ναι... Έλαβα σήμερ ένα από κάποιον άγνωστον μου.

—Μπα;... Αυτό μαρτυρεί ότι αρχίζεις και γίνεσαι γνωστός.

—Βεβαίως... Και είμαι γι' αυτό έξαιρετικά εύτυχης.

Τα συγχαρητήριά μου! Μπορώ να δώ το γράμμα που έλαβες;

Μου το έδωες. Το άνοιξα και ίδου τί έδίδασκα:

—«Τα ποιήματά σας, κύριε, είναι σαχλάτα και αβέστατα. Όταν τα διαβάω βράζω κανείς, συγχάνεται την ποιήσιν. Φροντίστε να γράφετε καλύτερα. Τι πράγματα είναι αυτά;».

—Μά αυτό το γράμμα, είπα στο φίλο μου, σε βοίρει. Κάθε άλλο, παρά επαινετικό είναι.

—Δεν έχει σημασίαν, μου άπάντησε. Έγώ είμαι εύτυχης, διότι άρχισαν να μιλούν για μένα, έστω και αν με έρίζουν...

Σωστό... προτιμότερη ή θοισιά από την άδιαφορίαν.

Ό Ρωμής δεν είναι σπάταλος εις επαινοίς. Λίγοι είναι στον τόπο μας εκείνοι, που θ' άφήσουν να ξεχειλίσει στο έπιστολόχαρτο άνυπόκριτος ο θαυμασμός των προς το έργο ενός διασημού άνδρος. Άν ήξεπε εις τον Ρωμήν, ν' άπευθύνει μίαν επαινετικήν έπιστολήν εις ένα συγγραφέα ή ποιητή...

—Αντε, ρέ!... Κορόδο είμαι, να χάσω τέσσερις δραχμές;...

—Μά το άξίζει, του λέτε. Είναι σπουδαίος, είναι έξαιρετικός.

—Τί λές εκεί! Απάντα.

Ό Ρωμής με τον υπερτροφικόν έγωισμόν του, δεν θεωρεί σπουδαίον τον έλόν από τον... έαυτόν του. Και έχει την άξίωσιν να του... άπευθύνουν οι διάσημοι

επαινετικές έπιστολές και όχι ν' άπευθύνει αυτός εις τους διάσημους.

Δεν λυπάται όμως ούτε χαρτί, ούτε μελάνι, ούτε γραμματόσημα, όταν πρόκειται να εκθέσει εις έναν διάσημον πολιτικόν τις σφές του γνώμες για το πώς θα διοργανωθεί καλύτερα το Κράτος, για το πώς θα πειραχθούν τα δημόσια οικονομικά ή θα περιορισθούν οι πηγυμοί των λαομένων. Διά τέτοιου είδους συμβουλευτικές έπιστολές είναι μοναδικός ο Ρωμής.

Επίσης γνωρίζει να χρησιμοποιή πολύ καλά το έπιστολόχαρτο, για να εκπορήσει μια δημόσια θεσούλα. Άρχίζει μ' ένα ύμνον προς το κυβερνητικόν έργον και καταλήγει με την εκδήλωσιν της... προθυμίας του, να υπηρετήσει το Κράτος.

Τα τέτοιου είδους γράμματα, φθάνουν, σαν σμήνη ένοχλητικών έντόμων, εις τους σημαίνοντας. Είναι οι άναποφύετες ένοχλήσεις της φήμης.

Προέρχονται όμως από το Κοινόν και πραγματικά άγνεις, άνυστερόβουλες έπιστολές. Τέτοιες είναι οι άπευθύνόμενες προς τους γράφοντας: Ποιηταί, συγγραφείς, χρονογράφους...

Είτε, αυτά τα γράμματα, ψυχικοί και πνευματικοί δεσμοί, που συνδέουν τον καλλιτέχνη με τους άναγνώστες του. Μοναδικήν συγκίνησιν και ίκανοποίησιν αισθάνεται ο συγγραφέας, όταν λάβη από τα πέραςτα της Χώρας, ένα γραμματάκι, που του λέγει, ότι κάποιος, διαβάσας το έργον του, έννοιουε την εύθυμίαν να πλημυρίσει την ψυχην του ή τα δάκρυα τους όφθαλμούς του...

Βλέπει τότε ο συγγραφέας, ότι τα γραφήματά του δεν χάνονται εις το χάος της άδιαφορίας, αλλά μιλούν σε καρδίας, προκαλούν συγκινήσεις, σκεφές, καλλιέργειαν αισθήσεων. Ποιά άλλη, καλύτερη άμοιβή μπορεί να πόθησιν ένας τεχνίτης του λόγου;

Ό! αυτά τα ευγενικά γραμματάκια, που φθάνουν να ψυχορραούν ένα ωραίο έπαινον και μια γλυκεία, εδνώμων φράσι, στ' αυτά τα γράφοντας!

«Το χθεσινόν σας χρονογράφημα ήταν πολύ άμορφο... Το έδιάβασα τρεις φορές».

«Οι στίχοι σας έστάσαν βάλσαμο στην ψυχή μου. Μά έφθανε σε ένα κόσμο μαγικό ωραίων, ύπερσοισμών».

«Πόσο διεσκεδάσα με το τελευταίόν σας εύθυμογράφημα!... Έγελασα με την καρδιά μου».

Τέτοια γράμματα είναι στεφάνια δάφνης για τον συγγραφέα. Δεν είναι μικρά πράγμα, να νοιάζει κανείς, ότι οι σκέψεις του, τα αισθήματά του, ή ψυχική δύναμις που είχε, όταν έγραφε ένα κομμάτι, εύρηκε αντίκτυπον σ' ένα ευρύ κύκλον άναγνωστών...

«Αν ήξεραν οι άπλοικοί αυτοί έπιστολόγραφοί πώςον ένισχύουν τον καλλιτέχνη εις το έργον του! Πόσον μεγάλον ένθουσιασμόν του παρέχουν, που θα τον παροτρύνει άσφαλώς για νέες δημιουργίες!...»

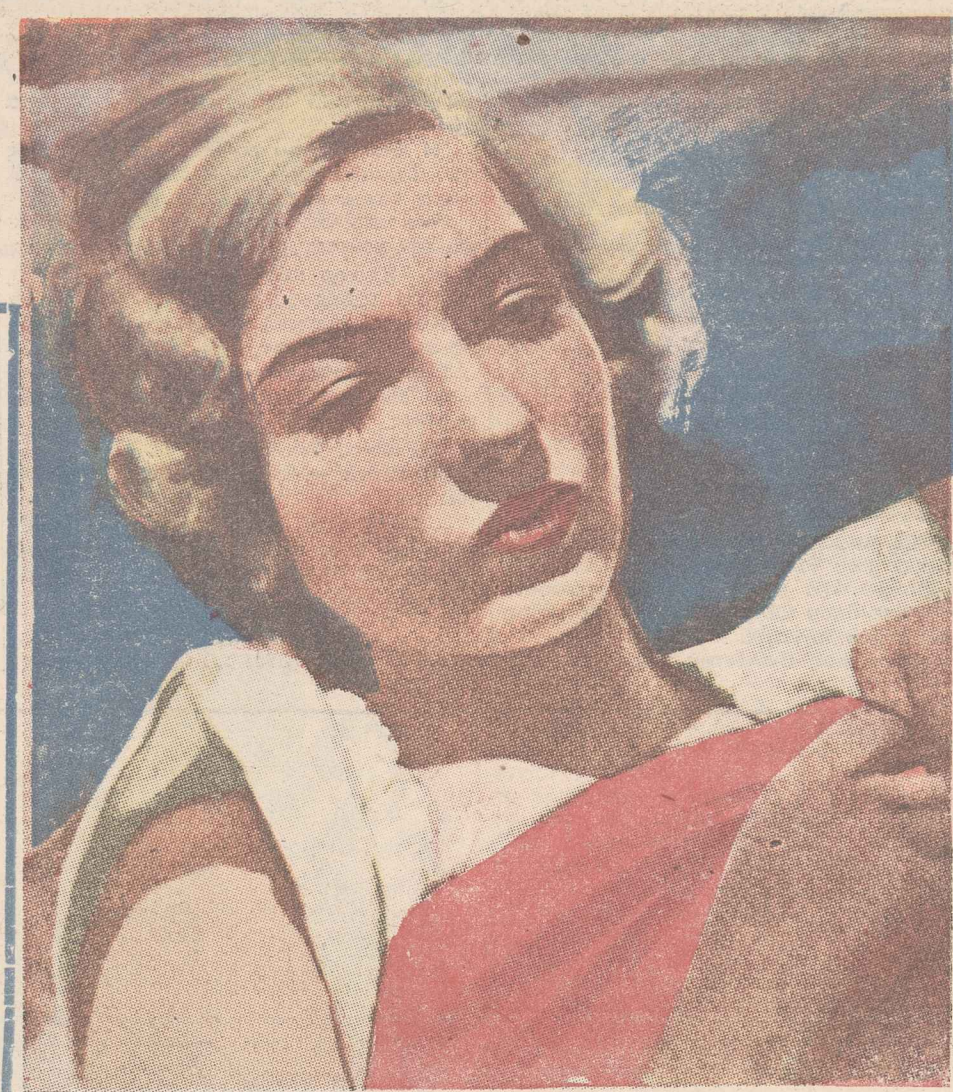
Είτε και αυτή μια έξηγησις.

«Άλλά, πολύ πιο ψυχολογημένη και φιλόσοφη είναι η έξηγησις, που έβωσε επί αυτού, πολύ πρό του Νιρβάνα, ο Ρενάν:

«Η άλληλογραφία, είπεν ο Γάλλος φιλόσοφος, είναι αντιπαθητική εις τους συγγραφείς. Διότι αυτοί είναι συνθησμένοι να έκθεσουν τας ίδεάς των με τέχνην και με ούσθημα. Νά, λοιπόν, γιατί άποφεύγουν την συγγραφήν έπιστολών, ή οποία γίνεται κατά πρόχειρον πάντα τρόπον και πρέπει να εκφράζει έντυπώσεις της στιγμής.

«Αν παρατήρησις του Ρενάν είναι πολύ σωστή. Αποδείξεις, ότι οι λογογράφοι εις τις έφημερίδες, άπαντούν πολλούς εις έπιστολάς άναγνωστών των, διά της χρονογραφικής των στήλης.

Δεν πρέπει να υποτεθή ότι αυτό το κάνουν για να άποφύγουν τας έξοδας των τας χρονομικών. Άλλά φιλοτεχνούν την άπάντησιν των σύμφωνα με τους κανόνες της τέχνης. Έτσι είναι συνθησμένοι να

«Η νεαρά άγνωστος, πέφτει μά δέν... κ οιμώται. Σκέπτεται τί θα γράψι στον «φίλο» της, στον έκλεκτό συγγραφέα ή στον διάσημο θιρτούζο, που δεν τον γνωρίζει, δεν τον είδε ποτέ και γι' αυτό ίσως τον συμπαθεί περισσότερο.

Συμβαίνει όμως στο κεφάλαιο αυτό κάτι που περιέργον με τους γράφοντας. Ό Νιρβάνα, άκούων, «Άλλ' εις πολλούς, βάσιος προσπάθησε κάποτε να το ξεγύνη».

Το είχε γράψει ένας άναγνώστης του μίαν επαινετικήν έπιστολήν και του ήη τοδισε συνάμα και μίαν άσχημαντή πληροφρία. Δεν θα το έστοιχίσε τίποτε, να δώσει εις τον άναγνώστην του την πληροφρίαν άπαντώντας του με μίαν έπιστολήν. Άλλ' εις μάτην περίμενε ο άναγνώστης. Απάντησιν δεν έλάμβανε. Έπιασε, λοιπόν, και έγραψε ένα δεύτερο γράμμα εις τον Νιρβάνα, εις το όποιον έξεδήλωνε μ' αυτά περήπου τά λόγια, μίαν δικαίαν άπορίαν του:

—Διαρκώς, του έγραφε, έχετε χαρτί και μελάνι μπροστά σας. Γράφετε τόσα πράγματα καθημερινώς. Δεν θα μπορούσατε τάχα να γράψετε και σε μένα δύο λόγια;

Ό Νιρβάνας άπάντησεν εις την άπορίαν αήτην, όχι όμως και πάλιν δι' έπιστολής, αλλά διά χρονογραφάματος:

«Άκριβώς, διότι γράφουμε διαρκώς, διότι έχομεν κουρασθή γράφοντας, δεν είδε κανείς καρδιά να γράψουμε ούτε δύο γραμμές πέρα από τον άσπαιτεί ή καθημερινή δουλειά, άπεφάνθη εις έκεינו το το χρονογράφημα.

Είτε και αυτή μια έξηγησις.

«Άλλά, πολύ πιο ψυχολογημένη και φιλόσοφη είναι η έξηγησις, που έβωσε επί αυτού, πολύ πρό του Νιρβάνα, ο Ρενάν:

«Η άλληλογραφία, είπεν ο Γάλλος φιλόσοφος, είναι αντιπαθητική εις τους συγγραφείς. Διότι αυτοί είναι συνθησμένοι να έκθεσουν τας ίδεάς των με τέχνην και με ούσθημα. Νά, λοιπόν, γιατί άποφεύγουν την συγγραφήν έπιστολών, ή οποία γίνεται κατά πρόχειρον πάντα τρόπον και πρέπει να εκφράζει έντυπώσεις της στιγμής.

«Αν παρατήρησις του Ρενάν είναι πολύ σωστή. Αποδείξεις, ότι οι λογογράφοι εις τις έφημερίδες, άπαντούν πολλούς εις έπιστολάς άναγνωστών των, διά της χρονογραφικής των στήλης.

Δεν πρέπει να υποτεθή ότι αυτό το κάνουν για να άποφύγουν τας έξοδας των τας χρονομικών. Άλλά φιλοτεχνούν την άπάντησιν των σύμφωνα με τους κανόνες της τέχνης. Έτσι είναι συνθησμένοι να

«Αν παρατήρησις του Ρενάν είναι πολύ σωστή. Αποδείξεις, ότι οι λογογράφοι εις τις έφημερίδες, άπαντούν πολλούς εις έπιστολάς άναγνωστών των, διά της χρονογραφικής των στήλης.

Δεν πρέπει να υποτεθή ότι αυτό το κάνουν για να άποφύγουν τας έξοδας των τας χρονομικών. Άλλά φιλοτεχνούν την άπάντησιν των σύμφωνα με τους κανόνες της τέχνης. Έτσι είναι συνθησμένοι να

«Αν παρατήρησις του Ρενάν είναι πολύ σωστή. Αποδείξεις, ότι οι λογογράφοι εις τις έφημερίδες, άπαντούν πολλούς εις έπιστολάς άναγνωστών των, διά της χρονογραφικής των στήλης.

Δεν πρέπει να υποτεθή ότι αυτό το κάνουν για να άποφύγουν τας έξοδας των τας χρονομικών. Άλλά φιλοτεχνούν την άπάντησιν των σύμφωνα με τους κανόνες της τέχνης. Έτσι είναι συνθησμένοι να

«Αν παρατήρησις του Ρενάν είναι πολύ σωστή. Αποδείξεις, ότι οι λογογράφοι εις τις έφημερίδες, άπαντούν πολλούς εις έπιστολάς άναγνωστών των, διά της χρονογραφικής των στήλης.

Δεν πρέπει να υποτεθή ότι αυτό το κάνουν για να άποφύγουν τας έξοδας των τας χρονομικών. Άλλά φιλοτεχνούν την άπάντησιν των σύμφωνα με τους κανόνες της τέχνης. Έτσι είναι συνθησμένοι να

«Αν παρατήρησις του Ρενάν είναι πολύ σωστή. Αποδείξεις, ότι οι λογογράφοι εις τις έφημερίδες, άπαντούν πολλούς εις έπιστολάς άναγνωστών των, διά της χρονογραφικής των στήλης.

Δεν πρέπει να υποτεθή ότι αυτό το κάνουν για να άποφύγουν τας έξοδας των τας χρονομικών. Άλλά φιλοτεχνούν την άπάντησιν των σύμφωνα με τους κανόνες της τέχνης. Έτσι είναι συνθησμένοι να

«Αν παρατήρησις του Ρενάν είναι πολύ σωστή. Αποδείξεις, ότι οι λογογράφοι εις τις έφημερίδες, άπαντούν πολλούς εις έπιστολάς άναγνωστών των, διά της χρονογραφικής των στήλης.

Δεν πρέπει να υποτεθή ότι αυτό το κάνουν για να άποφύγουν τας έξοδας των τας χρονομικών. Άλλά φιλοτεχνούν την άπάντησιν των σύμφωνα με τους κανόνες της τέχνης. Έτσι είναι συνθησμένοι να

ΑΣΗΜ, ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Τρία μοντελάκια της δευτέρας βερνής σαιζόν του οίκου Σανέλ.

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΛΑΙΑΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΎ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΟΥ ΣΑΛΤΣΜΠΟΥΡΓ

(Συνέχεια εκ της 12ης σελίδος)

Βαλέντης με ανήσυχα.
—Τίποτε, μην ανησυχείς Φίλιπ, τίπο-
τε. Ήθελα μόνο να ξέρω πώς αν φύγεις
χωρίς άδεια έξω από τι συνέπειες μπο-
ρεί να έχεις.
— Χωρίς άδεια;
—Ναι, χωρίς άδεια.
—Αι συνέπειαι θα είναι βαρύταται και
προσβλητικά για μένα.
—Αλήθεια;
—Αγαπημένη μου θα κηρυχθώ πρῶ-
τα - πρώτα λιποτάκτης.
—Όχι, όχι, Φίλιπ, όχι. Υπάρχει μια
άλλη λύσις.
—Βρήκες καμιά λύσις; τη ρώτησε
χαμογελώντας.
—Να παραιτηθής, να παραιτηθής α-
γαπητέ μου Φίλιπ αβριο, και έτσι θα
μπορούμε από μεθαύριο να φύγουμε,
να πάμε όπου θέλουμε χωρίς να ξέρη
κανείς που πήγαμε.
—Ο Φίλιππος Βαλέντης τώρα κούταζε
με έρευνητικό και ανήσυχο βλέμμα
την Έλινωρ.
—Η θάδειά του αγάπη και ο πόνος
που ένοιωσε για το υπέροχο εκείνο κο-
ρίτσι τον έκανε να ανησυχήσει.
—Μια ύποψια πέρασε σαν αστραπή α-
πό τον νου του.
—Η Έλινωρ κάτι είχε.
—Κάτι τούκρυβε.
—Κάποιον μυστικό πίεζε και τυραννού-
σε την καρδιά της.
—Την κούταζε κατάματα.
—Έλινωρ, της ψιθύρισε, κάτι μου
κρύβεις.
—Τί ιδέα, Φίλιπ.
—Πήρε δια μυσ το χέρι της στα δυο
του χέρια.
—Αγαπημένη μου, κάτι μου κρύ-
βεις. Το χέρι σου είναι κρύο και στα
μάτια σου βλέπω καθαρά τώρα την α-
νησυχία και κάποιο φόβο.
—Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ
Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το προσεχές.

ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Εταιρία

Μία έκλεκτή παραγωγή από λεπτά ζέρσετ
εις μοντέρνα σχέδια...

Πωλούνται εις τὰ Καταστήματα ΕΤΑΜ και
εις τὰ καλλίτερα καταστήματα τών επαρχιών

Διά χονδρικήν πώλησιν: ΕΤΑΜ, Βουκουρεστίου 8

Ο ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΛΩΡΕΝΣ

ΚΑΠΤΑΙΝ ΣΑΤΟΝ...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΓΑΝΤΖΟ

Ο τρομερός εκείνος Λώρενς, του ό-
ποιου θα έχετε διαρρασει τα κατορθώ-
ματα στην 'Ανατολή, ο γιομάτος ζώ-
η, 'Αγγλος, πάτε, πολεμιστής, ποτε
οργανωτής επαναστάσεων και ποτε
κατασκόπος, που άπιδανον — αν όπε-
θανε γιατί άμφισβητείται — έχει τούς
μυητάς τους.
— Ένας από αυτούς, ο τελευταίος έκ-
πρόσωπος τού είδους αυτού, εινε ο Κά-
πταιν Σάττον, που έχει τούτο το διακρι-
τικό, ότι εινε μονόχειρ, ότι εινε λίγο...
άσυντονικό μυδιότορμη, αφού στο μέ-
ρος που του λείπει το χέρι, έχει κρεμά-
σει, ένα σιδερένιο γάντζο, βάρους πέν-
τε οκάδων — τρομερό όπλο για τούς
έχθρους του.
Τώρα, πωμ, για λογαριασμό του
Κινέζου άρχιστρατήγου... και εινε γε-
νικός άρχηγός της 'Επιμελητείας του.
Στην Κίνα, έχει μεγάλη δράσι. 'Υ-
στερα από ύπνρεσια στους Μπασεβί-
κους, ξεκίνησε, με 200.000 δολάρια
για την Σαγκάη. Ρίχτηκε σε διάφορες
έπιχειρήσεις. 'Αλλά στην άχανή πολι-
αι περιουσία δημιουργούνται και χα-
νόνται γρήγορα. 'Ετσι τού εμειναν, σε
λίγο καιρό, ελάχιστα μόνο χρήματα
στο 1927. Με αυτό ίδρυσε ένα μικρό ερ-
γοστάσιο όπλοποιίας, στο όποιο κατε-
σκεύαζε όπλα και φυσιγγια για λογα-
ριασμό ενός από τούς Κινέζους άρχι-
στρατήγους που πολεμούσαν με-
ταξύ τούς στον έμφύλιο πόλεμο της εποχής
εκείνης. Με τη δουλειά αυτή κέρδιζε
πολλά χρήματα.
Αλλά κάποτε νικήθηκε και σκοτώθη-
κε ο άρχιστρατήγος, τού όποιου ήταν
προμηθευτής, και ο αντίπαλός του άρ-
χιστράτηγος ώρκιστηκε να έκοντώση
τον μονόχειρα 'Αγγλο οργανωτή. Μα
δεν ήταν και τόσο εύκολο να πραγμα-
τοποιήση τον όρκο του αυτό.
Ο Σάττον, με διακοσίους πολε-
μιστάς, με όκτώ πολυβόλα και με είκο-
σι όπλα απ' αυτά που κατεσκεύαζε
το εργοστάσιό του, έστρεψε πάλι με-
τά τον στρατό τού Κινέζου άρχιστρατή-
γου, που είχε 40.000 πολεμιστάς και
δεκαοκτώ πεδία κανόνια Κρούσι! 'Ο-
κτώ μερώνχτα τα δυό αντίπαλα στρα-
τεύματα πολεμούσαν αδιάκασα.
Στο τέλος, ο τρομερός μονόχειρ ση-
κάθηκε όλομόνοχος και πήγε μια νύ-
κτα μέσα στο τρατόπεδο τού αντιπά-
λου του για να προτείνη ειρήνη. 'Ο Κι-
νέζος άρχιστρατήγος τον δέχτηκε στη
σκηνή του, αλλά μόλις τον είδε να
μπαινει μέσα, τράβηξε το πιστόλι του
και τον πυροβόλησε.
'Ο Κάπταιν Σάττον, εύκίνητος σαν
γάτα, έξερψε τη σφαίρα, ρίχτηκε έπί-
αν στον αντίπαλό του και με ένα χτυ-
πημα τού σιδερένιου λαστού που είχε
πάντοτε μέσα στο μανίκι του σασκα-
κίου του, τον άφησε στον τόπο. 'Επει-
τα ώρμησε έξω από την σκηνή.
Οι ύπερασπισται και οι σωματοφύ-
λακες τού Κινέζου στρατηγού που ά-
κούσαν τον πυροβολισμό και είδαν
τον ξένο να βγαίνει τρέχοντας από την
σκηνή, τον κυνήγησαν. 'Αλλά μέσα στο
νυκτερινό σκοτάδι δεν μπόρεσαν να
βρουν τον τρομερό μονόχειρα, που έ-
τρεχε σαν δαιμονισμένος. 'Ετσι ο Σάτ-
τον γλύτωσε και τη φορά αυτή. Κατε-
φυγε τότε στο στρατόπεδο τού στρα-
τηγού Ταόγκ Τού Λιν.
'Ο Κινέζος αυτός άρχιστρατήγος που
είχε μάθει από καιρό τα θρυλικά κα-
τορθώματα τού νεώτερου 'Αρτανιάν, τον
εθαύμαζε και σκέφτηκε να τον χρη-
σιμοποιήση. Τον έκράτησε λοιπόν κον-
τά του, και έδωσε τον βαθμό τού στρα-
τηγού και τον διόρισε άρχηγό τού 'Ε-
πιμελητείας του και γενικό άρχηγό της
'Επιμελητείας του.
'Εμεινε έτσι στην Κίνα, την ταρσώ-
δη τελευταία δεκαετία, και βρέθηκε
μαζί με τον άσπονδον έχθρον των 'Ια-
πόνων, τον στρατάρχη, τού όποιου, έ-
γράφουμε, ότι εινε άρχηγός της 'Επι-
μελητείας, που χρειάζεται μεγάλο όρ-
γανωτικό μυαλό, να κινηθί, μέσα
στο άπέραντα μέτωπο τού πολέμου.

Τώρα, πωμ, για λογαριασμό του
Κινέζου άρχιστρατήγου... και εινε γε-
νικός άρχηγός της 'Επιμελητείας του.
Στην Κίνα, έχει μεγάλη δράσι. 'Υ-
στερα από ύπνρεσια στους Μπασεβί-
κους, ξεκίνησε, με 200.000 δολάρια
για την Σαγκάη. Ρίχτηκε σε διάφορες
έπιχειρήσεις. 'Αλλά στην άχανή πολι-
αι περιουσία δημιουργούνται και χα-
νόνται γρήγορα. 'Ετσι τού εμειναν, σε
λίγο καιρό, ελάχιστα μόνο χρήματα
στο 1927. Με αυτό ίδρυσε ένα μικρό ερ-
γοστάσιο όπλοποιίας, στο όποιο κατε-
σκεύαζε όπλα και φυσιγγια για λογα-
ριασμό ενός από τούς Κινέζους άρχι-
στρατήγους που πολεμούσαν με-
ταξύ τούς στον έμφύλιο πόλεμο της εποχής
εκείνης. Με τη δουλειά αυτή κέρδιζε
πολλά χρήματα.
Αλλά κάποτε νικήθηκε και σκοτώθη-
κε ο άρχιστρατήγος, τού όποιου ήταν
προμηθευτής, και ο αντίπαλός του άρ-
χιστράτηγος ώρκιστηκε να έκοντώση
τον μονόχειρα 'Αγγλο οργανωτή. Μα
δεν ήταν και τόσο εύκολο να πραγμα-
τοποιήση τον όρκο του αυτό.
Ο Σάττον, με διακοσίους πολε-
μιστάς, με όκτώ πολυβόλα και με είκο-
σι όπλα απ' αυτά που κατεσκεύαζε
το εργοστάσιό του, έστρεψε πάλι με-
τά τον στρατό τού Κινέζου άρχιστρατή-
γου, που είχε 40.000 πολεμιστάς και
δεκαοκτώ πεδία κανόνια Κρούσι! 'Ο-
κτώ μερώνχτα τα δυό αντίπαλα στρα-
τεύματα πολεμούσαν αδιάκασα.
Στο τέλος, ο τρομερός μονόχειρ ση-
κάθηκε όλομόνοχος και πήγε μια νύ-
κτα μέσα στο τρατόπεδο τού αντιπά-
λου του για να προτείνη ειρήνη. 'Ο Κι-
νέζος άρχιστρατήγος τον δέχτηκε στη
σκηνή του, αλλά μόλις τον είδε να
μπαινει μέσα, τράβηξε το πιστόλι του
και τον πυροβόλησε.
'Ο Κάπταιν Σάττον, εύκίνητος σαν
γάτα, έξερψε τη σφαίρα, ρίχτηκε έπί-
αν στον αντίπαλό του και με ένα χτυ-
πημα τού σιδερένιου λαστού που είχε
πάντοτε μέσα στο μανίκι του σασκα-
κίου του, τον άφησε στον τόπο. 'Επει-
τα ώρμησε έξω από την σκηνή.
Οι ύπερασπισται και οι σωματοφύ-
λακες τού Κινέζου στρατηγού που ά-
κούσαν τον πυροβολισμό και είδαν
τον ξένο να βγαίνει τρέχοντας από την
σκηνή, τον κυνήγησαν. 'Αλλά μέσα στο
νυκτερινό σκοτάδι δεν μπόρεσαν να
βρουν τον τρομερό μονόχειρα, που έ-
τρεχε σαν δαιμονισμένος. 'Ετσι ο Σάτ-
τον γλύτωσε και τη φορά αυτή. Κατε-
φυγε τότε στο στρατόπεδο τού στρα-
τηγού Ταόγκ Τού Λιν.
'Ο Κινέζος αυτός άρχιστρατήγος που
είχε μάθει από καιρό τα θρυλικά κα-
τορθώματα τού νεώτερου 'Αρτανιάν, τον
εθαύμαζε και σκέφτηκε να τον χρη-
σιμοποιήση. Τον έκράτησε λοιπόν κον-
τά του, και έδωσε τον βαθμό τού στρα-
τηγού και τον διόρισε άρχηγό τού 'Ε-
πιμελητείας του και γενικό άρχηγό της
'Επιμελητείας του.
'Εμεινε έτσι στην Κίνα, την ταρσώ-
δη τελευταία δεκαετία, και βρέθηκε
μαζί με τον άσπονδον έχθρον των 'Ια-
πόνων, τον στρατάρχη, τού όποιου, έ-
γράφουμε, ότι εινε άρχηγός της 'Επι-
μελητείας, που χρειάζεται μεγάλο όρ-
γανωτικό μυαλό, να κινηθί, μέσα
στο άπέραντα μέτωπο τού πολέμου.

Ο ΔΙΑΚΟΝΙΑΡΗΣ

Καθώς περνούσα από έναν έρημο όρο-
μο, ένας ζητιάνος μ' έπλησιασε. Είχε τα
μάτια του διακοσμημένα και κόκκινα από
τις άσπινιες, τα χείλη του μελαναμένα
από το κρύο και τα ρούχα του κου-
ρελιασμένα.
—'Εκείνος με κούταζε με το θλιμένο
του το βλέμμα κατάματα και τα μελανα-
μένα του τα χείλη χαμογέλασαν γαλή-
νια.
—Μη με κατηγορήσεις, άδελφέ μου.
Είπα, Δεν έχω τίποτε σήμερα έπάνω
μου...
—'Εκείνος με κούταζε με το θλιμένο
του το βλέμμα κατάματα και τα μελανα-
μένα του τα χείλη χαμογέλασαν γαλή-
νια.
—Μοφάρει επίσης με τα ψυχρά του δά-
χτυλα το χέρι και μου είπε με βραχνή
τρεμουλιαστή φωνή:
—'Ε, άδελφέ μου, δεν πειράζει. Εί-
χαριτώ γι' αυτό. Το καλό σου αυ-
τός εινε έλεημοσύνη, και η χειραγμία σου
ή πιο μεγάλη έλεημοσύνη.
—Τότε έσφιγκα κατάλαβα και έγώ ότι
είχα πάρει κάτι από τον άδελφό μου, το
έπισσα το γεροντικό και βρώμικο εκείνο
ζητιάνο!

ρούσε πιά να ύπηρετή στο στρατό και
άπληλλάγη. Προεβλήθη τότε στο υ-
πουργείο Πολεμικών και τοποθετή-
θηκε στο τμήμα εφευρέσεων νέων έκρη-
κτικών όπλων και πολεμικών ειδών. 'Ε-
κει έμεινε τρία έτη, μέχρις ότου με
την άνακομή διαλύθηκε το ύπουργείο
Πολεμικών.
'Ο Σάττον βρέθηκε τότε χωρίς δου-
λειά. Μπορούσε βέβαια, έμπνος και
δραστήριος καθώς ήταν, να βρή μια
καλή και ήσυχη θέσι στην 'Αγγλία. Μα
η ψυχή του διψούσε πάντα περιπέτειες,
κινδύνους και μακρινά ταξείδια.
Ξεπούλησε λοιπόν ό,τι είχε και δεν
είχε, συγκέντρωσε ένα σεβαστό χρη-
ματικό ποσόν και ξεκίνησε να πάη να
κάνη έμποριο στη Ρωσία. 'Αποβίβα-
στηκε στο Βλαδιβοστόκ και προχώρη-
σε τριήμιση χιλιάδες χιλιόμετρα, μέ-
σα στην πιο άγρια περιοχή της Σιβη-
ρίας, κοντά στις πηγές τού ποταμού
Αμούρ. Με τα χρήματα που είχε, ά-
γόρασε δέκα χιλιάδες ζευγάρια πα-
πούσια και μπότες άνδρικής και γυ-
νακείας, πέταλα και μερικά άλλα είδη,
από τα όποια ύπηρε έλλειψαν στα με-
ρη εκείνα.
Στα μέρη που διευχίξε τώρα, διέμε-
χε ένα σωρό κινδύνους και ο ίδιος και,
πρό πάντων, τα έμπορεύματά του. Οι
Λευκορωσσοί με άρχηγό τον ναύαρχο
Κολτσάκ, βρισκότουσαν στο 'Ομσκ.
Οι 'Ιάπωνες απειλούσαν να καταλά-
βουν την 'Ανατολική Σιβηρία. Οι Μπo-
σεβίκοι πράκτορες γυρλούσαν εδώ και
έκει, οργανώνοντας επαναστάσεις στις
διάφορες επαρχίες. Και, τέλος, το χει-
ρότερον, μέσα στην άναρχία εκείνη, οι
πραγματικοί κυρίαρχοι των άπέραν-
των εκείνων αυτών έκτασεων ήσαν οι
άμέτρητες ληστρικές συμμορίες.
Τίποτε από όλα αυτά ως τόσο δεν ε-
φόβισε τον άτρόμητο μονόχειρα. 'Αφι-
νώντας τού Μπλακοβγιένσκ, τού όποιο
είχε ως έδρα τόν έπιχειρησών του, ξε-
κίνησε και τράβηξε άκόμη πιο πάνω,
για να οργανώση έποικιστήματα.
Μα, όταν γύρισε στο Μπλακοβγιένσκ,
τότε βρήκε κατελιημένο από τούς
Μπoσεβίκους που είχαν βάλει φω-
τιά στην πόλι. 'Όλο το έμποριο του εί-
χε καί.
Μα ο Σάττον ούτε άπελιπίστηκε, ούτε
φοβήθηκε. Σκέφτηκε όμως, ότι σε μια
έποχή τέτοιων κινδύνων, αφού ήταν
μονόχειρ, έπρεπε να βρή τον τρόπο να
όπλισθι. Και τον βρήκε.
Το μπράτσο του είχε κοπή λίγο πιο
πάνω από τον άγκώνα. Πήγε λοιπόν
σε ένα σιδηρουργό και τον έβαλε να
του φτιάξη έναν κοντό σιδερένιο λασ-
τό, βάρους πέντε οκάδων, που τόν έ-
δεσε γαρά από τού σιδερένιου μπράτσo
του. Ένα τέτοιο όπλο, κρυμμένο διαρ-
κας μέσα στο άδειο μανίκι τού σασκα-
κιού του, ήταν πραγματικά τρομερό
για έναν άνδρα σαν αυτόν.
'Ετσι, τόσο, άφοβος και πολυμήρς κα-
θώς ήταν, είχε γίνει δημοφιλέστατος
σε όλην την περιφέρεια τού Μπλακοβ-
γιένσκ. Οι σοβιετικοί έπιτρόποι τού
λαού, που κυβερνούσαν τις επαρχίες
εκείνες, έπιζητούσαν την φιλαν τη
και τις συμβουλές του. Τον διόρισαν
μάλιστα οργανωτή τού πυροβολικού
και τού ναυτικού της Σοβιετικής Τρο-
μοκρατίας της 'Ανατολικής Σιβηρίας,
όπως είχε όνοιαση η περιφέρεια εκεί-
νη.
Το πυροβολικό άποτελείτο από ένα
μοιδακικό και παμπάλαιο πεδίο κανό-
νι και τού ναυτικού από ένα έπισης παμ-
πάλαιο ποταμίοπλο που διέπλεε τον
ποταμό 'Αμούρ. 'Όλη δέ η οργανωτι-
κή άποστολή τού κάπταιν Σάττον ήταν
πώς να γκαταστήση τού κανονάκι στο
ποταμίοπλο.
Όταν τελείωσε τη δουλειά αυτή,
τόν διόρισαν γενικό έλεγκτή τών έφι-
πιδών της άπέραντης εκείνης δημο-
κρατίας και άναδιοργανωτή τών δημο-
σίων έργων και διωρυγμάτων. Χωρίς
στη θέσι τού αυτή, ο Σάττον, μέσα σε
μικρό χρονικό διάστημα, σχημάτισε
καλοσχημάτιστα περιουσία από 200.000 δολ-
λάρια εις χρυσόν.
Σκέφτηκε τότε ότι δεν είχε πιά κανέ-
να λόγο να μείνη εκεί, αφού άλλωστε
τα πράγματα ήσαν ήρεμα, κα' άποφά-
σισε να πάη στην Κίνα, όπως έγράφα-
με, στην άρχή. 'Εκει βρισκόταν πάλι
στο στοιχείο του.
Και ως περιμένωμεν νέα κατορθώ-
ματά του.

Ο ΑΡΧΙΣΙΔΗΜΟΥΡΓΟΣ

ΤΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΟΝΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Μουλινέ Εγγαλές στεναγμόν ανακουφίσαι.

— Η γειτονική μου έκλογική περιφέρεια! Εφώνασε.

Ευέλλα από ζητωκραυγές και χειροκροτήματα έξωσαν στην καγκελάτη πόρτα, όταν έμεινε ο γέροντας έπιστάτης. Οι εργάτες των χυτηρίων, με τις γυναίκες και τα παιδιά τους, είχαν συγκεντρωθεί στην πλατεία και παρακολούθουν από μακριά την διαδήλωση.

— Άνοιξε τις πόρτες να μπούνε όλοι μέσα! είπε ο Φίλιππος.

Μετά μια στιγμή, ένα ανθρωπινό κύμα έμπαινε στο πάρκο, κάτω από τα θεολογικά φώτα και τους έντοικους φανούς, που έρχονταν τα ποικιλόχρωμα φώτα τους στις θαθείες δενδροστοιχίες και στα μυστηριώδη καταφύγια του πάρκου, στολισμένα με αγάλματα.

— Οι λαμπροί αυτοί άνθρωποι είχαν πρώτη τάξεως ιδέαν είπε ο νομάρχης. Δεν υπάρχει καταλληλότερος άνθρωπος από τον κύριον Δερμπλέ για ν' αντιπροσωπεύσει την έπαρχία του στη Βουλή.

— Αυτήν την υποψηφιότητα την έπιδόκαμ'ε κι' εγώ και την υποστηρίζω, είπε ο Μουλινέ. Είμαι βέβαιος ότι θα πάρουμε την έκλογη!

— Δεχόμαι την τιμήν που μου κάνετε, είπεν ο Φίλιππος. Όχι βέβαια από φιλοδοξία. Ξερετε ότι δεν ζήτησα ποτέ δόξες και μεγαλεια. Άλλα πειδή έλπιζω να σας φανώ χρήσιμος.

Πολλές δόρυβος ακολούθησε. Έπί δύο λεπτά της ώρας δεν ακούονταν παρά φωνές και δεν έβλεπε κανείς παρά χέρια να κινούν στον αέρα καπέλλα. — Επειτα, σιγά-σιγά, ο δόρυβος ηκούασε. Η Κλαίρη έπροχώρησε και αυτή και είπε:

— Σας ευχαριστώ με την καρδιά μου για την καλή σας σκέψη. Και σ'ε, Ροβέρτε, αφού είσαι ο άρχαιότερος των εργατών, έλα να με φιλήσεις εξ όνομ'ατος όλων.

Χαριτωμένη και γελαστή έπρότεινε το μάγουλό της στον ηλικιωμένον έπιστάτην, που φαινόταν στενωχωρημένος στη ρεδιγκότα του, με το πρόσωπο κατακόκκινο κάτω από τ' άσπρα μαλλιά. Ο Ροβέρτος έπλησιασε και την φίλησε, σαν ν' άσπαζόνταν μίαν εικόνα.

— Κυρία μου, είπε μετά ο λαμπρός έκεινος. Άνθρωπος, μη μπορώντας να κρατήσει ένα δάκρυ, οι Δερμπλέ ήτανε πάντα καλοί άνθρωποι, και σεις αξίζετε να είσαστε της οικογενείας των.

Η Κλαίρη έρριξε μια θριαμβευτική ματιά στον άντρα της. Τα λόγια του εργάτου της φάνηκαν σαν να έσφιζαν τους δεσμούς που την ένωσαν με τον Φίλιππον.

Η Άθηναις γελοῦσε σαρκαστικά, καθώς κουβέντιαζε με τον Μαρκώδ και τον Ντεντράμπλε.

Νέες ζητωκραυγές και χειροκροτήματα δέκοψαν την δούκισσαν. Ο Φίλιππος δέταξε να φέρουν μερικά θαρραλικά κρασί στη μικρή πλατεία του πάρκου και έστειλε να φωνάσουν την μουσική.

Σε μια στιγμή έσηματίσθη ένα έξεδρα από σανίδες. Ανέβηκαν οι μουσικοί και άρχισαν να παίζουν τα πιο θορυβώδη κομμάτια. Επειτα ήρθαν και οι άμπελουργοί της περιφέρειας, ενώθηκαν με τους εργάτες του έργοστασίου

ου και η παλαιά Έχθρα που έχωριζε την έπαρχία σε δύο στρατόπεδα, από τότε άρχισε να διαλύεται.

Στις πλατείες δενδροστοιχίες, κάτω από το φως των φαναρίων, που έλαμπαν σαν φανταστικά λουλούδια μέσα στο σκοτεινό πράσινο χρώμα των φυλλωμάτων, αυτό το κινούμενον και θορυβώδες πλήθος έμοιαζε με μαύρη θορυμική.

— Έξαφνα, η λάμψις μιάς άστραπής έσχισε τα σκοτά της νυκτός και η πρώτη ρουκέτα των πυροτεχνημάτων, έπεταξε με φοβερόν κρότο στον αέρα, ριχνοντας στο κατάπληκτο πλήθος θροχί από άστέρια. — Επειτα οι ρουκέτες διαδέχτηκαν η μία την άλλη τόσο συχνά, που ένόμιζε κανείς ότι τα δόντια του πάρκου είχαν πάρει φωτιά.

Οι μουσικοί έσταμάτησαν και, με τα όργανά τους στα γόνατα, παρακολουθούσαν το ύπεροχο έκεινο θέαμα.

— Επειτα ο ούρανος έφωτίστηκε δόλοκληρος από ζωηρό κόκκινο χρώμα. — Ηταν τα μεγάλα πυροτεχνήματα με τις αλληγορικές αναπαραστάσεις. Κάτω από μια φωτεινή άψίδα, ένα παιδάκι σχηματισμένο από κόκκινα φώτα, έστεφανε μια ψηλή γυναίκα που είχε σχηματισθεί από φώτα λευκά.

— Ο Έρωσ που στεφανώνει την Βιομηχανίαν, είπε ο βαρώνος, που έθεωρησε υποχρέωσιν του να εξηγήσει την αλληγορίαν, αφού τα πυροτεχνήματα έκεινα ήταν δικής του έμπνευσης.

— Ακολούθησαν και άλλα, εξ ίσου ενδιαφέροντα. Επειτα ο ούρανος έκοκκίνεσεν πάλι και το πάρκο με τον ήρεμο φωτισμό του ζαναπτήρη τη γλυκερά του θυμ.

Σαν να έδωσε το σύνθημα ένα άορατό χέρι, άμέσως η μουσική άρχισε να παίζει μια καθρέλμα. — Επειτα έβγινε για μια στιγμή σιγή και μια εθούρη φωνή ακούσθηκε:

— Έμπρός! Τις ντάιες σας και στο χορό!

Την Άθηναιδα την έπιασε, ξαφνικά, μια περίεργη ιδιοτροπία. — Ήθελε να πάη να χορέψη με τους χωρικούς και τους εργάτες. Και ήταν τόσο μεγάλη η έπιθυμία της αυτή, ώστε με μάτια που έλαμπαν και με κατακόκκινα μάγουλα, έστράφηκε προς τον Φίλιππον και του είπε:

— Ω, κύριε Δερμπλέ. Έλ'δτε, πάμε ν' ανοίξουμε έμεις αστόν τόν έσοχόν χορόν. Θά εινε τρέλλα!... Έμπρός, θά χορέψετε μαζί μου.

Ο Φίλιππος έστάθηκε ακίνητος: από το ένα μέρος ήθελε ν' άρνησθαι και από άλλο φοβόταν μήπως φανή άγενής.

— Άλλ'αξέ μια ματιά με την Κλαίρη. — Η νέα γυναίκα έβγινε κατάκλωμη στη νέα αυτή προκλητική προστάθεια της δουκίσσης. Είπε ότι το πραγμα είχε παραγίνει πιά. Άλλως τε είχε ορκιστή μέσα της να μην έπιτρέψη στην Άθηναιδα να της πάρη τόν Φίλιππον. Άλλ'αξέ δεν έκανε την παραμικρή κίνησι, από τόν φόβο μήπως δυσαρεστήσει τόν άντρα της.

Μια σαρκαστική φωνή άντηχίσε στ' αυτιά της. — Η μισητή φωνή του δουκός.

— Τα θλέπει; είπε. Και με μια χειρονομία έδειξε την Άθηναιδα, που είχε γυρίε προς τόν Φίλιππον και τόν κρατούσε άκίνητον με το χαιδέυτικό της θλέμμα.

Η Κλαίρη άνταρίχασε από ντροπή και πόνο. Ο πόνος της έβγινε διπλός από την αθόδη αυτήν επέμβασι του δουκός.

Τό άριστούργημα της ρωμαντικής φιλολογίας

— Θά είμαι εγώ γε τόσο πολύ εύτυχισμένη ώστε να μπορούσα να σ' ευχαριστήσω; είπε η Άθηναις.

— Ναί, βέβαια! Προχθές, κατά τόν κυνήγι της άλεπούς, όταν έπήρες μαζί σου τόν άντρα μου, μ' έρώτησες εάν αυτό με στενωχωρούσε καθόλου, εάν εζήλευα.

— Η δούκισσα έκτύπησε ελαφρά τόν πάτωμα με τόν πόδι και είπε:

— Άστεινέ μου!... — Όχι, όχι!... Είχες άδικο, γιατί μου έκρυβες την άλήθεια.

Κατάπληκτη η Άθηναις, έσπασε πιά ν' ακούη β' άδικοφρα έσπλωμένη στην πολυθρόνα. Μισοσηκώθηκε, συγκεντρώνοντας όλην την προσοχή της στα λόγια της άλλης.

— Έχες τίποτε να μου ζήτησής; — Ναί.

— Από μένα; — Ναί, από σένα, επανέλαβε η Κλαίρη.

Και μ' ένα βιασμένο χαμόγελο, έπροσθεσε:

— Βλέπεις πώς είμαι ειλικρινής. Είμαι της γνώμης ότι ο Άντρας μου σε περιποιείται περισσότερο απ' ό,τι πρέπει. Και άπευθύνουμαι σ' έσένα για να σε παρακαλέσω να περαιοτήσεις μια κατάρτασι στην όποιαν δεν δίνω, βέβαια, μεγάλη σημασία, αλλά με στενωχωρεί πολύ.

— Ω, άγαπητή μου! Εφώνασε η Άθηναις γυρίζοντας προς την Κλαίρη ζωηρά, γεμάτη τρυφερόν ενδιαφέρον. Μά πώς λοιπόν! Υπέφερες και δεν έλεγες τίποτε; Μήπως παρουσιάζεις κάπως υπερβολικά τα πράγματα; Γιατί έγώ δεν έβρισκα τίποτε που να δικαιολογή την άνησυχία σου. Ο κύριος Δερμπλέ εινε βέβαια πολύ άξιαγάπητος Άνδρας και μου φαίνεται ότι θά ευρίσκει εύχαρίστησι κουδεντιάζοντας μαζί μου. Η συμπάθεια, όμως, αυτή μεταξού ανθρώπων της ίδιας οικογενείας δεν έχει τίποτε τό έκπληκτικόν, ούτε τό έγκληματικόν.

— Έγώ, όμως, ύποφέρω απ' αυτό! είπε η Κλαίρη με έπιμονή. — Η μικρή δούκισσα τινάχτηκε άπάνω και με τόνον δριμύτατον και διαπεραστικόν σαν κοφτερό μαχαίρι, εφώνασε:

— Τότε λοιπόν, άγαπητή μου, έπρεπε να τόν ζήτησής αυτό από τόν άντρα σου. Έγώ τι μπορώ να κάω; — Νά κόψης μια και καλή όλες αυτές τις ιδιαιτερές φιλίες.

Η Άθηναις έπεσε πάλι στο κάθισμά της. Έκαταλάβαινε πού ήθελε να καταλήξη η Κλαίρη. — Όστε της εζήτουσε άφοπλισμόν. Έκαμε όσο μπορούσε πιο χαδευτική τη φωνή της και με ύφος σπουδείολεπε κανείς μια ψεύτικη στενωχρία, άπάντησε:

— Και πώς μπορώ να τό κατορθώσω αυτό; Νά δώξω τόν άντρα σου από κοντά μου; Ένας τέτοιος ρόλος θά μου ήταν πολύ δυσάρεστος. Άλλά και μήπως νομίζεις ότι αυτός ο τρόπος θά ήταν άποταλεμωτικός;

— Έχαμογελοῦσε, ενώ θά έλεγε αυτό, με ύφος έπιδεικτικόν, σαν γυναίκα που εινε βέβαιη για την ύπεροχή της.

— Άλλά δεν εινε μονάχα αυτό που έρχομαι να σου πω; — Τί άλλο λοιπόν;

— Η κ. Δερμπλέ έδίστασε για μια στιγμή, κι έπειτα είπε άποφασιστικά: — Νά άπομακρυνθής κάμποσον καιρό από τόν σπίτι μας.

— Θά είμαι εγώ γε τόσο πολύ εύτυχισμένη ώστε να μπορούσα να σ' ευχαριστήσω; είπε η Άθηναις.

— Ναί, βέβαια! Προχθές, κατά τόν κυνήγι της άλεπούς, όταν έπήρες μαζί σου τόν άντρα μου, μ' έρώτησες εάν αυτό με στενωχωρούσε καθόλου, εάν εζήλευα.

— Η δούκισσα έκτύπησε ελαφρά τόν πάτωμα με τόν πόδι και είπε:

— Άστεινέ μου!... — Όχι, όχι!... Είχες άδικο, γιατί μου έκρυβες την άλήθεια.

Κατάπληκτη η Άθηναις, έσπασε πιά ν' ακούη β' άδικοφρα έσπλωμένη στην πολυθρόνα. Μισοσηκώθηκε, συγκεντρώνοντας όλην την προσοχή της στα λόγια της άλλης.

— Έχες τίποτε να μου ζήτησής; — Ναί.

— Από μένα; — Ναί, από σένα, επανέλαβε η Κλαίρη.

Και μ' ένα βιασμένο χαμόγελο, έπροσθεσε:

— Βλέπεις πώς είμαι ειλικρινής. Είμαι της γνώμης ότι ο Άντρας μου σε περιποιείται περισσότερο απ' ό,τι πρέπει. Και άπευθύνουμαι σ' έσένα για να σε παρακαλέσω να περαιοτήσεις μια κατάρτασι στην όποιαν δεν δίνω, βέβαια, μεγάλη σημασία, αλλά με στενωχωρεί πολύ.

— Ω, άγαπητή μου! Εφώνασε η Άθηναις γυρίζοντας προς την Κλαίρη ζωηρά, γεμάτη τρυφερόν ενδιαφέρον. Μά πώς λοιπόν! Υπέφερες και δεν έλεγες τίποτε; Μήπως παρουσιάζεις κάπως υπερβολικά τα πράγματα; Γιατί έγώ δεν έβρισκα τίποτε που να δικαιολογή την άνησυχία σου. Ο κύριος Δερμπλέ εινε βέβαια πολύ άξιαγάπητος Άνδρας και μου φαίνεται ότι θά ευρίσκει εύχαρίστησι κουδεντιάζοντας μαζί μου. Η συμπάθεια, όμως, αυτή μεταξού ανθρώπων της ίδιας οικογενείας δεν έχει τίποτε τό έκπληκτικόν, ούτε τό έγκληματικόν.

— Έγώ, όμως, ύποφέρω απ' αυτό! είπε η Κλαίρη με έπιμονή. — Η μικρή δούκισσα τινάχτηκε άπάνω και με τόνον δριμύτατον και διαπεραστικόν σαν κοφτερό μαχαίρι, εφώνασε:

— Τότε λοιπόν, άγαπητή μου, έπρεπε να τόν ζήτησής αυτό από τόν άντρα σου. Έγώ τι μπορώ να κάω; — Νά κόψης μια και καλή όλες αυτές τις ιδιαιτερές φιλίες.

Η Άθηναις έπεσε πάλι στο κάθισμά της. Έκαταλάβαινε πού ήθελε να καταλήξη η Κλαίρη. — Όστε της εζήτουσε άφοπλισμόν. Έκαμε όσο μπορούσε πιο χαδευτική τη φωνή της και με ύφος σπουδείολεπε κανείς μια ψεύτικη στενωχρία, άπάντησε:

— Και πώς μπορώ να τό κατορθώσω αυτό; Νά δώξω τόν άντρα σου από κοντά μου; Ένας τέτοιος ρόλος θά μου ήταν πολύ δυσάρεστος. Άλλά και μήπως νομίζεις ότι αυτός ο τρόπος θά ήταν άποταλεμωτικός;

— Έχαμογελοῦσε, ενώ θά έλεγε αυτό, με ύφος έπιδεικτικόν, σαν γυναίκα που εινε βέβαιη για την ύπεροχή της.

— Άλλά δεν εινε μονάχα αυτό που έρχομαι να σου πω; — Τί άλλο λοιπόν;

— Η κ. Δερμπλέ έδίστασε για μια στιγμή, κι έπειτα είπε άποφασιστικά: — Νά άπομακρυνθής κάμποσον καιρό από τόν σπίτι μας.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς τό επόμενον

ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΕΙΣΘΕΙ ΚΑΛΑ
ΚΤΕΝΙΣΜΕΝΟΣ...

ΟΧΙ ΟΜΩΣ
ΟΣΟ ΜΕ ΤΗΝ
ΜΑΡΙΟΥΛΑ

ΠΟΜΠΕΙΑ

ΑΣ ΜΙΛΗΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΜΑΣ!...

ΠΟΤΕ ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΕΙΝΕ ΚΟΜΨΟΣ

Ένα άρθρο του ήδοποιού του σινεμά ΦΕΡΝΑΝ ΓΚΡΑΒΕ

Έπιθυμώ πολύ σήμερα να σας μιλήσω, όχι πιά για τις γυναίκες, αλλά για τούς άνδρες.

Πολλοί από τούς σημερινούς άνδρες εινε άδιοθαύμαστοι. Άλλοι έχουν μεγάλη κλίσι τού θεάτρου ή στόν κινηματογράφο κι' άλλοι έχουν στίς τέχνες, στίς έπιστήμες και στόν άθλητισμό, άσυχούς όμως ή έποχή μας εινε τόσο έξωφρενική, ώστε όλοι θέλουν να εινε άσσοι σε κάποιο πράγμα. Κι' έτσι, όλοι δεν μπορούν να άναδειχθούν με τόν πνεύμα τους, την τόλημ τους ή τόν ταλέντο τους, καταφεύγουν στις έκκεντρικότητες της άνδρικής μόδας. Με άλλο λόγια, προσπαθούν να κινήσουν την γενική προσοχή με διαφόρους έξωφρενισμούς της περιούλησής τους, έλπιώντας ότι έτσι θ' άποκτήσουν προσωπικότητα και φήμη. Άς μιλήσουμε λοιπόν σήμερα γι' αυτούς, γιατί δεν εινε διόλου λίγοι, ούτε στην Εύρώπη, ούτε στην Άμερική.

Βέβαια, η άνδρική κομψότης, σε μερικές περιπτώσεις και σε ώριμμένες κοινωνικές θέσεις εινε άπαραίτητη. Μά δεν έχει ποτέ καμία σχέση με τις έκκεντρικότητες που κάνουν πολλές φορές τόσο γελοία την άνδρική μόδα. Με άλλα λόγια, τρέλλες τού θανδισμού δεν κάνουν πιά καμμία έντύπωση στην έποχή μας.

Είδα στην Άμερική πολλούς νέους της άριστοκρατικής τάξεως, δηλαδή της τάξεως των πολυκατοικησιών, να συνεχίζουν την παλαιά παράδοση των Άγγλων και των Γάλλων θανδισμού, και να παρανοιάζονται στα πολυτελή σαλόνια της Πέμπτης Λεωφόρου με έκκεντρικά φράκα, με δαντελένια γιλέκα και με ιδιότροπα παπούτσια από σπάνια και πολυτέλη δέρματα.

Επίσης είδα και στην Εύρώπη άρκετούς νέους της άριστοκρατίας να έπιζητούν την γενική προσοχή με κοστούμια από τα πιο περίεργα ύφασματα και με γραβάτες που έμοιαζαν με πινάκες ζωγραφικής ή με πολύχρωμες ρεκλάμες.

Όλοι αυτοί είχαν κακό γούστο και έκαναν τού σφάλμα να νομίζουν, ότι ή έποχή μας μπορεί να άνεχθί τόν θανδή τού παλαιού καιρού. Κανείς τους δεν καταλάβαινε ότι γινόταν γελοῖος, κι' ότι ήταν ένας άνθρωπος πλούσιος σε δολάρια ή σε λίρες, αλλά πάμπτωχος σε πνεύμα!

Ο θανδής με τούς έξωφρενισμούς του ήταν πάντοτε, σ' όλες τις έποχές, ένα παράδοξο φαινόμενο, ένα κομικό θέαμα, που προκαλούσε τα γέλια και τα περιφρονητικά σχόλια. Νομίζετε λοιπόν ότι άρεσαν διόλου στις γυναίκες εκείνοι οι θεατρικοί σωματωμάκες της Αόλης τού Λουδοβίκου ΧΙΙΙ, που φορούσαν πελώρια καπέλλα, φορτωμένα

με μεγάλα φτερά, μεταξωτούς μανδύες και τεράστια χρυσά σπιρουνία, τα όποια ήσαν ο φόβος και ο τρόμος... Κάθε γυναίκαίς τουαλέττας: Όχι, βέβαια. Δεν άρεσαν διόλου αυτοί οι Σωματοφύλακες τού γλυκού νερού. Η γυναίκες λάτρεσαν τούς άληθινούς ήρωες, τούς πολεμιστάς που γύριζαν από τις μάχες ήλιοψημένοι και με σπολές ξε-

έπρεπε να εινε κατάκλωμος σαν να είχα περάσει τη νύχτα τού μεθοκοπώντας και παίζοντας χαρτιά.

Η λαμψή τους έπαυστασέως, καθώς έξερτε, έδωσε για πάντα τέλος σ' αυτές τις τρέλλες. Ο θανδής όμως δεν άπεκεφαλιόθη! Για λίγον καιρό, έμφανίζονταν με μαύρο γιακά, πένθιμο δείχνοντας έτσι τη λύπη του για τα άδιοθαύμαστα!

Στό Λονδίνο άρχισε να βασιλεύη ο περιφρονης Τζώρτζ Μπόυελ. Η έξωφρενικότητές του δεν περιγράφονται, αν και σήμερα ακόμη άσολούχονται μαζί του τα ξένα πεδιοκία.

Ο Μπρόυελ όστόσο ήταν ένας πολύ έξυπνος άνθρωπος. Αυτός έπενθεσε τού φράκο. Κι' από τότε τού φράκο έμεινε τού κατ' έξοχην άνδρικό ένδυμα.

Και τώρα, έρχόμαστε σ' ένα μεγάλο πρόβλημα. Πότε μπορούμε να πούμε ότι ένας άνδρας εινε πραγματικά κομψός; Ποιά εινε ή πιο ασφαλής ένδειξη της κομψότητος; Ένας γενικός κανών εινε ο έξης: ή άληθινή άνδρική κομψότης δεν φαίνεται. Πρέπει να προσέχη κανείς για να τη διακρίνη.

Κι' από τί άποτελείται αυτή ή κομψότης; Πρώτ' απ' όλα από άνογα άσπρουργα. Τό άνδρικό ποικημίοσ πρέπει να εινε πάντα φρέσκο, καθαρό, άγομο. Τό ίδιο και τού μανδύη. Έπειτα, τού ύφασμα τού κοστούμιού πρέπει να εινε άπλό διακριτικό και στόν χρωματισμό του και στην ύφανση του. Όσο για τού ραβίμω τού πρέπει να εινε προσεκτικό, χωρίς υπερβολές, χωρίς ψεύτικους ώμους, χωρίς στενή μέση, χωρίς έπιτήψεις.

Η άπλές γραμμές δημιουργούν πάντα την άρμονία και την κομψότητα. Αυτό εινε τού μεγάλου μυστικού των Άγγλων. Εκ πρώτης όψεως δεν φαίνονται διόλου κομψοί. Όταν όμως τούς προσέξτε καλλίτερα, θα έβρε, ότι εινε άφογο! Δεν θα έβρε στην περιβολή τους κανένα σφάλμα κακού γούστου.

Τό ζήτημα της γραβάτας εινε και αυτό από τα πιο άκανθώδη. Άποφεύγετε πάντα, κατ' άρχην, τις ζωηρόχρωμες, τις φανταχτερές γραβάτες. Οι Άμερικανοί δεν ξέρουν ποτέ να διαλέξουν μια γραβάτα άπλη και άωρη. Όλοι τους φορούν τις πιο άνοστες και τις πιο άσχημες γραβάτες τού κόσμου!

Με δύο λόγια, ή άπλη, ή μονόχρωμη γραβάτα, εινε πάντα ή πιο κομψή, ή πιο άωρη.

Τό ίδιο ίσχύει και για τα παπούτσια. Άποφεύγετε τού σπολίου και τα κεντήματα τού τέρματός. Τό άπλό παπούτσι εινε τού πιο καλαίσθητο, τού πιο κομψό.

Ο πριγκιπήν της Σαγκάιν, ο πιο άφογος από τις άπόψεις της έξωτερικής εμφανίσσεως άριστοκράτης της έποχής τού, συνήθιζε να λέγη: « Ένας πραγματικά κομψός άνδρας περνάει πάντα άπαρτηρήσει. Στόν δρόμο δεν τόν προσέχει κανείς! »

Αυτός ακριβώς εινε ο μεγάλος νόμος της κομψότητος. Αυτόν πρέπει ν' ακολουθήσει και ν' άρβινε τούς έξωφρενισμούς για εκείνους που θέλουν να άπακτησουν τού ρεκά της ήλιότητος». ΦΕΡΝΑΝ ΓΚΡΑΒΕ

Εύτυχος, όλες αυτές οι μόδες περαιοσαν γρήγορα για να δώσουν την θέση τους σε μια καινοβργία τρέλλα: την

Συγκέντρωση κομψών γυναικών και κομψότερων άνδρων, της έποχής τού 'ισορροπίας' και 'πολιτισμού'

σχισμένες από τς σπαθίες τού έχθρου. — Επειτα τη ζωή τού πολεμικού στρατού έδωκε έπαιση. — Ήταν ο 'κατά φαντασίαν άσθενής'. Επίσης ήταν πολύ της μόδας και ή μωμπα. Όλοι οι 'κομψοί' άνδρες ήταν υπερβολικά μωμπε! Δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να παρασέχουν για τις άρρώστειες τους.

Σε λίγο, άλλη συμφορά! Άρχισαν να προσφέρουν τού 'ρόν'...

Εύτυχος, όλες αυτές οι μόδες περαιοσαν γρήγορα για να δώσουν την θέση τους σε μια καινοβργία τρέλλα: την

ΑΥΡΙΟΝ ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΖΩΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Την έδιωχνε κάθε ήμέρα, την έδριζε, κάποτε και την έδερνε. — Φύγε... — Τι πρέπει να κάνω; — Πιά! Ανάσπασε; — Κι' εκείνη, ή μικρή Μαριούλα, άπεφενε όλο αυτό τού μαρτύριου, ανέβαινε τού Γολγοθά της, μ' ένα πικραμένο χαμόγελο στα γέλη.

Κι' όταν αυτός έκνευρίζον περιποσάτο, από τού χαμόγελο αυτό, την έλεγε και κομπούρα: « Πώς δεν θά την πάρη ποτέ; » — « Θά παντρευτή μίαν άλλη πλούσια και με μεγάλο όνομα, τούτο πιά ή Μαριούλα, δεν μπορούσε να κρατήσει τού δακρύα της και μπροστά του. Γιατί όταν έβγινε μόνη, δεν στείρουν τα μάτια της.

Σκεπτόταν τί θα γίνη, πώς θα καταντήση... — Είχε έκτεθη μαζί του, είχε πολύ προχωρήσει στην άγάπη της και ή μικρή παρουσία που είχε δεν έφτανε, για να σκεπασί τού λάθος της.

Τις ώρες, που μόνη, κλεισμένη στην καμάρα της, τά σκεπτόταν αυτά, ένοιασε μια όργη, μια άγανάκτησι, ένα μωρο, για τόν άνθρωπο αυτό, που τού έδωκε νού και σώμα, κι' όμως αυτός τώρα, την έδιωχνε σαν σκυλί...

Μ' άλλα τόν άντίζηρε, άμα τα θλέμματα τούς συναντώντανε, λημονούσε κι' άγανάκτησι και μίσος και τόν άκο-

λουθούσε παντού, για να άκούση ύστερα τις έρισίες του, για να δοκιμάσει τού χατούκια του.

Μά ή καρδιά της Μαίρης, δεν μπορούσε να σκληρύνη. Άντίθετα ένοιωθε γι' αυτόν τόν άνθρωπον, κάτι που τού ζώο νοιάζει για τόν κακό άφέντη του, που τ' άφινε νημιά, τού δερνι κι' ύστερα, όταν τού κρατούσε τού μετεγένη, μ' α καί τότε με πρόσωπο άσχημου κι' όμως αστό, δεν μπορεί να μη τόν άσπα. Δεν έχει φωνή, βέβαια, για να τού τ' ελπί. Μά τα μάτια του, τούτο τόν λέν χιλίες φορές, καλύτερα... — Όπως κυττάζει τόν κακό άφέντη, τ' άφινε να φιλαρήγη έτσι:

— Άς μ' έμεινις, να φάω, κι' άς με δέρεται... Έγώ, σ' έγκαίω, άσπας άνθρωπος, κι' είμαι έτοιμο να σε ύπηρετώ, έως την τελευταία στιγμή. — Έτσι αισθανόταν για τόν Ζώρ.

Μά ένα βραδάκι καλοκαιρινό που ή καρδιά της είχε φουσκώσει από την περιφρόνησι και τα μάτια της είχαν στείρσει πιά, άκουσε όπας περαιοσέσε, σε κάποιο δρομάκι, μια φωνή γνώστη. — Ήταν ένας παιδικός φίλος της, ένας έαυθός νέος, που παίζαν μαζί, στην κοινή αυλή των σπιτιών των.

— Μαριούλα...

λογούσε... την έρευνούσε... ήθελε να διασφήλι στο μυαλό της... να μάθι για τί κλάει...

Μά σε λίγο τού ήρε. — Είσαι δυστυχισμένη, Μαριούλα; τη ρώτησε.

— Έκείνη έσκυθε τού κεφάλι της σαν να κατένευε.

— Τότε... τότε... αν θέλεις να τού μάθης, κι' έγώ είμαι δυστυχισμένος... — Κι' έός—ρώτησε εκείνη σαν έκνηπακτη.

— Ναί... — Σωπάσαν. — Κι' ύστερα ο νέος της είπε: — Θέλεις, Μαριούλα, ν' άρχίσω με μία νέα ζωή... Ίσως νάναι πολύ καλύτερη από την τούς δύο μας...

Την ώρα εκείνη, ένοιωσε όλο τόν έσπεσμό της ή Μαριούλα. Κι' ένα καινούργιο φως, την φωτίσε: — Θέλω, είπε. — Κι' ή φωνή της, ήταν άκλόνητη, θάρρητη. Δροσρή. Σεάν τότε, τού ήταν έγγονισαί και άγνη παιδικός, άπας θά ήταν αύριο... Αύριο που γι' αυτήν θ' άρχιζε ή ζωή...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

«ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ»

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Κ. Ν. ΓΥΡΑ

Συνεχίζουμε και εις τὸ φύλλον αὐτὸ τοῦ «Ἐργου» τὴν δημοσίευσιν μᾶς ἀκού-
μη ἐπιστολῆς ἐκ τοῦ θιῶλου τοῦ κ.
Ν. Γύρα:

«Ἀγαπητὴ μου Ντόρα,
Συνεχίζω σήμερον τὴς τελευταίας μου
συμβουλῆς. Ὅπως σοὺ εἶπα, δὲν πρέπει
νὰ γίνεται μπάνιο σ' ἕνα μωρὸ μὲν
γεννηθῇ, οὐτε τὴς πρώτης μέρας. (Μόνον
ὅταν λερωθῇ νὰ τὸ πλύνετε μ' ἕνα πα-
νίκι καὶ λίγο χλιαρὸ νερὸ). Ἐνῶς εἶ-
ναι ἀνοικτὴ ἡ πληγὴ τοῦ ἀραλῶ, δὲν εἶνε
οὐσὸ νὰ γίνεται μπάνιο, γιὰ νὰ μὴ μο-
λυθῇ ὁ ἀραλὸς τοῦ παιδιοῦ, πράγμα
πολὺ ἐννοχικὸ καὶ δυσεύρεστο. Μόνον
ὅταν «πέσῃ» ὁ ἀραλὸς τοῦ νὰ γίνῃ τὸ
πρῶτο μπάνιο, κ' ἔπειτα νὰ ἐξακολου-
θῇσιν ἕνα καθε μέρα, πάντα τὴν ἰδίαν
ὥραν.

Νὰ διαλέξησιν μιὰ ὥρα ποὺ θὰ σοὺ εἶνε
εὐκόλῃ. Τὸ μεσημέρι βαρὺ πᾶς εἶνε ἡ
καλλίτερη ὥρα, γιὰτὶ τὸ μὲν βρῶδον εἶνε
ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου, τὸν ἐπισκέφου-
ναι κληματογράφου κ.λπ., τὸ πρῶν πά-
λι εἶνε ἡ δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ, τὸ μαγει-
ρεῖν. Γι' αὐτὸ μοὶ φαίνεται πὸς τὸ με-
σημέρι εἶνε ἡ καλλίτερη ὥρα, κατὰ τὴς
δόξας καὶ μοῦ, ὥστε μὲν μὲν τελειώσῃ
τὸ μπάνιο τοῦ νὰ θηλάσῃ καὶ νὰ κοι-
μηθῇ.

Ὅταν δὲν ὑπάρχουν τὰ μέσα, μπορεῖ
νὰ γίνεται τὸ μπάνιο καθε δύο μέρες ἢ
ἐν ἀνάγκῃ δύο φορές τὴ βδομάδα. Ἄν
καὶ μοὶ φαίνεται πὸς τὸ φτωχότερο σπι-
τι, μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα μπάνιο ἢ ἕνα ὁ-
χετό καὶ μὴ καταστρέφει μὲ ζεστὸ νερὸ
γ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Πολλὰς ὑπερέρας φερβονται τὸ μπάνιο,
γιὰ νὰ μὴ κρύωσιν κ' ἀρρωστήσῃ τὸ παι-
δι. Ὅταν ὅμως εἶνε ἀρρωστο τὸ παι-
δι, ὅταν ἔχῃ λ. χ. πνευμονία, δηλαδὴ, εἶ-
ναι ἥδη κρυμμένο, τὸ πρῶτο φάρμακο
ποὺ θὰ διατάξῃ ὁ παιδίατρος, εἶνε τὸ...
μπάνιο! Εἶνε τόσο μεγάλο φάρμακο τὸ
μπάνιο... Ὅστε βλέπεις, δὲν αὐτὸς ὁ
φῶρος εἶνε ἀνόητος καὶ γελοῖος καὶ στε-
ροῦν δίκαια ἀπὸ τὸ παιδί τους, ἀλλὰ ποὺ
εἶνε τόσο ὀνείρι.

Πραγματικὰ τὸ μπάνιο εἶνε πηλὴ γυγι-
σῶ! Μακάρι νὰ μποροῦσαν καὶ οἱ μεγά-
λοι νὰ παίρνουν ἕνα καθε μέρα. Εἶνε βέ-
βαια ἴσως λίγο δύσκολο... μάλ' οὐκ...
πολυμέρο!—μὰ κάνει τόσο καλὸ! Χώρα
ἀπὸ τὸ αἰσθημα τῆς εὐεξίας, πὺ χαρί-
ζει, χώρα ἀπὸ τὴν ἐκκούραση ποὺ δίνει,
καθαρίζονται μὲ τὸ μπάνιο οἱ πόροι τοῦ
δέρματος καὶ τότε γίνεται εὐκόλα μιὰ
μεγάλῃ λειτουργία τοῦ ὁργανισμοῦ μᾶς,
ἡ «ἀδελφὸς ἀντιπνοή», ποὺ θᾶξει
δραστηριότητα ἀπὸ τὸ σῶμα μας.

Μὰ ἐμεῖς οἱ «Ἑλληνες» ποιεῖται ἀπὸ
λίγη... ὑπερβολή! Πόσος κόπος! ἔχει
τὸ μπάνιο γιὰ πολυτέλειαν... Ἐσχίσαμε
ποὺ οἱ ἀρχαῖοι ἵσαν πρὸς τὸν θεοῦσαν
τὸ καθημερινὸ λουτρὸ πρῶτῃ ἀνάγκῃ κ' ἄ-
πεισαντὴν χαρὰ. Μὰ ἐμεῖς οἱ ἀπόντοιν,
ἐνὶ καυχώματι γιὰ τοὺς προγόνους πὺ
εἶχαμε, πήραμε πολλὰ ἐλαττώματα τὸς
κ' ἀφίκαμε πολλὰ προτερήματα τοὺς
καὶ πρὸ παντὸς τὴν χαροῦμένη ἐναντίον
τῆς ζωῆς.

Νὰ προσέχησιν τὸ νερὸ νὰ εἶνε σὲ σω-
στὴ θερμοκρασία, δοκιμάζοντάς το μὲ
τὸν ἀγκῶνα σου, ποὺ εἶνε πὺ εὐαίσθητος
ἀπὸ τὸ χερί. Νὰ κρατᾷς τὸ μωρὸ μόνον
μὲ τὸ ἕνα χερί. Τὸ σωματικὸν τοῦ ἐπι-
πλεῖ, γιὰτὶ εἶνε ἐλαφρότερον ἀπὸ τὸ νε-
ρὸ μὰ γιὰ νὰ μὴ βουλήσῃ τὸ κεφάλι
τοῦ, νὰ τὸ βαστάς ἀπὸ τὸ λαιμὸ, περ-
νάνας τὸ δεξιὸν σου χερί, κάτω ἀπὸ τὸ
σθῆκος τοῦ κ' ἔχοντας ἀνοικτὰ τὰ δά-
κτυλα. Ἐταῖ θὰ στηρίξηται τὸ κεφάλι
τοῦ. (Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ πιάνεται τὸ
μωρὸ ἀπὸ τὸ μπράστιο, γιὰτὶ ὑπάρχει φόβος
ἐκσπρώσεως!). Μὲ τὸ ἄλλο χερί θὰ τὸ
σασπυρίζῃς καλᾶ.

Τὸ μπάνιο πρέπει νὰ διαρκῇ λίγα μό-
λις λεπτά (τρία ὡς πέντε λεπτά εἶνε ἀρ-
κετά). Ὅταν τὸ βράξῃ, νὰ τὸ τυλίγῃς
ἀμέσως ἐν μιᾷ ζεστῇ πετσέτᾳ ἐτοιμασμέ-
νῃ ἀπὸ πρὶν, νὰ τὸ στεγνώνῃς καλᾶ τρί-
πτοντάς το ἀπλάνα νὰ τὸ πουδράρῃς μὲ
τάλκ παντοῦ, — πρὸ παντὸς στίς μασχα-
λὰς, στίς διπλὰς ποὺ κάνει τὸ δέρμα, στίς
γεννητικὰ ὄργανα — καὶ νὰ τὸν ὑγρὸν
γρήγορα.

Μετὰ τὸ καθημερινὸ μπάνιο δὲν πρέ-
πει νὰ ἐναυσιπλοῖται ὅλη τὴ μέρα, κ' ὅν-
ἀκόμα λερωθῇ νὰ τὸ σκουπίζῃς μόνον μὲ
στεγνὸ πανί, χωρὶς νερὸ. Ἄν εἶνε ἐρεθι-
σμένοι οἱ γλουτοὶ τοῦ, νὰ τὸ καθαρίζῃς
μὲ λίγη λαυανίη. Πρέπει ὅμως νὰ προ-
σεῖς ὅταν εἶνε ἐρεθισμένοι, γιὰτὶ ὁ ἐρε-
θισμὸς εἶνε πολλὰς φορές δειγμὰ, δὲν τὸ
παιδί δὲν τρέφεται καλᾶ. Ἡ τρώγις πε-
ρισσότερον ἀπ' ὅτι τοῦ χρειάζεται ἡ λι-
γότερον.

Ἄν δὲς τὴς πρώτης μέρας νὰ χροναι-
ζῇται τὸ μωρὸ σου κίτρινον, μὴ τρομάξῃς,
εἶνε ἱκτερός φυσιολογικός, ποὺ σὲ λίγες
μέρες θὰ περάσῃ μόνος του.

Δὲν πρέπει νὰ τοῦ κάνῃς ἐντριβὲς μὲ
κολώνια ἢ ἀλκοὸλ. Ὑπάρχει φόβος δερ-
ματίτιδος. Τὰλκ ἀπλὸ κ' ἄφθονον, εἶνε τὸ
μόνον ποὺ χρειάζεται. Λέγοντας ἄφθονον,
δὲν ἐννοῶ νὰ τοῦ βάλῃς... πακέτα ὀλο-
κληρὰ, γιὰτὶ τότε αὐτὴ ἡ ξένη οὐσία
μπορεῖ νὰ τοῦ κάνῃ κακὸ, πληγιάζοντάς
το: ἀπλὸς ἕνα καλὸ πουδρόν.

Ἐπίσης δὲν πρέπει τὸ μωρὸ ν' ἀλλά-
ζεται καθε φορὰ ποὺ θὰ θηλάσῃ ἢ στε-
τραχῇ. Ἄν ἀλλάξηθῃ δύο φορές τὴ μέρα,
τὸ πολὺ τρεῖς, εἶνε ἀρκετὰ. Μόνον νὰ
ἀλλάξης τὴς ἰδίας ὥρας πάντα. Τὸ νερὸ
παιδί δὲν λερώνεται συχνά. Δὲν εἶνε σω-
στὸ, μὲν μόλις βραχὴ ν' ἀλλάζεται, μὲ τὸ
φῶρο μήπως κρύωσῃ. Ἀκρῶς, ὅταν ἀλ-
λάζεται συχνά, ὑπάρχει κίνδυνος κρυώ-
ματος. Ἐπειτα μαθαίνει καὶ κείνο, καὶ
μόλις νοιώσῃ τὸν ἐσὺ τοῦ ὁγρῶ, ἀρχί-
νῃ νὰ κλαίῃ. Ἐταῖ θ' ἀνισχυρῇ ὅχι μόνον
ἐσὰς, ἀλλὰ δὲ ἐνοχλήται καὶ θὰ ὀ-
πορήσῃ καὶ κείνο.

Νὰ μὴ παραμελήσῃς ποτὲ νὰ τοῦ ἔ-
χῃς πάντα τὸ παράθυρον ἀνοικτὸ, γεμῖ-
να-καλοκαίρι. Πρέπει τὸ μωρὸ ν' ἀνα-
πνέῃ καθαρὸν ἀέρα, ἀπὸ τὴν πρῶτῃ σι-
γῇ ποὺ θὰ γεννηθῇ. Μὴ φοβάσαι δὲ δὲ
κρύωσιν τὸ παιδί. Ὅταν εἶνε καλὸς τὸ
γυμνὸν καὶ σκεπασμένον καλᾶ, δὲν ἔχει
φῶρο νὰ κρύωσῃ. Φοδόντες μόνον νὰ βᾶ-
λῃς τὴν κουνιῖα τῷ σὲ μιὰ γωνία, ὥ-
στε νὰ μὴ φουστὸ ὁ ἀέρας κατ' ἐσθίειν ἐ-
πάνω του.

Βέβαια, ὅταν πρόκειται νὰ ἀλλάξη-
σῃ νὰ τοῦ κάνῃς μπάνιο, πᾶσαι τὸ δου-
τιο νὰ εἶνε ζεστὸ, σὲ κανονικὴ θερμοκρα-
σία.

Ἄν θῇς νὰ ζεστάνῃς ἀμέσως ἕνα
δομάτιο, ποὺ ἦταν πρὶν κρύον, ἕνα ἀ-
πολύστον μέσον εἶνε νὰ χύσῃς σ' ἕνα δο-
χεῖο—μιὰ λεκάνη λ. χ.—λίγο ἀλκοὸλ καὶ
νὰ τ' ἀνάψῃς. Θὰ δὲς, πὺς ἀμέσως τὸ
δομάτιο θὰ ζεσταθῇ περίφημα. Μὰ ὅλη
τὴν ἄλλην μέρα τὸ παράθυρον πρέπει νὰ εἶ-
ναι ἀνοικτὸ. διὰτὶ αὐτὰ τὰ καλοκαίρ καὶ
λίγο τὸν χειμῶνα.

Τὸ παιδί πρέπει ν' ἀναπνέῃ καθαρὸν
ἀέρα. Γι' αὐτὸ μόλις βγῇς ἐσὺ ἐξοῦ, ν'
ἀρχίσῃς νὰ βγάξῃς καὶ τὸ μωρὸ σου πε-
ρίπατο. Ὅσοις ὥρες περισσότερον καθίσῃς
στὸ ὑπαθρον, τόσο τὸ καλλύτερον μὰ καὶ
μιὰ ὥρα τὴν ἡμέρα εἶνε ἀρκετὰ. Μόνον
ὅταν βρέχῃ ἡ εἶνε πολὺ ἐλασινὸς ὁ και-
ρὸς, νὰ μὴ τὸ βγάξης περίπατο ἄλλοιως
νὰ τοῦ κάνῃς καθε μέρα τὸν περίπατο
τοῦ, γεμῖνα-καλοκαίρι.

Τὸ μωρὸ ἐπὶ εἰκοσιτέσσερις ὥρες δὲν
βᾶει πὸς τὴν τετάρτην μέρα. Μετὰ ἀπ' αὐ-
τὴς γιὰ λίγα δευτερόλεπτα στὸ στήθος
σου—καὶ ἂν ὑπάρχῃ γάλα—μόνον γιὰ
νὰ σιτηθῇ καὶ πᾶν τὴν θηλή. Ἄν δὲν
κάνῃ ἀμέσως τὴς κινήσεις τοῦ θηλασμοῦ,
βᾶει στὸ στήθος σου τὸ δακτυλὸ σου—
βέβαια ἀπὸ τὸ καλοπλύνον—πάνω στὴ
γλουτίνια τοῦ, κούνησέ το κομμάτι καὶ
θᾶξῃς ὅτι ἀμέσως θὰ τὸ πιπιλήσῃ. Τὸ εἶ-
σεναιβάλλο στὸ στήθος, γιὰ νὰ μᾶς νὰ
πᾶν καὶ τὴ θηλή.

Γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν νὰ τὸ βάζῃς δ-
ο-τρεῖς φορές τὴ μέρα. Νὰ τ' ἀφίης μό-
λις λίγα λεπτά. Ἐξὸν ἂν ἔχῃς γάλα, ὁπὸ-
τε μπορεῖς νὰ τ' ἀφίης λίγα λεπτά πε-
ρισσότερον.

Τὸ γάλα θὰ σοὺ ἔλθῃ μόνον τὴν τρί-
τῃ ποτὴ τὴν τετάρτην μέρα. Οἱ μωροὶ σου θ'
ἀρχίσουν νὰ ποινῶν, νὰ σὲ βραίνων-
ναι αὐτὸ ποὺ ὁ κόσμος τὸ λέει «σπάργωμα».

Μόνον ὅταν περάσῃ αὐτὸ τὸ σπάργω-
μα, πρέπει ν' ἀρχίσουν οἱ κανονικοὶ θη-
λαστοί. Γιὰ νὰ μὴ σχισθῇ ἡ θηλή, δὲν
πρέπει ν' ἀρχίσῃς τὸ θηλάσσειν νωρίς,
οὔτε ν' ἀφίης τὸ μωρὸ νὰ βυζανῇ πολ-
λὴν ὥρα, προπαντὸς τὴς πρώτης μέρας.

Μόνον τὴν τετάρτην μέρα πᾶν ν' ἀρχίσῃς
τοὺς κανονικοὺς θηλασμούς. Στὸ μεταξὺ
νὰ τοῦ δίνῃς λίγο ζαχαρόνερο. Τὸ ζαχα-
ρόνερο δὲν βλάπτει, μᾶλλον ὀφελεί. Προ-
σοχὴ μόνον ν' ἀπολυμαίνεται τὸ κουτα-
λάκι στὴ πλόγια καὶ νὰ βουτίζεται τὸ φυ-
τῶνακτι στὸ βραστὸ νερὸ.

Ἄν πονέσῃ πολὺ τὸ στήθος σου μὲ τὸ
σπάργωμα, βάλε λίγες κομπρέσες ὕ-
γρες, ζεστές, θὰ σ' ἀνακουφίσουν ἀρκε-
τά. Μὴ προσπαθῇς ἐν' ἀδείαση τοὺς
μαστούς, πιζόντας τους, γιὰτὶ δὲν ὑπάρ-
χει μέσα γάλα. Τὸ γάλα ποὺ πρόκειται
νὰ ἔλθῃ κάνει νὰ φουσκάνουν οἱ μαστοί,
γιὰτὶ ἐρεθίζονται οἱ ἀδένες ποὺ θὰ τὸ
παράγουν ὅχι πὺς τὸ γάλα τοὺς κάνει
νὰ φουσκάνουν!

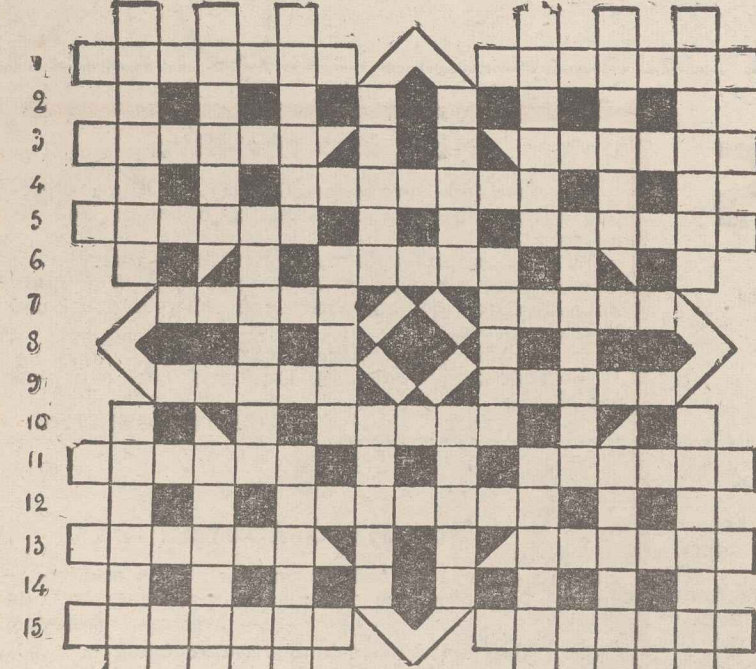
Ὁ μαστὸς δὲν εἶνε ἕνας ἀσκήος γεμᾶ-
τος γάλα, ὅπως νομίζεῖ ὁ περισσότερος
κόσμος. Ἄν τὸν κούνησῃς μ' ἕνα μαχαίρι,
δὲν θὰ βρῇς σχεδὸν καθόλου γάλα μέσα.
Καθὼς θηλάξῃ τὸ παιδί, τρέχει τὸ γάλα,
ποὺ 'κεῖνι τὴ στιγμή οἱ ἀδένες παράγουν.

Εἶνε θρύλος ὁ «πυρετὸς τοῦ γάλακτος»
δὲν ὑπάρχει τέτοιον πράγμα. Ἄν εἶνε λι-
γὸς ὁ μαστὸς, εἶνε φυσιολογικός. Μὰ ἂν
ὑπάρχῃ ἀμέσως ὁ πυρετός, πρέπει νὰ φων-
αχθῇ ἀμέσως ὁ γιατρός, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ
εἶνε ἐπιλόχιος πυρετός.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Σταυρόλεξον

6 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

(ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ)

ΑΡΙΘΜΟΣ : 3

Οριζοντίως

1.—Μικρὰς διαστάσεως ταξί-
διον πρὸς ἀναψυχὴν, ἢ πρὸς ἐ-
πισκεψὶν ἐνδιαιτησὶν τοῦ πινὸς
μέρους.—Κυτάριον—δυναμὴς.
3.—Ἡ ἱερὰ Γραφὴ τῶν Μωσ-
μεθανῶν.—ὑπερτατος, ὁμολογία,
ἀνάτομος.
4.—Ὅρος τῆς Μακεδονίας,
διακλάδιος τοῦ Σκάρδου.
5.—Ἐπίρρημα συλλογιστικόν,
ἥτοι, τοῦτέστι.—Μεταδοσις κι-
νήσεως εἰς ὅμοια τι παρακίνη-
σις, παρόμοιος, προτροπή.

6.—Στατικὸν ἐργαλεῖον.

7.—Ἄλγος σωματικὸν ἢ ψυχι-
κόν, οἰκτος, συμπάθεια.—Πρά-
γμα προσφερόμενον τιμῆς ἐνε-
κεν ἢ σεβασμοῦ—πάν διδομένον
ἐκουσίως ὡς ἐνδείξις εὐμενοῦς
διαθέσεως.
9.—Ὅτι πορίζεται τις, πρό-
σοδος, εἰσὸδμος (πληθυντικόν).
10.—Γλῶσσα ἀρχαία καὶ μὴ ἐν
χρήσει σήμερον.
10.—Ὁ καλῶνται ἐκ τῶν ἀνω
τὰ κτήρια ἐξελίξας σκελετὸς με-
τὰ τῶν κεράμων, πλάκων ἢ ἄλ-
λου ὀλίκοι μεταστροφῆς: οἰκία,
κατοικία.
11.—Χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν
θῶσιν σχεδὸν ὅλων τῶν φαγη-
τῶν.—Ζῶον χρησιμοποιοῦμενον
ὑπὸ τῶν ἱσπανῶν εἰς γινώσκον
ἀγώνισμα τελοῦμενον ἐν στίβῳ.
12.—Ὁ δαδὸς ὅστις κατὰ τὴν
ἀρχαῖότητα ἀπὸ γυλλῶν ἢ ἐλα-
τὸς τὰ ποτήματα τῶν ἐπικῶν ποιη-
τῶν.
13.—Πᾶν ὅτι χρησιμεῖ πρὸς
κάλυψιν τοῦ σώματος.—Ἐπίρρη-
μα, ἀναμικτός.
15.—Ἐπὶ ὁγδὼν, ὁ κατάλλη-
λος πρὸς πόσιν.—Ὁ ἔχων ἀπο-
κεκομμένην τὴν οὐράν, καὶ κατ'
ἐπέκτασιν: ἀκρωτηριασμένος, μὴ
ἀκέραιος, ἐλλιπής.

Κ α θ έ τ ω ς

1.—Ὁ ἀναλαβάνων δι' ἐξέ-
δον τοῦ ἐκτύπων ἐντύπου τι-
νος.—Ἐλλογος πρότερος ἐνεργεί-
ας, σύστημα τῶν ἐπὶ ἐλατίν ὁ-
ρισμένων τῶν σκοποῦ ἢ ἀποτε-
λέσματος.
3.—Ὁ πολλὸν χρόνον πρὸ τῆς
σημερινῆς ἐποχῆς ὑπάρχων (τὸ
θηλικόν).—Ἡ διάθεσις τοῦ κα-
ταφύγιος καὶ γενικῶς ἐπιθυμία,
ἐρεῖα, διάθεσις.
4.—Ἡ πληθώρα αὐτῶν ἀποτε-
λεῖ τὸν πλοῦτον πολλῶν χωρῶν
τῆς ὀφθαλμοῦ.
5.—Μισθὸς διδομένος ὡς ἀν-
ταλλάγη παρασχεθείσης ὑπηρε-
σίας.—Ὀνομασία πατῶν ναυῶ
ἀπερριμμένων εἰς τὴν Ἥραν.

6.—Ἀρχαῖον ἀμυντικὸν ὄπλον.

7.—Πτηνὸν σαρκόβορον.—Κτύ-
πημα μεταφορικῶς.—Ὁ ἔλεγχος
τῆς συνέσεως.
9.—Ἡ γραμμὴ εἰς τὴν περα-
τοῦται ἔκτασις τις, σύνορον.—

Ἰχθύς, ὁ κοινὸς ὀνομαζόμενος
μπακαλάρος.

10.—Εὐάρεστον συναίσθημα,
παραγόμενον ἐξ ἐντυπώσεως τῶν
αἰσθησέντων ἰσθίων.

11.—Διατρέφω ἄνθρωπον ἢ ζῶ-
ον δι' ὑπερτροφίαν.— Τίτλος
τῶν αὐτοκρατορῶν τῆς Ρωσσίας.

12.—Πολεμικὸν πλοῖον (πλη-
θυντικόν).

13.—Τὸ στέλεχος τοῦ στάχυος
τὸ ὑπολειπόμενον ἐν τῷ ἀγρῷ
μέρος τοῦ στάχυος μετὰ τὸν θε-
ρισμὸν.— Βράχος ἀποτελὼν ἀ-
πόφυσιν τοῦ θουνοῦ καὶ φθάνων
ἐγγὺς τῆς ἐπιφανείας τῆς θα-
λάσσης, ἢ μὲν καλῶνται ὑπὸ τὸν
ὄψον ὀφθαλμοῦ.

15.—Παρασκευάσματα τὰ ὁ-
ποῖα ἐκχυνόμενα εἰς τὸν ὄργα-
νισμὸν ἐνεργοῦν προφυλακτικῶς
ἢ θεραπευτικῶς ἐπὶ τινων λοιμῶ-
δων νόσων.— Ὁ σταθερός, ὁ
μέγαν πάντοτε ἢ ἐπὶ μακρὸν ἐν
τῷ αὐτῷ τόπῳ ἢ τῇ αὐτῇ κατα-
στάσει.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

(ΑΡΙΘΜΟΣ: 1)

Ὁ κ. Μπαλάρ ἐδολοφονήθη
ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ κ. Μπαλάρ.
καὶ ὑπάρχουν τρεῖς ὑποπο-
τεῖς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐξετάσωνται.

Πέντε λεπτά ἀργότερα, ὁ ἀ-
στυνομικὸς ἤρριξε τὴν ἀνάκρι-
σιν:

—Κύριε Αἰμάρ, ἐπήγαγε χθὲς
στὸ δωματίον τοῦ κ. Μπαλάρ;

—Μάλιστα, κατὰ τὰς 10 περὶ-
που. Μοὺ ζήτησε νὰ τοῦ ἐπι-
στρέψω τὴς 3.000 φράγκα ποὺ
τοῦ χρωστοῦσα καὶ ἔσπευσα ἀ-
μέσως νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυ-
μίαν τοῦ αὐτοῦ. Συζητήσαμε λί-
γο μὰς, τοῦ ἔδωσα τὰ χρήμα-
τα καὶ χωρισθίκαμε ἀφ' οὗ ἐδώ-
σαμε συνάντησιν γιὰ τὸ Σάββα-
τον.

—Σύμφωνον, πάντως καὶ χρή-
ματα αὐτὰ δὲν εὐρέθησαν ἐκεῖ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐστράφη ἔπει-
τα πρὸς τὸ μέρος τοῦ κ. Ρισάρ
καὶ τοῦ εἶπε:

—Σεῖς, κύριε Ρισάρ, εὐρίσκε-
σθε τὴν ὥρα τῆς δολοφονίας ἐν-
τὸς τοῦ λουτροῦ ποὺ εὐρίσκε-
ται ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ δωμα-
τίον τοῦ κ. Μπαλάρ, ὁ διάδρο-
μος χωρίζετὰ διὰ δύο διαμερίσμα-
τα. Τί ἔχετε νὰ ἀναφέρετε;

—Κατὰ τὰς ἐνδεκά παρα τέ-
ταρτον διέταξα νὰ μὲν ἐτοιμά-
σων ἕνα λουτρό. Ὅταν ἐβᾶσαν
ἐκεῖ, ἦτο πολὺ θερμὸ, τὸ νερὸ
σχεδὸν ἐβράζε. Ἐφύγα λοιπὸν
γιὰ τὸ δωματίον μου καὶ ἐπέστρε-
ψα στὸν λουτρό. Ἐνὰ τέταρτον
ἀργότερα, ἔτοιμαζόμουν νὰ πᾶ-
ρῶ τὸ λουτρό μου, ὅταν μέσα
στὸν καθρέφτη τοῦ λουτροῦ, τὸν
εὐρισκόμενον ἀκριβῶς ἀπέναντι
στὴν πόρτα, ἡ ὅποια δὲν ἦτο ἐν-
τελῶς κλειστὴ, παρετήρησα ὅτι

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Ἐνα μικρὸ παιγνίδι

Ἴδου ποῖοι ἦτο οἱ δρόμοι ποὺ
ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃτε διὰ νὰ
φθάσετε εἰς τὸ ζητούμενον ἀπο-
τέλεσμα.

1ον. Ἀπὸ τὸ σημεῖον «Α» στὸ
σημεῖον «Β».

2ον. Ἀπὸ τὸ σημεῖον «Γ» στὸ
σημεῖον «Δ».

Χωρὶς ποτὲ αἱ δύο γραμμεῖς
νὰ διασταυρωθῶν.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ
ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 95
ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Οριζοντίως

1) ΤΑΜΕΙΟΝ, 2) ΗΤΤΑ—Ι-

ΣΟΝ, 3) ΑΓΩΓΗ, 4) ΟΔΟΥΣ

—ΕΡΙΟΝ, 5) ΠΡΑΚΤΗΣ, 6)

ΔΙΚΗΝ—ΘΕΤΩ, 7) ΛΙΓΙΝΗΝ, 8)

ΔΙΚΗΝ—ΣΥΡΟΣ, 9) ΚΑΔΗΣ,

10) ΥΨΟΣ—ΠΟΔΙ,